

Sát Thủ Tim Anh

Contents

Sát Thủ Tim Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12	20
13. Chương 13	22
14. Chương 14	23
15. Chương 15	25
16. Chương 16	26
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	31
20. Chương 20	33
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	45
28. Chương 28	47
29. Chương 29	48
30. Chương 30	50
31. Chương 31	52
32. Chương 32	53
33. Chương 33	55
34. Chương 34	57
35. Chương 35	59
36. Chương 36	60
37. Chương 37	62
38. Chương 38	64
39. Chương 39	66
40. Chương 40	68
41. Chương 41	70

42. Chương 42- End	72
43. Chương 43 - Ngoại Truyện 01	74
44. Chương 44 - Ngoại Truyện 02	75
45. Chương 45 - Ngoại Truyện 03	77
46. Chương 46 - Ngoại Truyện 04	79
47. Chương 47 - Ngoại Truyện 05	81
48. Chương 48 - Ngoại Truyện 06	84
49. Chương 49 - Ngoại Truyện 07	86
50. Chương 50 - Ngoại Truyện 08	88

Sát Thủ Tim Anh

Giới thiệu

“I’m different! I will always be by your side even if you kill me”~Tôi khác! Tôi sẽ luôn bên cạnh em c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-tim-anh>

1. Chương 1

- Kì Băng
- Tôi đây!
- Chuẩn bị xe chở tôi đi
- Xe anh hay xe tôi
- Cô giống với tôi à!
- Xe anh là chắc rồi đừng bao giờ ngồi lên xe tôi
- Cô dám

Chu Kì Băng là một sát thủ giỏi được đào tạo từ nhỏ, từ năm 15 tuổi đến nay cô đã đi theo bảo vệ Dương Thạc - con trai Dương Khải Uy chủ của công ty bất động sản lớn toàn cầu. Kì Băng có thân hình mảnh mai nhưng tính cách của cô lại khá mạnh mẽ và có một chút bướng bỉnh.

Dương Thạc lớn hơn Kì Băng 6 tuổi, không hổ danh là thiếu gia nhà họ Dương vị tổng tài trẻ tuổi đã làm xao xuyến bao trái tim thiếu nữ bởi ngoại hình và khuôn mặt anh tuấn của mình. Nhưng có lẽ với nguyên tắc của mình là không cô gái nào ở bên cạnh anh quá hai ngày, bởi vậy Kì Băng rất ghét tính kiêu ngạo của hần ta. Em trai hần là Dương Phong luôn học hỏi làm ăn không lằng nhằng như hần nên không đồng đảo “fan” như hần.

Chiếc Audi R8 chạy ra khỏi gara dừng trước cửa biệt thự, Dương Thạc mặc chiếc áo sơ mi màu đen, quần jean làm tôn lên chiều cao và thân hình cường tráng của một mỹ nam thời đại. Hắn vừa nói chuyện điện thoại vừa bước lên xe, Kì Băng chạy ra đường phố Mỹ đợi khi hắn nói chuyện xong cô mới hỏi hắn muốn đến đâu.

- Quán Bar Marmont
- Lại là quán Bar
- Cô có đi hay không mà nói nhiều thế
- Anh có giỏi thì lái đi

Đến quán cô để Dương Thạc xuống xe, cô tìm một nơi thích hợp để đỗ xe rồi mới vào quán. Khi cô bước vào ai cũng nhìn ngắm cô, thân hình mảnh mai với chiếc quần jean dài và chiếc áo sơ mi sọc ca rô thắt ngang bụng làm tôn lên đôi chân dài và vòng eo thon của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt màu nâu dưới hàng long mi quyến rũ tạo cho người nhìn tưởng chừng đôi mắt cô biết nói, ánh đèn neon nhiều màu chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của cô làm người nhìn như các thiếu nữ ở đây cũng phải ghen tỵ, mái tóc đỏ xõa dài mới chính là điểm làm mọi người chú ý đến cô, chưa ai từng nghĩ một cô gái dịu dàng lại chọn cho mình màu tóc đỏ nhẹ cá tính.

Kì Băng bước đến bàn Dương Thạc đang ngồi vào đứng cạnh hắn, bạn bè Dương Thạc ai cũng chú ý đến cô làm cô rất khó chịu vì người khác nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ bao nhiêu thì ánh mắt đầy dục vọng của mấy tên này lại hạ thấp cô bấy nhiêu.

Nhất là tên Diệp Phi chết tiệt! Hắn mồ côi từ nhỏ năm 17 tuổi được gia đình của một người Mỹ nhận nuôi, không lâu sau hai vợ chồng qua đời để lại cho hắn một cơ ngơi rộng lớn với công ty kiến trúc hoàn hảo. Nhìn qua hắn rất đẹp trai nhưng chỉ có cái tội trắng hoa chẳng khác gì Dương Thạc.

Người ta nói đúng gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, chẳng qua không biết tên nào gần tên nào trước mới thành ra như vậy thôi.

Mỗi người trong bàn này đều là bất quyền cao chức trọng, mỗi người ôm một cô có người những hai cô, nhìn mà muốn nôn ra cơ đấy.

Mà các cô gái ngồi kế bọn họ cũng chẳng phải “gà móng đỏ” đâu, bọn họ là con gái nhà quyền quý đấy chứ thể mà cứ bám lấy bọn đàn ông cỏ rác này làm gì chứ?

- Kì Kì cô uống với tôi một ly được không?
- Xin lỗi Diệp thiếu tôi đang làm việc
- Thạc à! Cậu xem có phải là cậu quá ép chế người ta không? Kì Kì hay em về làm vệ sĩ cho tôi được không?
- Xin lỗi nhưng từ nhỏ tôi đã có trách nhiệm bảo vệ Dương Thạc thiếu gia rồi
- Tiếc quá!

Dương Thạc hiểu ý ngầm của Diệp Phi từ khi làm bạn với hắn đến nay mặc dù bên cạnh có bao nhiêu mỹ nữ thì khi thấy Kì Băng hắn coi như thấy bảo vật.

Anh luôn cố nghĩ, từ lúc cô bắt đầu theo anh đến nay anh chưa từng cảm thấy cô có nét nào quyến rũ thể mà cứ lần nào cô theo bảo vệ hắn cũng có cả tá người nhòm ngó.

- Diệp thiếu! Kate không đẹp sao mà cứ phải nhòm ngó vệ sĩ của tôi vậy
- Thạc à cậu nhìn xem ở đây cô gái nào đẹp hơn Kì Băng đâu chứ?
- Kate của cậu cũng đẹp ấy chứ
- Cô gái này à chỉ làm ầm giường tớ thôi! Còn tớ muốn Kì Băng là tình nhân của tớ cơ đấy!

Vừa nói hần vừa nựng mặt cô gái bên cạnh, cô gái tên Kate đó chẳng những không buồn mà còn cổ tỏ ra thích thú khi là dụng cụ ấm giường cho anh ta sao? Nực cười. Muốn cô làm tình nhân của anh ta sao? Đánh lại cô đi hãy nói.

2. Chương 2

Từ khi đưa hần và cô gái kia về biệt thự Kì Bông vẫn ở ngoài vườn tập võ và đánh bao cát, nhiệm vụ của cô là bảo vệ hần nên không tập luyện thường xuyên cô e là mình không thể làm tròn trách nhiệm.

Từ khi cô theo bảo vệ hần đến nay cũng đã 4 năm rồi, thói quen của tên đó cô còn lạ lẫm gì, đêm nào mà không phải mang về một cô để làm ấm giường như Diệp Phi nói thì chắc hần đêm đó hần không ngủ được.

Cô chỉ sợ nguy hiểm không đến trước mặt mà đến từ mắ cô gái vậy lấy hần từng đêm thì có, cô mong sao có ngày hần bị mỹ nhân kế làm cho thân bại danh liệt mới thôi!

Cổ hần thì chắc không thân bại danh liệt vì phụ nữ đâu vì hần là sắc lang, đại sắc lang cơ đấy, cứ thử nhìn cách hần dụ dỗ con gái nhà người ta xem.

Vừa tập lại vừa suy nghĩ này nọ làm Kì Bông đỡ mệt không ngừng, may là cô đang mặc một chiếc quần thể thao ngắn và một chiếc áo ba lỗ màu trắng không thì chắc nóng phát điên. Cũng may là thời tiết ở Mỹ luôn mát mẻ, cô đã ở dưới khoảng trời này từ khi cô được đem về Mỹ năm 4 tuổi.

Năm đó sau khi dự đám tang của cha mẹ mình cô đã theo ông nội sang Mỹ nhập cư và chuyển sang quốc tịch Mỹ, đến năm cô 5 tuổi thì ông nội qua đời cô phải vào cô nhi viện, trong một năm dài nhốt mình trong con người vô cảm lạnh lùng đến cuối tháng 9 cô được một tổ chức đến nhận nuôi và được đào tạo thành sát thủ. Đến năm 15 tuổi cô được tổ chức đưa vào nhà họ Dương.....haha cuộc đời trở trêu con người đến nay đã 19 tuổi mà cô vẫn chưa người được cảm giác từng ngày tháng của kí ức lần lượt ủa về trong tâm trí cô như một luồng gió cứ hiu hiu thổi mãi không ngừng.

Ngồi dưới bãi cỏ nghỉ ngơi, đang lúc khóc cười không rõ sau gáy cô chợt thấy lạnh rồi lại ấm dần bởi hơi thở của ai đó phả vào lỗ tai mình.

- Cô đang nghĩ đến Diệp Phi ấy à!

Cô bật dậy thật nhanh, cách xa tên biến thái Dương Thạc ra, hần mặc một chiếc quần sọc có bông nhiều màu như kiểu người Hawaii hay mặc đi biển. Phần trên không mặc gì làm người ta bỏng mắt với từng múi bụng săn chắc, bờ vai rộng với cánh tay to đúng là người đàn ông lý tưởng để phụ nữ dựa dẫm. Chiết tiết! Cô đang nghĩ gì vậy?

- Ha ha ha ha ha

- Anh cười gì chứ?

- Tôi biết tôi rất đẹp trai nên cô không cần phải ngờ ra vậy đâu

- Anh rất đẹp trai nhưng đối với tôi anh chỉ là.....

- Là gì?

- Tôi không muốn nói. Ha Ha Ha Ha

- Cô có nói không vậy hả?

Cô đi lên phòng hần cũng không ngại lải nhải theo sau xem rốt cuộc hần là gì đối với cô, cô vào phòng đóng cửa hần cũng không ngại đập cửa ỳnh ỏi. Nhưng cô mặc kệ làm gì thì làm đi tắm cho thoải mái trước đã. Tắm ra cô mặc một chiếc quần ngắn và một chiếc áo hai dây bằng thun đen đứng trước cửa phòng, xem ra hần không có tính nhẫn nại cho lắm nên cô, nhìn quanh đây lâu không có ai cô quay ngược lại phòng.

- Oái! Anh vào đây bằng cách nào?

- Nhà của tôi tôi vào bằng cách nào cũng cần nói cô biết sao?

- Nhưng đây là phòng tôi

- Nó nằm trong nhà tôi
- Anh muốn gì đây
- Cô nghĩ cô là người thế nào?
- Ha ha! Tôi chỉ sợ nói ra anh sẽ không dám nhìn mặt tôi đây
- Nói xem
- Khục...khục... Anh là người đàn ông thành đạt, đẹp trai NHƯNG vô dụng, lẩn nhặng, không mạnh mẽ, ẻo lả và đặc biệt anh rất giống GAY

Sao một tràn sỉ nhục thậm tệ Kì Băng vẫn nhả răng cười khoái chí mà không biết là sắp có chuyện xấu xảy ra với mình. Sắc mặt Dương Thạc không còn gì là tệ hơn nữa như vừa mới trông lò than đi ra vậy mà anh đang bốc hỏa với hai từ ẻo lả và Gay kia. Chu Kì Băng cô muốn chết rồi phải không?

Hắn tiến lại gần Kì Băng bằng cách tự vệ cô thủ hai tay theo kiểu thường đánh võ lùi về sau vài bước, nhưng không may vì đụng trúng giường nên cô ngã xuống nệm vừa định chống tay đứng dậy thì thân thể cường tráng của Dương Thạc đã áp chế cô, với tình thế này dù đã cố vùng vẫy và có dùng bao nhiêu thế võ cũng không thoát khỏi hắn. Lần này không không xong rồi.

3. Chương 3

- Cô dám xem tôi là người ẻo lả sao?
- Tôi nói theo cách tôi thấy thôi! Nếu không sao anh lại cần một cô gái như tôi bảo vệ chứ? Á....bỏ tôi ra an đang làm tay tôi đau đó
- Tôi sẽ cho cô biết thế nào là trừng phạt, cô là sát thủ mà.....phải làm thế nào mới khiến cô thoải mái đây
- Không.....bỏ tôi ra nếu không anh đừng trách
- Xem cô làm được gì khi ở dưới thân thể tôi
- Dương Thạc.....Dương Thạc anh ở trong đó sao? Em vào đây nhé!
- Chết tiệt!!!

Lúc cô gái kia mở cửa vào thì Dương Thạc đã xuất hiện ở cửa, kéo cô gái về phòng mình để lại Kì Băng nằm trên giường với hơi thở dồn dập. Mắt cô vẫn còn ớn to vì chưa tin được với tình thế lúc này cô có thể làm được gì nữa chứ chỉ còn đợi hắn ta.... Sau một hồi tỉnh táo cô mới bật dậy, bàn tan nắm chắc lấy drap giường, tốt lắm Dương Thạc tôi xem sau này anh sẽ sống thế nào?

- Á!!!!!!! Đồ chết tiệt

Sáng hôm sau sao khi ăn sáng xong cô lấy xe ra khỏi biệt thự, chiếc Aventador chạy với vận tốc cao lướt nhanh trên mặt đường đến vùng ngoại ô nước Mỹ, ở đây có một ngôi nhà gỗ cạnh thảo nguyên, ngôi nhà không to nhưng nhìn quanh thì rất đẹp và đơn giản.

Trước nhà những bụi oải hương thơm ngát đung đưa trước ngọn gió mềm mại thổi qua nhẹ nhàng, từng ngọn gió ” chơi đùa ” với mái tóc của Kì Băng. Hôm nay vẫn như mọi khi vẫn là một chiếc áo sơ mi sọc ca rô thắt ngang bụng với chiếc quần jean và đôi giày cao gót.

Dìng dìng dìng

- Welcome her to find someone? (Xin chào cô đến tìm ai?)
- Please, if it's not Ryan's house?(Làm ơn đây có phải nhà của Ryan không ?)

- Yeah invited her into the house, I would call for her master (Đúng mời cô vào nhà, tôi sẽ gọi cậu chủ cho cô)

Ngôi nhà này xem ra ấm cúng lắm, Ryan tên tiếng Trung là Hàn Nhuận cũng là người trong tổ chức sát thủ, cô và anh ấy từ nhỏ đã thân với nhau nên khi có chuyện buồn đều cùng nhau tâm sự. Anh ấy mới chuyển đến Mỹ mấy tuần nay thôi vì lúc trước anh ấy ở Pháp, lần này anh ấy về đây nghe đâu là ở cùng ba mẹ. Gia đình anh rất giống cô ba anh mang quốc tịch Mỹ nhưng mẹ lại là người Trung Quốc cơ đấy.

- Xem ai đến đây

- Anh! Anh khỏe chứ? Lần này anh sẽ ở đây luôn sao?

- Anh rất khỏe, nếu không có gì thay đổi anh sẽ ở đây

- Hai bác đâu rồi anh?

- Ba mẹ đi du lịch rồi em cũng biết đó có thời gian là đi du lịch, em nhớ lúc mình còn nhỏ không ba mẹ anh còn chở chúng ta đến một cánh đồng hoa oải hương nữa

- Sao em quên được những ngày tháng tuyệt vời đó chứ?

- Nói về em đi nghe nói em làm vệ sĩ cho con trai nhà họ Dương a ?

- Đừng nhắc nữa anh, anh biết không nói là vệ sĩ thế mà làm người hầu cho hấn cơ chứ

- Nhưng đó cũng là nhiệm vụ của em

- Tại sao tổ chức lại đưa em vào nhà họ Dương a ?

- Tại lúc đó em là người được đào tạo bài bản và khắc khe nhất với lại lúc đó tụi anh cũng đang làm nhiệm vụ nên em phải đi thôi

- Ài.

Hai người họ nói chuyện một lúc lâu, Kì Băng chợt nhớ ra sáng na tên Dương Thạc có cuộc họp họp đồng lúc 10h, thôi rồi 9h30 phút, tay lái của cô không tồi chắc còn kịp.

- Xin lỗi em có việc gấp khi khác em sẽ đến chơi. Bye anh

- Nè từ từ thôi

Kì Băng sử dụng tay lái "có nghề" của mình chạy gấp về biệt thự, tiếng động cơ vang trên đường như con sói đen dũng mãnh cố chạy nhanh tóm lấy con mồi. Xe chạy khuôn viên biệt thự là lúc 9h45 phút, Dương Thạc mang bộ mặt hình sự nhìn Kì Băng chạy ngang qua mặt hấn, cô vào trong gara chui vào chiếc Audi chạy đến trước mặt Dương Thạc.

Dương Thạc leo lên xe mang theo luồng âm khí nặng nề vào trong, suốt từ nhà đến công ty hấn chẳng nói năng gì. Lần này là chọc giận hấn thật rồi, mặc dù hấn có hơi lảng nhãng nhưng đối với công việc chưa bao giờ lơ thôi. Hấn đối với công việc là một lòng kĩ cương và có quy tắc. Dù cô có ghét hấn vì chuyện tối qua đến cỡ nào thì cũng không nên phạm vào đại kỵ này.

- Cô chạy xe vào kia và lên phòng của tôi đợi ở đó.

- Tôi biết rồi

4. Chương 4

Kì Băng ngồi trong phòng làm việc của Dương Thạc cũng hơn nửa giờ, cô chỉ biết ngồi đợi mà không hiểu vì sao không bỏ đi?

Đúng! Cô đã phạm vào quy tắc của hấn nhưng chưa hấn cô sợ hấn. Nếu vậy cô ngồi đây làm gì?

Phạm vào quy tắc làm việc của Dương Thạc đây là lần đầu tiên bởi chính hắn áp đảo tinh thần cô kia mà! Thế nên thái độ làm việc của cô có chút sơ xuất thì lấy gì sợ nhỉ?

- Chào tổng giám đốc

Âm thanh vang lên ngoài cửa là của thư kí hắn ta, vẻ mặt cô có vẻ nghiêm túc nhìn về phía cửa phòng đang dần mở

Dương Thạc bước vào bàn làm việc không đá động gì đến cô trong khi cô đang chăm chăm nhìn hắn vì chỉ sợ nếu bất cẩn sẽ đi đời với hắn.

Hắn ngồi xuống bàn làm việc, lấy hồ sơ xem xem gì đó vẻ mặt vẫn cứ lạnh lùng như thế....

- Cô lại đây

- Hả?

- Lại đây

Cô vẫn theo bản năng mà đi đến bên cạnh hắn....bỗng hắn siết chặt tay cô kéo thân hình mỏng manh của cô về phía hắn, cô ngã nhào vào lồng ngực rắn chắc được khoát bên ngoài chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản nhưng không hề che giấu đi được sự mạnh mẽ của một nam nhân trên cơ thể hắn.

Cô úp mặt vào ngực hắn, hơi thở dồn dập với từng mùi hương của bạc hà xông vào mũi cô, cô đẩy hắn ra để đứng dậy nhưng không tài nào ngăn được sức mạnh to lớn hơn cô.

- Tôi đã nói với cô về quy tắc của tôi rồi chứ? À! Chẳng phải cô đã biết từ 4 năm trước rồi sao?

- Tôi đã đưa anh đến đúng giờ rồi còn gì?

- No No.....tôi luôn đến công ty trước 15 phút làm việc, sao cô quên nhanh vậy? Hay bạn gặp người tình nên quên...

Tiếng nói của hắn kéo dài cùng sức mạnh đôi bàn tay siết chặt lấy cổ tay cô, cô không cảm thấy đau nhưng sao cô lại cảm thấy sợ hãi trước hắn, chừng ấy nă sống ở nhà họ Dương cô vẫn luôn sợ một người là hắn....vì hắn là một con người không lườn trước được. Hắn luôn biết mọi tung tích của cô, hắn là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng biết được hành tung của cô vì cô là một sát thủ nên ít khi bị sơ hở...thế mà

- Tôi đã nói là không cố ý mà!

- Cô có biết không nếu cô cố ý thì tôi đã không nói năng dài dòng với cô rồi.....bởi vì tôi không thể nhịn được khi cô thoát khỏi tay tôi nhanh chóng như vậy....và hơn hết là chính cô luôn là người phá vỡ những quy tắc do tôi đặt raHừ

Á!....bịch bịch

Hắn hất cô ra, cô bị sức mạnh của hắn áp chế nên văng ra kệ sách, lưng cô tiếp vào những thanh gỗ trên kệ sách, có vài cuốn sách rơi trúng cô và rơi xuống đất.

Cô nhìn hắn và quay ra khỏi phòng, cửa phòng đóng lại Dương Thạc nhếch mép cười.

Quay ra lái xe và chạy thẳng về biệt thự, quản gia Kim hỏi cô có muốn ăn gì không cô cũng chẳng vui lòng trả lời câu nào.

Tâm trạng cô hết sức buồn bực, lấy điện thoại gọi Hàn Nhuận hẹn anh ra một quán bar lúc 6h chiều. Cô buông điện thoại và ngã xuống giường ngủ một giấc sâu.

6h quán Bar Old Town

- Anh à! Sao con người ta luôn kì lạ như thế? Cảm xúc luôn khác thường, không lường trước được

- Kì Kì em có thật là em không vậy? Từ nhỏ em đâu quan tâm tới mọi người xung quanh

- Em không biết đường như ở bên cạnh một người lâu quá sẽ nảy sinh tò mò về người ấy

- Ha ha hôm nay em khác thường lắm nha! Biết yêu rồi a!

- Ế? Nhuận anh nghĩ em sẽ yêu ai ngoài bản thân mình sao?

- Sao biết trước được a!

Hai người ngồi ở quầy bar nên không để ý xem ở một góc phòng đang có một người nhìn họ với ánh mắt biết cười.

- Alo! Thạc à! Cậu biết tớ đang thấy gì không.....?

7h....Say

Kì Băng bây giờ đang ngã gục trên quầy bar và lăm nhăm với Hàn Nhuận về mấy chuyện không đâu vào đâu. Mặt cô đỏ ửng lại còn quơ quơ cái tay nói nói không khác gì mấy kẻ thất tình tìm rượu giải sầu.

- Nhuận! Anh biết không ba mẹ, ông nội đều đã dành rất nhiều tình yêu thương đến em, nhưng sao bây giờ em không thể cảm nhận được bất cứ tình cảm nào của cuộc sống xung quanh nữa. Tại sao vậy anh....?

- Em say rồi anh đưa em về...ơ...

- Tôi sẽ đưa cô ấy về cảm ơn anh

- Nhưng anh là....?

- Dương Thạc

- Cảm ơn Dương thiếu nếu anh đưa cô ấy về luôn thì tốt quá, chăm sóc em gái tôi cẩn thận, khi say nó sẽ sốt đó. Chào anh!

- Được. Chào!

Dương Thạc đã đến đây từ lúc tên Diệp Phi lẻo mép nói sẽ đưa Kì Băng đi vì cô ấy đang ở trong tầm mắt của hắn ta. Bất quá anh phải đến nếu không người của anh sẽ dễ dàng bị kẻ khác đưa đi. Đối với anh Kì Băng đơn giản chỉ là vệ sĩ không hơn không kém....chỉ là...từ khi Diệp Phi và nhiều người khác để ý đến cô lại làm cho anh thật sự khó chịu.

5. Chương 5

Dương Thạc đưa Kì Băng từ quán bar về nhà không mấy vất vả, chỉ có điều bị tra tấn lỗ tai không ít. Cứ một lúc lại hát hò rồi đòi uống rượu.

Trong lúc anh bế cô lên phòng đã dần cảm nhận được nhiệt độ trong người cô đang tăng cao, anh bảo quản gia Kim nấu chút cháo, mang theo túi nước đá và ấy viên thuốc hạ sốt lên phòng anh.

Anh ôm cô vào lòng để cô ngủ trong vòng tay mình, đắp túi nước đá một lúc thân nhiệt vẫn chưa hạ anh liền phải dùng cách....cởi hết quần áo cô ra. Thật thì anh phải cố kiềm nén để không làm điều tởm tợc nhất.

Từng đường nét cơ thể của Kì Băng không một chút che đậy nào cứ phơi ra trước mặt một đại sắc lang như anh, từ áo ngoài áo trong, quần ngoài quần trong cứ lần lượt cởi ra khỏi người cô. Đôi mắt Dương Thạc đang đắm chìm với từng đường nét mỹ miều kia, đôi tai luôn lắng nghe tiếng thở dồn dập cùng vài tiếng rên nhỏ của Kì Băng đang phát sốt.

Cô cứ cọ nguyệt cơ thể của mình vào người Dương Thạc khiến hắn không thể nhịn được. Hắn hôn nhẹ vào bờ môi nóng rần của cô, tốc độ không nhanh không chậm cuốn lấy hương vị ngọt ngào trong miệng cô. Ta hắn tiếng dần đến hai bầu ngực trắng nõn đã sớm nóng nên vì thân nhiệt thay đổi. Hắn cứ thế không ngừng xoa nắn bầu ngực đầy đặn của cô, khiến cô đang mê mang cũng phải thốt ra và tiếng rên rĩ.

Đôi môi của hắn di chuyển dần xuống cổ và cuối cùng là dừng lại ở nụ hoa chớm hồng của cô, hắn ngang nhiên mút lấy những gì tinh hoa và ngọt ngào nhất trên cơ thể cô. Hắn đang mất dần suy nghĩ vì mùi hương

thơm ngát trên người cô, mặc dù uống không ít rượu nhưng cơ thể cô không vươn lại một chút mùi hương nồng nặc nào mà chỉ là mùi của một đóa hoa oải hương đang nở rộ.

- Ủ...ư

- Băng à! Em cho tôi được không

- Ủa...ừa

- Không trả lời là đồng ý nhé! Cưng à ta sẽ yêu em thật tốt!

Cơ thể mạnh mẽ của Dương Thạc bây giờ cũng không mặc gì, thân thể của hắn ngang nhiên áp sát vào cơ thể nàng khiến con mũi bay qua cũng khó. Hắn cảm nhận được luồng nhiệt trong người Kì Băng đang giảm dần, nhưng thân thể của hắn thì đang nóng dần theo từng cử động của Kì Băng.

Không chờ thê nữa hắn đưa vật mạnh mẽ, nam tính của mình vào nơi nhạy cảm của cô, từng cơn đau đón xông thẳng lên ngời Kì Băng

- A..đau..đau quá..đừng

- Ngoan một chút sẽ không đau

- Đừng...a...đừng mà....

Một dòng máu đỏ chảy ra loan lỗ trên giường, thời khắc này Dương Thạc mới có cảm giác chinh phục xứ nữ là như thế nào? Trong lúc hưng phấn hắn không ngừng thúc vào cơ thể cô với một sức mạnh không gì ngăn cản được, đến khi Kì Băng khóc nức hắn mới giảm tốc độ lại.

- Đừng vậy mà...đau ...đau lắm!

- Lần đầu rất đau nhưng tôi sẽ cho em thấy khoái cảm là như thế nào?

Bỏ mặc sự đau đớn của Kì Băng hắn vẫn không ngừng được cơn thèm khát trong lòng mà tiếp tục tiến sâu vào cơ thể cô như muốn hòa chung hai cơ thể làm một.

Tóc của Kì Băng đã sớm rũ rượi và ướt đẫm, những giọt lệ long lanh ứ đọng nơi khóe mắt làm khuôn mặt cô trở nên diễm lệ hơn bao giờ hết, đôi môi không ngừng phát ra những tiếng nức nhẹ xem cô không khác gì con mèo con bị ướt dưới mưa.

Những giọt nước mắt là cản trở tầm mắt cô, dù trong đầu còn âm ỉ đau, dù nước mắt vẫn cứ tuông trào, dù cơ thể vẫn chịu cơn đau tột đỉnh....Nhưng cô không quên người đàn ông đang dây dưa với cô là ai...Phải! Là hắn là người cô sẽ luôn hận suốt cuộc đời này....

- Dương...Thạc...đau lắm! Buông tôi ra....tôi không...Á!!!!

Dương Thạc thúc sâu vào người cô khi nghe cô gọi tên anh nó làm anh không thể ngừng lại.

- Ngoan gọi tên tôi đi!

- Đau...đau lắm....ngô

- Ngoan gọi tên tôi, tôi sẽ để em yên

- Dương...Thạc

- Nói muốn tôi

- Không...không muốn...không...ngô

- Nói

- Dương...Thạc....tôi...tôi muốn....

- Ngoan tôi tha cho em

Hắn rời khỏi người cô, dùng tay lau đi những giọt nước mắt kia, ôm cô vào lòng. Kì Băng dựa đầu vào lồng ngực rắn chắc của hắn thả lỏng cơ thể chìm vào giấc ngủ nhanh chóng, cơ thể cô thực sự đã quá rã rời.

- Băng à! Em sẽ là của tôi, sẽ không ai được phép nhìn đến em nữa.
- Ủ...ư
- Ngoan ngủ đi tôi sẽ bảo vệ em.

Dù không nói ra nhưng bản thân Dương Thạc biết Kì Băng rất cô đơn nên anh uốn luôn ở bên cạnh cô và luôn làm cô vui vẻ. Nhưng Dương Thạc vẫn luôn biết điều đó là không thể....vì...giữ hai người luôn tồn tại mộtBí Mật

6. Chương 6

Tỉnh dậy sau cơn nhức đầu inh ỏi dịu đi, ánh sáng luồn qua cửa kính sát đất làm căn phòng trở nên sáng sủa và ấm áp....nhưng cô gái trên giường lại mang một vẻ mặt đầy vẻ lạnh lùng ngăm nhìn từng tia nắng kia.

Kì Băng chăm chăm nhìn khuôn mặt Dương Thạc, rất đẹp, rất tuấn tú và toát lên vẻ cao ngạo thường ngày hẳn vẫn mang theo.....nhưng hôm nay và cả những ngày tháng sau này cô phải luôn nhớ rõ khuôn mặt của người này, người cô hận nhất.

Hắn đã hủy hoại cô, trong khi cô vô cùng tôn trọng hắn....niềm tin của cô hắn đã đặt đi đâu....cô biết loại chuyện này rồi sẽ xảy ra nhưng....thật nhanh và....thật đau đớn.

Kì Băng nhắc thân mình đau nhói ngồi dậy, trên người cô đang khoát chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của hắn ta. Cô cảm nhận được từng nấc da thịt mình đã ghi lại những dấu vết ghê tởm của hắn ta.

Cô bước xuống giường nhưng bất giác bị một bàn tay giữ lại, cô vùng mạnh tay mình ra khỏi bàn tay hắn, cô bước từng bước nặng trĩu đến phòng tắm, hai chân run rẩy, hai tay siết chặt cổ gồng dùng sức tiến lại của phòng tắm.....Bịch

- Sao phải cố như thế? Nếu em nói tôi có thể giúp em cơ mà!
-
- Nào để tôi....
- Buông ra

Cô dùng giọng nói trầm ấm có chút tuyệt vọng cự tuyệt vòng tay của hắn đỡ lấy cô, cô đứng dậy nhưng không may ngã nhào về phía sau....hắn vẫn đứng đó đỡ lấy cô.....nhưng cô vẫn cố chấp và....nước mắt đã chảy ngược vào trong hóa thành những câu nói cay đắng nhất.....

Dương Thạc nhìn Kì Băng cố gắng mà tim anh như tan nát, cô sao có thể hiểu được cảm giác của anh lúc này, cảm giác bảo vệ người mình yêu thương lại sớm trở thành.....

- Dương Thạc tôi nói cho anh biết tôi Chu Kì Băng đời đời sẽ hận anh hận đến khi tôi chết vẫn sẽ hận anh
- Băng.....

Cô dùng hết sức lực chạy về phòng, khóa chặt cửa lại và nước mắt không biết đã biến đi đâu hết nên cô chỉ biết hét lớn trong nỗi đau đớn, nhục nhã và...tuyệt vọng.

Cô tắm rửa thay đồ như mọi ngày, nhưng khuôn mặt khác thường của cô khiến quản gia Kim lấy làm ngạc nhiên và có chút đau buồn, con bé này vẫn hay lạnh lùng thế nhưngThế mà bà lại không quen nhìn vẻ mặt thất thần, vô hồn đó.

Kì Băng lấy ly cà phê trên bàn ăn sáng rồi đem lên phòng, nằm trên giường nhớ về những hình ảnh tối qua, đau đớn trong cô không thể nào nguôi ngoay.

Thế mà trách nhiệm cô vẫn phải bảo vệ người cô hận đến xương tủy này. Ha ha ha ông trời, ông đang trêu cô sao? Ông còn muốn trêu cô đến khi nào nữa? Quá khứ đã thế, hiện tại vẫn không thay đổi, vậy tương lai của cô sẽ vẫn sống trong những tháng ngày đó sao?

Cóc...cóc

- Tôi đang bận để khi khác

- Bác đây

- Bác vào đi!

Quản gia Kim thấy cô nằm trên giường mà ánh mắt thì nhìn xa xăm qua khung cửa sổ lòng bà chợt dân lên nỗi đau không tả siết.

- Ta thấy cậu chủ đến công ty mà không cần cháu đưa đi a!

- Vậy để cháu đến công ty bảo vệ hần.

- Thôi đi cậu chủ bảo ta trông chừng cháu, hôm nay cậu chủ còn nhờ ta nấu cho cháu vào món tắm bổ cơ đây!

- À....ừ...cháu hơi mệt thôi!

- Kì Kì ngoan, cháu có nhớ năm cháu 15 tuổi, lần đầu đến đây cháu đã mang đến cho ta gì không?

- Cành hoa oải hương ạ!

- Nhưng đó không phải là chính, cháu biết không? Khi ấy cháu còn nhỏ nhưng rất lạnh lùng, chỉ với ta cháu mới vui vẻ nở vài nụ cười. Khi cháu đưa cho ta cánh oải hương tím cháu còn nói.....

- Quản gia vẫn tốt nhất, ở bên bác cháu như có một gia đình nhỏ, không cô đơn, không lẻ loi, quản gia cũng phải luôn vui vẻ với cháu nhé!

- Đúng vậy!

- Nhưng đó là quá khứ bác ạ!

- Câu nói đó xuất phát từ một người, nó không tùy thuộc vào hoàn cảnh. Có lẽ bây giờ cháu rất buồn, rất đau đớn, nhưng rồi cháu sẽ hiểu người mang lại đau đớn cho cháu họ còn đau đớn hơn 100 lần. Chỉ là họ muốn bảo vệ cháu mà không biết cách thể hiện thôi!

- Bác nói vậy có ý gì? Ai muốn bảo vệ cháu.....Dương Thạc?

- Thôi bác xuống nhà chuẩn bị đồ ăn ngon cho cháu yêu của bác. Nhớ xuống ăn trưa biết không?

- Bác....bác à!

Quản gia Kim an ủi cô bằng lời lẽ thật khó hiểu a! Nhưng quả là lần nào nói chuyện với bác ấy cô đều cảm thấy vui đi nỗi buồn nhanh hơn....cô vẫn phải cảm ơn ông trời vì sau nhiều biến cố ông vẫn giữ lại cho cô người yêu thương cô nhất.

7. Chương 7

Kì Băng vẫn ở mãi trong phòng, 11h trưa tiếng xe Dương Thạc chạy vào sân trước của biệt thự không thể ngăn lọt vào tai cô. Hần về rồi! Cô phải đi theo bảo vệ hần sao? Ngồi chung bàn ăn, cùng uống trà ngoài vườn, cùng chơi golf ở sân sau, cùng tập võ,... những hoạt động thường ngày của cô chỉ vậy....chỉ là ở bên cạnh hần....

Đối với cô bây giờ nhìn thấy mặt hần cô đã muốn giết nói gì đến việc theo hần suốt như trước chứ!

Cóc cóc

- Kì Kì cậu chủ bảo con cùng xuống ăn trưa
- Bác mang lên cho con được không? Con thấy mệt lắm!
- Có cần tôi mang vào ăn cùng em không?
- Xuống trước đi

Nghe thấy tiếng hân hân cô trợn tròn vài giây, âm thanh đó giờ đây sao đối với cô nó xa lạ đến thế, 4 năm nay, 4 năm cùng hân sống dưới mái nhà.....sao giờ đây tất cả đều xa lạ.....

Kì Băng kéo ghế đối diện hân ngồi, chiếc bàn ăn này là vị cứu tinh của cô lúc này, chiếc bàn ăn khá dài nên ngồi đối diện cũng khá xa nhau có thể thoát khỏi ánh mắt của hân là tốt lắm rồi.

- Sao vậy? Lúc trước em luôn ngồi gần tôi mà, em nói ngồi gần tôi luôn có đồ ăn ngon kia mà!
-

- Lại đây

Vừa nói hân vừa vỗ vỗ xuống chiếc ghế bên tay phải của mình, còn nhớ chiếc ghế đó luôn là vị trí ưa thích của cô trong bàn ăn. Lúc trước cô ngồi đó chủ yếu dành đồ ăn của Dương Thạc vì những món ngon thường là dọn ra cho chủ chứ nào đến phiên cô. Cô dành ăn với hân không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng nào loạn cả bàn ăn lên, quản gia Kim và người giúp việc lúc vào cũng phì cười vì những chuyện như vậy....nhưng giờ.....

Kì Băng vẫn phải nghe theo và lại đó ngồi xuống, hân trải khăn lên đùi cô, rót cho cô một ly nước cam, xê dịch những món cô thích lại gần cô. Nhưng Kì Băng vẫn cúi nhìn bàn ăn bằng ánh mắt vô hồn và thất thần.

Dương Thạc rất khó chịu khi phải nhìn một cô gái bưng bình hóa ra như vậy! Anh biết đó là lỗi của anh nhưng anh còn làm được gì hơn nữa....chỉ khi cô là của anh thì mọi việc mới tốt lên được.

Hân nâng cằm cô lên, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt kiêu ngạo của hân bây giờ đi đâu mà để ánh mắt đau buồn và chịu đựng kia chiếm hết. Giờ đây đôi mắt màu nâu lấp lánh vẻ cương nghị, luôn ương ngạnh chỉ còn là đôi mắt vô hồn toát lên vẻ lạnh lùng đâu đó.

- Em sao thế, sao không ăn?
- Tôi không đói
- Ăn đi em nói bỏ đi đồ ăn ngon là làm việc ác với bao tử cơ mà!
-

Dương Thạc ghì miếng thịt đưa tới trước miệng Kì Băng, cô cũng mở miệng ăn....nhưng sao thức ăn bây giờ chẳng có mùi vị gì hết, món vịt quay Bắc Kinh thơm nức mũi này là món cô hay nhờ quản gia Kim nấu, vì lúc nhỏ mẹ cô rất thường làm món này cho cô ăn....thế nhưng thói quen đó giờ lạc đâu mất, mùi vị thơm ngon đó giờ chỉ còn là đắng cay và chua chát.

- Tôi không ăn nữa.
- Đi đâu đó ngồi xuống
- Buông ra

Kì Băng hét to khi thấy Dương Thạc động vào mình, Dương Thạc hung hăng siết lấy tay cô kéo xuống, cô quay người lại đá lên mặt hân, tay phải hân ngăn được cú đá khá có lực đó.Kì Băng không ngừng tung thêm vài quả đấm mang theo nỗi tức giận trút hết lên Dương Thạc, anh cảm nhận được nên chỉ biết đỡ và đỡ. Hai người họ luôn cùng nhau tập võ nên những chiêu thức của Kì Băng ngoài Dương Thạc chắc không một ai đỡ nổi, tốc rất nhanh, vì thân hình mảnh mai nên xuất đòn rất nhanh và chính xác. Dương Thạc cũng không kiên nhẫn nhanh chóng siết chặt cô vào lòng mình, kiểu khống chế này mới có thể làm cô thôi cái trò đánh đấm loạn xạ đi.

Anh kéo cô lên phòng mặc cho Kì Băng chửi bới, la mắng. Hắn quăng cô lên giường, cô bật dậy thì lại bị thân hình cao lớn của hắn đè lên khiến cô không biết nên dùng thế võ nào để phản kháng.

- Thả ra, Dương Thạc anh là một tên khốn, tôi sẽ không tha cho anh

- Vậy sao để xem ai sẽ không tha cho ai

Rất nhanh hai thân thể đã không còn rào cản nào mà dính sát vào nhau, Dương Thạc chưa từng say mê thân thể một người con gái nào ngoài cô....Kì Băng. Cô vẫn như vậy vẫn như lần đầu anh cũng cô ân ái, cô vẫn như đóa hoa biết tỏa hương làm cho loài ong bướm như anh không thể cưỡng lại được.

- Em rất đẹp em biết không Kì Băng

- Tôi cầm anh động vào tôi lần nào nữa.....ngô...không được

- Cả đêm hôm qua mà nay vẫn chặt như vận a!

- Tên khốn kiếp....a...ư...

- Thân thể của em thành thật hơn em nhiều lắm, cứ kẹp chặt tôi đấy thôi

- Láo toét!!!ư ư ta sẽ giết ngư...ơ...i

- Đau quá....đừng mà.....sâu quá....ưa

- Tôi là ai?

- Dương...Dương Thạc

- Hãy luôn nhớ người ở trên thân thể em là tôi

- Áchết tiệt.....ư

Động tác Dương Thạc mỗi lúc một tăng làm cho Kì Băng khó lòng chịu được, có lẽ vì quá đau đớn nên Kì Băng không hề cảm nhận được ánh mắt Dương Thạc đang rất đau khổ và chứa đầy buồn bã.

8. Chương 8

Đến tận khuya Dương Thạc mới rời khỏi người Kì Băng, bỏ mặc tiếng rên rỉ của cô hắn ôm cô vào lồng ngực hắn, thân thể cô vẫn không ngừng run nhẹ. Hắn vỗ vỗ vào lưng cô tạo cảm giác cho cô dễ ngủ hơn, nhưng cơn đau nhức không làm cô ngủ say được, ít nhất vì một môi nên cô chỉ nhắm mắt để đó.

Dương Thạc vẫn luôn bảo vệ cô dù là lúc nhỏ, bây giờ và anh không biết trong tương lai có còn ở cạnh cô để bảo vệ cô hay không, nhưng anh tin chắc nếu có anh sẽ bảo vệ cô thật tốt. Ngoài mặt là một người lãng nhãng nhưng ai hiểu được anh luôn tìm thú vui để nguôi ngoai quá khứ.

Từ lúc Kì Băng bước vào nhà họ Dương thì Dương Thạc và Dương Phong đã làm quen với công việc của công ty nên việc của cô nhóc 15 tuổi là đi theo bảo vệ một thiếu niên 21 tuổi như anh thôi. Có lần Dương Thạc ngồi dưới góc cây sau biệt thự đọc sách còn Kì Băng thì đang luyện võ cách đó không xa.

Anh vẫn luôn chú tâm vào bóng dáng của cô bé khi tập võ, cô bé Kì Băng này từ khi vào đây cứ lạnh lùng, lặng lẽ chẳng quan tâm đến ai ngoài quản gia Kim. Cô cứ đi theo anh mà bảo vệ nhưng chẳng lần nào nói chuyện với anh.

- Nè nhóc đừng luyện nữa, luyện cũng không hơn được chút nào đâu!

Kì Băng nghiêng đầu tròn mắt nhìn Dương Thạc vẫn không hiểu được ý của anh, Dương Thạc bỏ cuốn sách xuống đất rồi đi lại phía Kì Băng rồi cùng cô tập. Ra mới biết anh tập võ từ nhỏ rất điêu luyện còn cô mang tiếng ở trong tổ chức sát thủ đã lâu mà chẳng có tài gì ngoài đua xe. Đến khi cả hai mặt mũi cùng ngồi xuống bãi cỏ thì Kì Băng cũng mở miệng nói chuyện với anh.

- Anh biết võ rồi sao còn cần người bảo vệ?
- Chuyện dài lắm! Mà sao nhóc lại ở trong tổ chức sát thủ mà không vào công ty vệ sĩ nào đó?
- Vệ sĩ là đẳng cấp thấp a!
- Nhóc cũng khá hơn ai chứ?
- Ủ...vì tôi không thích học võ cứ tới ngày luyện võ là trốn đi đua xe
- Nhóc còn nhỏ mà biết đua xe à?
- Cũng thường thôi

Từ ngày đó lúc nào Kì Băng cũng tập võ cùng Dương Thạc, nói là tập chung vậy thôi chứ Dương Thạc chính là người giúp cô tập võ cho ra trò một chút.

- Một quá! Nghỉ xíu được không vậy?
- Nhóc xem đã tập được gì đâu mà than thở, lại đây đánh bao cát đi không thì cho chạy 10 vòng sân bây giờ.
- Ờ biết rồi
- Có muốn nghe ta kể chuyện không?
- Kể đi đang chán đây!
- Năm ta 11 tuổi cha ta cũng có một vệ sĩ nữ, cô ấy rất đẹp, rất giỏi nhưng đã có chồng rồi. Ta biết cha ta yêu thâm cô ấy từ lâu và cũng có ý định sẽ cưới cô ấy làm nhỏ. Nhưng không hiểu sao qua một thời gian ta lại không thấy cô ấy nữa và mãi vẫn không tìm thấy. Gần đây mới nghe tin cô ấy đã chết.
- Người phụ nữ đó quan trọng lắm sao?
- Không quan trọng nhưng chủ yếu là rất tốt với ta, nhóc biết không cô ấy là người đã chỉ ta học võ đấy?
- Hay nhỉ?
- Ủ! Tập tiếp đi sao nghe kể mà dừng lại vậy?
- Dừng mới chú tâm nghe được chứ!
- Ở đó mà bường bình đi có tin ta đánh nhóc không?
- Qua đây! Qua đây bắt lấy tôi đi rồi tính
- Được nhóc đừng có để ta bắt được đấy nhé!
- Được thôi! A Dương Phong qua đây chặn Dương Thạc lại giúp tôi đi!
- Ha ha nó không giúp nhóc đâu

Cứ lần nào nhớ lại anh cũng muốn cười hết, cô nhóc ngày đó rất bướng bỉnh mặc dù tính cách vẫn có chút lạnh lùng nhưng không còn thái hóa như lúc đầu nữa. Mà giờ đây trước mặt anh cô bé ấy đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp chỉ thuộc về mỗi anh thôi!

- Băng! Tôi sẽ vẫn ở bên cạnh em như lúc nhỏ nhé

Kì Băng ở mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt Dương Thạc, câu nói của hắn sao làm cho cô bối rối như vậy! Nói thật cô vẫn luôn dối đầu với hắn nhưng trong tim cô vẫn luôn khắc ghi những khoảnh khắc của cả hai người, từ khi người thân cô mất đi thì nhà họ Dương vẫn luôn là ngôi nhà thứ hai của cô. Mà Dương Thạc, Dương Phong và quần gia Kim vẫn luôn ở cạnh cô, còn có Hàn Nhuận nữa người anh trai luôn dõi theo cô.

Dương Thạc ơi! Tôi phải làm sao với anh đây, tôi vừa hận anh nhưng sao trái tim tôi vẫn luôn không ngừng quan tâm đến anh vậy? Đó là cảm giác gì vậy?

- Sao thế sao nhìn tôi như thế?

- Không có
- Ngủ đi! Hay là muốn tiếp tục
- Điên
- Ha ha ngoan ngủ đi tôi sẽ luôn bên cạnh em
- Ba mẹ, ông nội ai cũng nói với tôi như thế!
- Tôi khác! Tôi sẽ luôn bên em cho dù em muốn giết tôi

Kì Băng dụi dụi vào lồng ngực của Dương Thạc như con cún con đang làm nũng với chủ, cô biết cô rất hận anh nhưng....hiện giờ cảm giác đó tạm thời cô sẽ cho nó biến đi một nơi khác.

9. Chương 9

Sáng hôm sau khi Kì Băng thức dậy thì Dương Thạc đã không còn ở đó nữa mà trên người cô là chiếc áo sơ mi của hần ta. Cô nhấc thân thể đau nhức vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ cô mở tủ quần áo của hần lấy chiếc áo cơ mi màu trắng có sọc màu trắng đục ra thay. Cô xuống lầu thì bàn ăn sáng đã đầy đủ thức ăn, nước uống mà Dương Thạc thì không ở đó, chắc hần ta đi làm rồi.

Cô kéo chiếc ghế ra gồi, uống một ngụm sữa rồi ăn hết một đĩa trứng ốp la rồi thêm mấy miếng thịt nguội và pho mai.

- Hôm nay có vẻ tâm trạng cháu tốt nhỉ?
 - Ai chở anh ta đi làm vậy bác?
 - À bác Lý hay chở ông chủ đấy! Sáng sớm cậu chủ gọi cho bác Lý qua đây, cậu chủ sợ không đi sớm đến khi cháu dậy thấy cậu chủ lại tức giận.
- Kì Băng vẫn thanh thản ngồi ăn nghe quần gia Kim nói về Dương Thạc sáng nay, từ ngày cô trở thành người của hần đến nay hần có vẻ rất tử tế với cô, mà cô đã ở với hần được một tuần nay rồi vẫn chưa thấy hần dẫn ai về cũng không về khuya như trước nữa.
- Bác Kim! Chút nữa bác cho người dọn đồ trong phòng con qua phòng Dương Thạc nha!
 - Ủ ừ bác biết rồi! Mà con đó đừng có mà phụ lòng cậu chủ tốt với con. Mấy ngày nay cậu chủ không ăn đủ bữa mà lúc nào cũng làm việc nhiều hết.
 - Con không muốn nghe về anh ta.

Ăn xong Kì Băng ra sau vườn, ngồi dưới gốc cây thân quen mặt cho gió và nắng sớm nhảy múa dưới tán cây sum suê. Ở đây cô vẫn cảm nhận được không khí của những ngày trẻ thơ, lúc đó rất vui, cô chỉ là cô bé 15 tuổi và hần ta thì đã 21 tuổi rồi. Thế nhưng hần và Dương Phong cũng dành ra rất nhiều thời gian cùng chơi với cô vì trong nhà cô là nhỏ tuổi nhất!

Ngày đó mỗi khi cô theo Dương Thạc vào công ty thì luôn được cho bánh kẹo, nhưng lúc nào cô cũng chia cho Dương Thạc, có lần một nhân viên mới thấy cô đi cùng Dương Thạc vào công ty thì nói cô là một đứa con nít chưa hiểu chuyện mà đòi làm vệ sĩ cho anh. Lúc đó cô tức lắm muốn đánh cho ả một trận tơi bời vì chắc gì ả biết võ như cô.

Sau lần đó về nhà họ Dương cô không ngừng luyện tập siêng năng để không làm mất mặt nhà họ Dương, nhưng có việc cô không ngờ rằng sau ngày hôm đó nhân viên kia cũng bị sa thải.

Rồi còn có lần vì tranh dành mảnh đất lớn ở Pháp mà Dương Thạc bị một băng xã hội đen chặn đầu xe. Lúc đó bên họ cảm rất nhiều vũ khí mà cô và Dương Thạc chỉ có tay không, đến khi Dương Thạc vì cứu cô

mà bị chém vào lưng thì cơn thịnh nộ của cô đã xông lên để đỉnh đầu. Dở khóc dở cười vì cô chưa kịp ra tay thì cảnh sát đã đến.

Lần đó Dương Thạc phải dưỡng thương rất lâu mà cô thì luôn là người ở bên cạnh chăm sóc anh.

Suy nghĩ tới lui vẫn chỉ toàn liên quan đến tên chết tiệt đó, nhưng có lẽ từ lâu Dương Thạc đã là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của cô. Cô không tài nào hận, giận hay ghét hẳn được vì từ ngày hắn cứu cô cô đã đem hắn đặt vào tim mình rồi.

Lúc này đã 11h30 sáng, Dương Thạc mệt mỏi bước vào phòng, trước mắt anh là bóng dáng nhỏ nhắn của Kỳ Băng đang nằm sấp trên giường với chiếc laptop trước mặt. Kỳ Băng tròn mắt nhìn anh, Dương Thạc chỉ cười rồi quay sang tủ quần áo lấy đồ.

Tủ quần áo của anh bây giờ không còn đơn giản là áo sơ mi quần jean hay những bộ vest lịch lãm nữa mà còn có sự có mặt của những bộ đồ của Kỳ Băng. Anh có chút hơi ngỡ ngàng rồi lại thôi suy nghĩ, anh bước tới giường ngồi xuống bên cạnh Kỳ Băng xem cô đang đọc gì đó trên laptop.

- Đây là áo của tôi mà!

- Có vấn đề?

- Không có! Nhưng sao đồ của em...

- Anh mà còn không mau đi tắm thì tôi cho tất cả quay về vị trí cũ

- Được rồi!

Dương Thạc nhanh chân đi vào phòng tắm, Kỳ Băng nằm đó chờ anh tắm rồi cả hai cùng ăn trưa. Anh tắm xong bước ra với body 6 múi còn long lanh những giọt nước, khuôn mặt anh tuần có vẻ khá hơn khi biết cô sẽ ở cùng anh.

Mặc kệ anh thay đồ cô vẫn chỉ chăm chú tới cái laptop của mình, anh thay đồ xong lại gần Kỳ Băng rồi đóng laptop của cô lại. Cô ngồi chồm dậy, xếp chéo hai chân vào nhau nhìn thẳng vào anh.

Dương Thạc thấy dáng vẻ dễ thương đến khó tả của cô liền đem cô ôm vào lòng, cô đẩy anh ra rồi bước xuống giường, cô đi gần đến cửa thấy Dương Thạc vẫn ngồi ở đó cười liền đi lại nắm lấy tay anh kéo đi.

Ngồi vào bàn ăn Dương Thạc cắt đồ ăn cho cô rồi ngồi nhìn cô ăn, Kỳ Băng thấy vậy xiên miếng cá hồi mà anh thích ăn đưa tới miệng anh, nghĩ xem anh có từ chối hành động của Kỳ Băng không chứ? Cứ Kỳ Băng dứt thì anh ăn bằng không cứ ngồi nhìn cô đến suốt buổi.

- Anh lớn rồi a!

- Em dứt tôi sẽ ăn ngon hơn

- Như vậy tôi sẽ không ăn được nhiều

- Thế thì em cứ ăn tôi nhìn là được rồi

- Anh không ăn thì tôi không nhìn mặt anh nữa

- Được rồi nhóc con

Anh véo má cô rồi cùng ăn, quần gia Kim rất hạnh phúc khi thấy hình ảnh này, vì bà biết chỉ có Dương Thạc mới có thể đem đến hạnh phúc cho Kỳ Băng, mặc dù trong tương lai sẽ có nhiều biến cố nhưng bà mong ông trời không phụ lòng người.

10. Chương 10

Ăn trưa xong Dương Thạc quyết định không đến công ty mà ở nhà xem hành động kì lạ của Kì Băng hôm nay, quản gia Kim cũng có nói Kì Băng đã tốt hơn nhiều nên anh hãy ở bên cạnh cô nếu muốn có được trái tim cô.

Kì Băng vẫn chung thủy với mảnh vườn dưới gốc cây sau biệt thự, cô ngồi đó hết làm việc với laptop rồi quay sang đọc mấy cuốn sách trong phòng của Dương Thạc. Mà anh thì ngồi cạnh cô xem cô đọc sách, anh cảm nhận được trái tim cô cần bù đắp lỗ hổng của thời gian và anh sẽ làm việc đó.

Kì Băng quay sang thấy Dương Thạc cứ chăm chăm nhìn mình liền bỏ lại dựa vào vai anh, Dương Thạc có vài giây bối rối và không tin nhưng rồi cũng ôm lấy cô.

- Muốn nghe chuyện về tôi không?

- Chuyện của em có hay không?

-

- Tôi đùa thôi em kể đi tôi lúc nào cũng lắng nghe

- Gia đình tôi lúc sống ở Trung Quốc rất vui, cả nhà cứ mỗi buổi chiều lại ra ngoài chơi, tối thì cùng ngồi đọc sách rất vui vẻ và ấm cúng. Rồi một hôm tôi ở nhà một mình chờ hoài vẫn không thấy ba mẹ về nên tôi nằm ngủ ở phòng khách. Đến khuya ông nội đến nhà và dẫn tôi sang Mỹ, tôi nhiều lần hỏi ba mẹ tôi đâu sao không đến, ông nội cứ dối tôi là họ đang đi công việc ở một nơi rất xa. Mãi đến ngày ông nội tôi nằm viện vì tim yếu thì tôi mới biết ba mẹ đã rời xa tôi về một nơi tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy họ lần nào nữa và đêm đó ông nội tôi cũng mất

Vừa nói cô vừa chui rút vào lòng ngực Dương Thạc để mong tìm cho mình một nơi nương tựa thực vững chãi, Dương Thạc cũng ngạc nhiên khi cô kể về việc đau thương ấy mà không rơi một giọt nước mắt nào.

- Cuối tháng 9 năm đó ba mẹ của Hàn Nhuận đưa tôi về sống chung với họ nhưng tôi chỉ ở nhà có một mình, đến tận tối cả nhà họ mới từ ngoài trở về. Vài tuần sau đó tôi mới được đưa đến tổ chức, lúc đó tôi mới hiểu nguyên nhân họ không ở nhà, tôi và Hàn Nhuận cùng lớn lên bên nhau đến năm 15 tuổi lại phải làm nhiệm vụ bảo vệ anh. Anh biết không nếu một ngày tôi tìm được cái chết của ba mẹ tôi sẽ có thể chấm dứt cuộc đời vì nhiệm vụ mà họ sinh này rồi.

- Em tin sẽ có ngày đó sao?

- Tôi là sát thủ nên tôi tin tôi sẽ tìm ra sự thật!

Lúc này tâm trạng Dương Thạc đang rối bời vì không biết phải nói thế nào cho nhóc con bướng bỉnh này nghe, cô nóng tính như vậy chắc hẳn sau khi biết được sự thật sẽ phát điên lên. Thôi cứ để thế đi đến lúc thích hợp anh sẽ giải bày cho cô hiểu.

Quay sang đã thấy cô ngủ thiếp đi anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp lúc ngủ của cô, vì khi cô ngủ không hiện lên một tia lạnh lùng nào khiến nam nhân nhìn là muốn yêu ngay.

Anh bế cô lên phòng để cô ngủ rồi quay ra ngoài, Dương Thạc đến phòng đọc sách làm việc, quản gia Kim mang cà phê lên cho anh thấy anh không làm việc mà ngã lưng ra nhắm mắt suy nghĩ gì đó.

- Cậu chủ có vẻ lo lắng cho cô Kì Băng quá nhiều rồi!

- Sao tôi không lo được kia chứ? Bà nghĩ xem Kì Băng mà biết chuyện thì tôi còn làm được gì cho cô ấy đây?

- Cậu chủ đừng lo mọi chuyện đã có kết cuộc hết rồi, đằng nào cô Kì Băng cũng sẽ biết, chỉ là nhanh hay chậm thôi!

- Tôi muốn đích thân nói cho cô ấy biết nhưng làm sao có thể mở miệng nói ba tôi giết cả ba mẹ cô ấy chứ!

Bịch.....bịch.....bịchRầm

- Thôi chết cậu chủ hình như là tiếng cửa phòng của cậu

- Không xong rồi

Kì Băng nghe được đoạn nói chuyện liền chạy về phòng đóng sầm cửa lại, chuyện gì đang xảy ra với cô vậy? Ngôi nhà thứ hai của cô đang chứa chấp tội lỗi, chứa chấp bí mật lâu nay cô muốn biết.

Cô đang cố bảo vệ người đã giết ba mẹ mình, không không không thể như vậy được. Từng mảnh kí ức của cô đang dần rạn nứt, những kỉ ức cô có về nơi này quá nhiều.

- Á aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa

- Băng à! Mở cửa cho tôi, em phải nghe tôi giải thích chứ Băng!

- Cút cút hết đi! Một lũ xảo trá, một lũ giết người các người biến đi cho tôi.

- Rầm rầm rầm..... Em giết tôi cũng được, hận tôi cũng được nhưng mong em đừng tự làm khổ bản thân mình như vậy mà Băng!

- Biến đi tôi không muốn nghe các người nói nữa.

11. Chương 11

” Con xem ba mẹ mua quà gì cho con nè con gái ”

” A! Mèo Kitty ”

” Hai ba con lại đây ăn đi mẹ nấu xong hết rồi nè!”

» » » » « « « «

” Cháu phải nhớ sau này lớn đừng cố tìm ra cái chết của ba mẹ cháu, đó là một chuỗi tội lỗi chỉ có người lớn giải quyết với nhau, ông muốn cháu luôn hạnh phúc và.....vui vẻ”

” Ông nội đừng mà....đừng ngủ mở mắt ra nhìn cháu đi.....sao mọi người cứ bỏ cháu mà đi vậy chứ?”

» » » » « « « «

” Con rất dễ thương nói ta xem con tên gì?”

” Chu Kì Băng”

” Ngoan lắm! Sau này con ở với cô chú và anh Hàn Nhuận nhé?”

” Dạ”

” Kì Kì anh sẽ dẫn em đi vòng quanh nước Mỹ luôn chịu không?”

” Hi dạ”

» » » » « « « «

“Kì Băng đá cao hơn chút nữa”

” Kì Băng qua đây chạy 10 sân đi”

” Kì Băng lắp ráp cây súng này trong 20 giây nhanh lên”

» » » » « « « «

” Kì Băng cẩn thận đó!”

” Á! Anh Dương Thạc anh chảy máu nhiều lắm!”

” Nhóc không sao anh...cũng không...sao”

.....
” Nhóc con đứng lại xem anh bắt được nhóc sẽ không cho nhóc ăn vẹt quay Bắc Kinh đâu nhé!”

” Dương Thạc qua đây!”

” Dương Phong, Bạch Thủy bắt con nhóc kia cho anh”

” Hai anh chị bắt em thì em sẽ ném hết đồ của hai người ra hồ bơi đó!”

” Hai đứa sợ con nhóc đấy à”

” Tụi em không sợ chỉ là không thích vận động nhiều thay vì đọc sách đâu”

” Lêu Lêu Dương Thạc bị phản bội a!”

” Nhóc đứng lại”

» » » » « « « «

- Áaaaaaaa

Kì Băng tỉnh lại thấy mình nằm dưới đất ngay cửa phòng, những kí ức đó cứ như vừa mới hôm qua, mà bây giờ mọi sự thật đã hé mở. Cô có nên ở lại ngôi nhà này không? Không câu trả lời sẽ là không. Nhưng sao luôn có điều gì đó níu giữ cô lại nơi đây.

Kì Băng ôm hai chân cuộn mình vào góc tường tối tăm, những tia sáng của ánh trăng lùa qua cửa làm cho căn phòng này trở nên tĩnh mịch hơn.

Cô mở tủ quần áo lấy đồ ra thay, dọn hết đồ và những thứ cần thiết bỏ vào vali, cô còn ghi thêm vào dòng chữ lên giấy rồi dán trên đầu giường.

Mở cửa ban công ra cô quăng vali xuống bụi cỏ trước sân, vì đây là tầng hai nên so ra khoảng cách tiếp đất cũng không nổi nào.

Phịch

Kì Băng tiếp đất an toàn, mái tóc màu đỏ tung bay dưới ánh trăng làm cho khuôn mặt cô có phần ma mị, kéo vali vào ga ra lấy chiếc Aventador chạy ra cổng.

Két

- Em có giỏi thì cán chết tôi đi rồi hãy ra khỏi nơi này

- Tránh ra

- Không

Kì Băng bước xuống xe, trên tay cầm theo cây súng lục màu đen do chính ta cô lắp ráp. Sắc mặt Dương Thạc vẫn không hề thay đổi dù cho đang trong tình thế này. Quản gia Kim bấy giờ cũng chạy đến xem, thấy Kì Băng mặt đầy sát khí đến bên Dương Thạc bà không khỏi choáng váng vài giây rồi chạy lại ngăn cô.

- Kì Kì bác Kim xin cháu đừng làm chuyện dại dột, hãy nghe đầu đuôi câu chuyện đã được không cháu?

- Bác tránh ra cháu không muốn làm bác bị thương

- Kì Kì.....

- Tôi cho anh 3 tiếng đếm để tránh ra

- Băng ! Mọi chuyện không như em nghĩ đâu

- 1

- Tôi không muốn giấu em mà chỉ là tôi sợ em không chấp nhận được thôi!

- 2

- Băng em cũng thấy tôi quan tâm em thế nào mà!

Bằng

- Không Kì Kì cháu làm gì vậy? Cậu chủ cậu chủ cậu không sao chứ?

Tiếng súng xé toạt vùng trời u ám, vai Dương Thạc túa máu, với trình độ của Kì Bằng cô có thể biết đâu là điểm chí mạng, nhưng cô đã không bắn. Đó là sai lầm của một sát thủ và sai lầm nặng nề nhất là cô.....đã khóc.

Cô rơi nước mắt khi viên đạn xuyên vào người Dương Thạc, tại sao? Tiếng súng vang lên cô cứ ngỡ như viên đạn đó bắn thẳng vào tim mình, một hồi đau nhói khó tả.

Từng cơn gió lạnh thổi tung mái tóc cô lên, mấy chốc nước mắt đã khô, cô nhếch mép cười rồi bỏ lại Dương Thạc ở đó phóng xe đi. Quản gia Kim hối hả gọi người giúp việc ra giúp đưa Dương Thạc vào nhà.

- Gọi ông chủ, bà chủ và cậu Dương Phong về ngay nói cậu Dương Thạc bị thương nặng. Còn cô đi gọi bác sĩ Từ đến ngay

- Vâng tôi đi ngay

- Cậu chủ.....ráng chút đi bác sĩ sẽ đến ngay đây!

- Cho người theo dõi Kì Bằng cô ấy đi đâu làm gì chúng ta phải biết

- Vâng

12. Chương 12

Bầu trời sầm chớp liên hồi chớp nhoáng, dưới mặt đường những giọt nước mưa đã sớm rơi nặng hạt. Vùng ngoại ô nước Mỹ, chiếc xe màu đen của Kì Bằng đang lao thẳng trong cơn mưa xối xả, ánh mắt chăm chú nhìn về con đường phía trước như đầu óc Kì Bằng lúc này đang hỗn loạn.

” Tôi khác! Tôi sẽ bên cạnh em cho dù em có giết tôi”

” Nhóc đừng cố luyện nữa, cũng chẳng khá hơn ai đâu”

” Đứng lại! Đừng để ta bắt được nhóc nếu không đừng có mơ mà ăn món vịt quay Bắc Kinh”

- Áaaaaaaa

Xoạt

Kì Bằng thắng gấp khiến xe quay đầu 360 độ, xe dừng trước ngôi nhà của Hàn Nhuận, Kì Bằng không vào trong mà nằm trên đầu xe ngược mặt lên cho những giọt mưa nặng trĩu rơi xuống mặt mình. Cảm giác từng giọt nước mưa rơi từ khoảng trời rộng xuống, tiếp xúc với làn da mỏng manh rất rất, chốc chút đau nhẹ....như trái tim và đầu óc cô lúc này. Rất đau. Rất hỗn loạn

Đình đơng

- Cho hỏi....Kì Bằng....sao em?

Kì Bằng đi thẳng vào nhà không nhìn đến Hàn Nhuận, cô ngã nhào xuống sàn nhà, Hàn Nhuận vội đỡ cô dậy, cô ôm lấy anh cố khóc cho vơi đi nỗi buồn đang ăn mòn suy nghĩ cô

- Anh à! Em làm gì sai mà ông trời nỡ làm vậy với em.....em đang sống và bảo vệ ai chứ? Bảo vệ kẻ là con trai của người giết ba mẹ em.....tội tệ hơn....em đã nảy sinh thứ tình cảm không đáng có với hắn ta.....anh à!

- Thôi nào nín đi....chuyện này không ai muốn giấu em....chỉ tại mọi người biết em sẽ ra nông nổi thế này nên.....

Kì Bằng ngược mặt lên, nước mắt và nước mưa không thể phân biệt được trên khuôn mặt cô, đôi mắt đã sẫm đỏ, cô nhìn Hàn Nhuận bằng đôi mắt đầy hờn dỗi và sát khí.

- Anh cũng biết.....tại sao.....tại sao anh phải giấu em.....anh lại còn để tổ chức đưa em vào nhà đó...tại sao? Tôi ghét anh tôi ghét tất cả mọi người.

Kì Băng vừa muốn chạy ra ngoài thì Hàn Nhuận đã kéo cô lại, lúc này đây ít nhất phải để cô bình tâm lại, cứ thế này ra ngoài thì có mức xảy ra án mạng.

- Em bình tĩnh lại đi. Hãy nghe đầu đuôi sự việc đã. Mẹ và ba em là người của tổ chức, họ yêu nhau và kết hôn, năm em 5 tuổi ba mẹ anh nhận được tin ba mẹ em qua đời và em cùng ông nội qua Mỹ sống. Ba mẹ anh và ba mẹ em có mối quan hệ thân thiết trong tổ chức khi biết tin ông nội em cũng qua đời thì đã cố tìm em và đưa em về tổ chức....còn chuyện tại sao ba mẹ em mất thì

- Anh không biết tại sao ba mẹ em mất sao?

- Anh thề anh chưa từng nghe một ai kể về chuyện đó....mà lúc này có phải anh nghe là em đang bảo vệ con trai người giết ba mẹ em.....không phải là nhà họ Dương chứ?

- Em...em không không chắc lắm....nhưng chính miệng tên Dương Thạc nói ba hấn giết chết ba mẹ em.....sao việc quan trọng như vậy em có thể nghe nhầm chứ?

- Thôi em tắm rửa nghỉ ngơi đi có gì mai sáng nói.....à mà em có mang theo hành lí không á?

- Em để ngoài xe...có lẽ tắm xong em sẽ đi ngay. Anh giúp em đến một nơi nào càng xa càng tốt và tránh tai mắt của nhà họ Dương là được. Em muốn rời khỏi nơi này.

- Được để anh pha nước cho em, em ra lấy hành lí vào nhà đi giúp việc của anh về nhà hết rồi để anh nấu gì đó cho em.

- Cảm ơn anh!

Kì Băng tắm rửa xong đã 2h khuya, lúc này Hàn Nhuận đang lay hoay làm thức ăn trong bếp, Kì Băng hủy hết các thiết bị có GPS để không ai lần ra tung tích của cô. Bây giờ mưa đang lớn và có thêm bão tuyết có lẽ mấy tên nghiệp dư bên Dương Thạc sẽ không tìm ra cô, nhưng từ đây đến sáng không đi là không được. Thời tiết cuối đông thật tốt để bỏ trốn nhỉ?

- Anh làm xong rồi em xuống ăn đi cho nóng

- Em muốn đến Pháp, dù gì ở đó cũng gần với tổ chức

- Cũng tốt nếu được em về tổ chức luôn đi sẽ không ai động đến em nữa

- Không được! Em chưa hoàn tất nhiệm vụ mà chạy sang đó chẳng phải tổ chức cũng dang em sang lại bên đây sao?

- Em nói cũng đúng nhưng nếu em đến Pháp tổ chức cũng sẽ tìm ra em

- Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất

- Ừ

Bữa ăn hôm nay là bữa ăn cuối cùng của cô trên đất Mỹ, thế nhưng có lẽ nó làm cô nuốt không trôi, cô sống ở khoảng trời này từ nhỏ rồi xa nó chắc sẽ khó mà sống lắm.

Ăn xong Kì Băng nhờ Hàn Nhuận đặt mua cho mình tất cả mặt hàng điện tử mới(điện thoại, máy tính bảng, laptop, chip dò tìm, thiết bị định vị.....« vì các thiết bị của nối liền với trung tâm của tổ chức» Vì ở đây có hệ thống giao hàng nhanh 24/24 nên thời gian không quá lâu.

Hàn Nhuận đưa Kì Băng ra sân bay quốc tế đặt chuyến sớm nhất đến Pháp, mặc dù công khai đến Pháp nhưng khi mọi người phát hiện ra thì cô đã sớm ở nơi nhỏ bé nào đó rồi. Cô không thiếu thốn chi phí vì thời gian cô làm sát thủ cứ hay đi đua xe nên tiền bạc không thành vấn đề lúc này. Cô cũng không quên nhắc Hàn Nhuận chuyển “chiến mã” của mình sang đó.

Cuối cùng là lời tạm biệt không biết khi nào gặp lại.

- Đi cẩn thận nhớ giữ sức khỏe

- Em không sao! Anh bảo trọng em không biết có cơ hội gặp lại không nhưng em sẽ tìm cách liên lạc với anh địa chỉ của em. Tạm biệt!
- Chúc may mắn

13. Chương 13

6h tại biệt thự nhà họ Dương...

- Con để làm sao mà cho con bé bắn mình vậy chứ?
- Con không sao đâu mà mẹ!
- Ông xem nó bảo thế này là không sao cơ đấy!

-.....

Dương Khải Uy trầm mặt vẫn chẳng nói năn gì ông biết sẽ đến lúc mọi chuyện sáng tỏ nhưng không ngờ lại rơi vào tình thế như thế này.

- Dương Phong! Bọn người đó tìm ra Kì Băng chưa?
- Tối qua có mưa lớn và bão tuyết nên họ không thể tìm ra cô ấy được! Mọi đường dây liên lạc bị cắt hết, nhưng sáng nay đã có thông tin sớm nhất là cô ấy đến Pháp vào 3h sáng hôm qua.
- Anh sẽ đến Pháp
- Con làm gì vậy? Con bé đó đi đâu làm gì quan trọng với con lắm sao?
- Phải rất quan trọng vì ba mà gia đình cô ấy như vậy đấy!
- Thôi hai cha con ông bớt vài lời lại đi. Bây giờ là lúc ngồi cùng nhau tìm cách tìm con bé Kì Băng ấy để giải thích với nó, chứ không có thời gian rảnh rỗi ngồi tranh cãi đâu.

Bà Thảo Di - mẹ Dương Thạc lúc nào cũng là người giải hòa trong mọi tình thế, cha con Dương Thạc vốn không hòa thuận nên thường gây ra nhiều tranh cãi. Ngày trước vì biết sau này mối thù đó sẽ không chấm dứt nên Dương Khải Uy đã cố tìm sát thủ bảo vệ gia đình mình nhất là đứa con đào hoa - Dương Thạc, thế mà vẫn không tránh nổi số phận, người bảo vệ gia đình ông lại là con gái của Băng Tâm(mẹ Kì Băng)

« 3 năm sau »

Làng Roussillon ở Luberon (Provence nước Pháp), ngôi làng với những ngôi nhà nổi tiếng với những phiến đá cam, vàng, nâu đỏ tạo nên cảm giác cổ kính thời xa xưa ở nơi đây.

Con đường làng đông đúc du khách tham quan vì lúc này là giữa tháng 7 nơi đây trông rất đẹp với những tia nắng nhẹ chiếu xuống đường phố, đặc biệt ở đây không chỉ có vậy mà là tại thời điểm này loài hoa màu tím mang tên oải hương(tên khoa học LAvendula) đang nở rộ.

Bên những quán cà phê mộc mạc, du khách đắm mình trong những đặc trưng tiêu biểu của nước Pháp là loại bánh crepe hảo hạnh và loại rượu vang mang đặc sắc của từng vùng. Hơn hết mọi người luôn không quên thưởng thức những món ăn được chế biến từ hoa oải hương.

Phía ngoài kia là những vườn nho trĩu quả và những cánh đồng hoa oải hương tỏa hương dưới cái nắng cái gió nơi đây.

Giữa cánh đồng hoa màu tím có một cô gái với thân hình mảnh mai mặc chiếc đầm maxi màu vàng như ánh mặt trời chiếu xuống cánh đồng làm cho mọi người ở đây phải chú ý.

- Chị Sally!
- Gì vậy Jenny

- Chị không vào phụ mẹ em bó hoa đi ở ngoài này nắng nóng lắm a!
- Không chị thích ở đây hơn, ở đây giúp mọi người thu hoạch nè!
- Chị chỉ biết tự làm khổ mình

Cô gái tên Sally đó hẳn không ai khác ngoài Chu Kỳ Băng, từ lúc đến Pháp cô đã đổi tên và họ, có lần cô nghĩ cũng nên đổi quốc tịch nhưng lại thôi.

Ngày cô đến đây chẳng biết nên đi đâu, vô tình đến cánh đồng này và phát hiện gần đây có ngôi làng nhỏ vô cùng đẹp đẽ và ấm cúng thế nên quyết định ở lại đây.

Vài tháng đầu cô còn ở khách sạn, mãi đến sau này vì thường xuyên ra đồng chơi nên quen được cô bé tên Jenny.

Nhà Jenny cũng làm nghề trồng nho và hoa trong khu đất này, ba mẹ cô bé là chủ khu đất vốn rộng lớn luôn trải một màu tím của nho và hoa oải hương này.

Nhà Jenny rất giống gia đình cô, mẹ là người Pháp chính gốc, ba là người Hong Kong nên sinh ra cô bé có một nét lai rất dễ thương, cô bé biết cả hai thứ tiếng do ba mẹ chỉ dạy.

Cô và Jenny làm bạn với nhau không bao lâu, vì biết cô ở khách sạn nên mời cô về ở cùng gia đình. Cả hai đều có niềm đam mê về hoa oải hương, gia đình Jenny rất vui vẻ và lương thiện, Kỳ Băng luôn giúp gia đình họ bán hoa và chăm sóc hoa trên cánh đồng.

- Jenny, Sally ici pour aider les clients à couper à travers un bouquet de lavande aller (Jenny, Sally qua đây giúp khách cắt một bó oải hương đi)
- Oui(Vâng)

Cả hai cô gái nắm tay nhau đi trên cánh đồng hoa oải hương vừa nói vừa cười, đó là bức tranh đẹp cuối ngày khi mặt trời đã dần khuất phía trời xa. Đối với Kỳ Băng nơi đây đã dần là nơi chứa niềm vui đối với cô.

14. Chương 14

Buổi sáng ở làng Roussillon rất yên bình, không khí trong lành mang hương thơm dịu nhẹ của hoa oải hương đi khắp từng con đường.

Dưới cánh đồng hoa oải hương, mọi người đã dậy từ sớm để thu hoạch những sản phẩm mà mình đã gầy công chăm sóc.

Ở đây chủ yếu là trồng hoa oải hương, vì điều kiện khí hậu nơi đây không đủ tiêu chuẩn để trồng nho trong việc sản xuất rượu. Chỉ riêng nhà của Jenn là trồng nho, diện tích trồng nho không lớn chỉ là một mảnh vườn cạnh cánh đồng hoa. Lí do trồng nho không vì để sản xuất mà đơn giản chỉ là vì gia đình của Jenny ai cũng thích nho, thay vì ra chợ mua thì gia đình trồng một vườn nho nhỏ ở cánh đồng tiện việc chăm sóc cùng với hoa.

Kỳ Băng đang đi dưới giàn nho trĩu quả, hái đại vài trái ăn, quả thật trồng nho không đúng vụ, đúng đất, đúng khí hậu thì y như rằng.....

- Chưa quá!
- Chị Sally
- Gì thế Jenny?
- Chị dám ăn cấp nho của em
- A a chị chỉ xem nó có điểm gì thú vị với gia đình em thôi

- Chưa lắm phải không vì nó còn xanh đây này! Mà em có tin này còn "chưa" hơn đây!

- Tin gì mà chưa hơn nho xanh nữa a?

_ *****

- Thật không?

- Thật! Chị mau theo em nè!

Jenny kéo Kì Băng đi ra ngoài cánh đồng, bên cạnh cánh đồng có một ngôi nhà nhỏ rất xinh đẹp, những ngày hoa nở sẽ có người ở đây trông nom.

Trước nhà có một đám người mặc đồ vest chỉ chỉ gì về phía cánh đồng có vẻ đang bàn bạc, cách đó vài bước chân ba mẹ Jenny có vẻ lo lắng.

Hai cô gái mặc hai chiếc đầm maxi chạy đến bên căn nhà nhỏ xem xét tình hình.

- Jen maman pour les hommes qui veulent acheter notre terre après la récolte, non? (mẹ Jen có phải bọn người này muốn mua khu đất của chúng ta sau thu hoạch phải không?)

- Ont-ils nous disent très bonne zone et faciliter leur travail (phải họ nói khu đất chúng ta rất tốt và thuận lợi cho công việc của họ)

- Ba Jen ba tính thế nào?

- Ta cũng không biết làm sao nữa, họ nâng giá cao ngất để mua khu đất đó con.

Kì Băng qua bên phía đám người kia, cô quan sát họ một lúc, họ đều là nhân viên của các công ty bất động sản lớn, có người còn là người của công ty kiến trúc và xây dựng.

- Chào! Tôi là người Trung Quốc, chắc hẳn anh cũng cùng quốc gia với tôi

- Cô là.....?

- Sally Daring, tôi là người nhà của ông bà đây

- À chào cô! Tôi đến từ công ty bất động sản Dương Gia

- Dương Gia.....À Cho tôi hỏi các anh cần mảnh đất này làm gì được không?

- À các công ty ở đây rất thích mảnh đất này muốn xây dựng một khu nghỉ mát ở đây

- Về nói lại với ông chủ các người gia đình chúng tôi sẽ không bán mảnh đất này.

- Cô à....cô

Khi nghe đến công ty đó lửa giận trong cô bùng cháy, dù là công ty nào thì cô vẫn sẽ không để họ lấy đi mảnh đất này, đơn giản vì gia đình Jenny rất quý nó, cô nhận thấy điều đó qua từng ngày tháng ra cánh đồng cùng họ chăm sóc hoa.

Họ là ân nhân cũng giống như một gia đình với cô vậy, cô biết họ không thể mở miệng từ chối số tiền cao ngất đó được, gia đình họ cũng không thuộc dạng giàu có, nhưng thuộc vào hạn có thể có tiền mua 2 chiếc xe hơi cùng một lúc.

Tiền thì mấy ai mà không thích nhưng cái ý nghĩ nằm trong mảnh đất, cánh đồng này quan trọng hơn rất nhiều.

Kì Băng bảo Jenny đưa bố mẹ về còn cô ở lại chăm sóc cánh đồng, cô không muốn gia đình họ suy nghĩ lung tung về chuyện này, buổi sáng chỉ có người ở cơ sở sản xuất hương liệu đến thu mua hoa nên công việc không mấy vất vả.

Vào nhà ngôi nghỉ đến việc công ty Dương Gia mua mảnh đất có khi nào họ đã phát hiện ra cô ở đây không?

Nghĩ đến đó thì Kì Băng bỗng thóp lại vì sợ rằng trốn không thoát sự thật tàn nhẫn lúc trước, cô luôn có niềm vui từ nơi đây để chỉ muốn quên đi quá khứ khắc nghiệt cứ hoành hành trái tim và trí óc cô.

Hay là cô vẫn chưa quên được hình bóng đó?

Hình bóng vòng tay ấm áp của người đó ôm lấy cô mỗi tối, thì thào nói với cô từng lời nói dịu dàng nhất 3 năm rồi cô vẫn thấy cứ như hôm qua.....

Cóc cóc

- Ai đó?

- Chị Sally em đưa ba mẹ về rồi, em quay lại xem chị có cần giúp gì không

Cạch!

- Buổi sáng không nhiều người mua hoa lắm chỉ có mấy công ty hương liệu thường ngày đến lấy lượng lớn thôi, cũng dễ sắp xếp.

- Trông chị có vẻ không khỏe a!

- E xem chị có chỗ nào không khỏe đâu a!

- Hi hi! Chị với em ra xem họ lấy xong hoa bên kia chưa nhé!

- Ủ!

- Chị xem mới đây gần một nửa cánh đồng không còn hoa nữa, buồn thật đấy!

- Con bé này bán được nhiều thế phải vui lên cơ chứ

- Nhưng phải chờ rất lâu để cánh đồng trải đầy hoa thế này!

Hai người họ vừa nói vừa dạo trên cánh đồng hoa ngát hương.....

15. Chương 15

Ánh nắng vàng rực của mặt trời đã dần nhạt và chuyển dần sang màu cam, phía trên những đám mây hồng nhạt những đàn chim đang bay về tổ, dưới biển oải hương tím hai cô gái vẫn đang dạo quanh cánh đồng nói cười vui vẻ.

Sau khi hoàn tất việc ở cánh đồng mọi người ai về nhà nấy, nhưng điều đặc biệt họ không nhận ra là ánh hoàng hôn trên cánh đồng oải hương là một kiệt tác nghệ thuật đặc sắc, may ra vẫn chỉ Kì Băng nhận ra điều này.

Và như vậy cứ đến hoàng hôn vào mùa hoa oải hương nở chỉ còn cô và Jenny ở lại cánh đồng. Buổi chiều hoàng hôn mang theo gió mát, Jenny hát vu vơ vài câu, tiếng hát mang theo làn gió thổi qua tai người nghe một âm điệu hết sức yên bình và vui vẻ.

Ở nơi đây một thời gian dài cô mới hiểu thật ra chuyện ba mẹ cô từ lâu cô đã không muốn nhớ, ông nội cô nói đúng nếu đã là chuyện của thế hệ trước hà cớ gì cô phải suy tư.

Biết là thế nhưng sự mất mát này liên quan đến gia đình Dương Thạc, gia đình thứ 2 của cô nên cô cảm thấy như mình đang bị bao bọc bởi tội ác của quá khứ.

Người chết đi thì không sống lại, người sống đây phải sống cho tốt.

Cô chưa bao giờ xem thời gian là cỏ rác, vì vậy mỗi ngày mỗi giờ trong đời cô đều chưa lãng phí, đều là những thời khắc quý giá.....

- Hey! Sally

Kì Băng nhìn sang Jenny rồi nhòm xung quanh xe tiếng nói phát ra từ đâu?

Dưới ánh đèn trước ngôi nhà gỗ một thanh niên mặt áo vest vẫy vẫy tay sang phía này, Kì Băng kéo Jenny đứng dậy đi về phía đó.

Phải! Là tên lúc nãy nói chuyện với cô a! Là nhân viên ngoại giao của công ty Dương Gia.

- Anh ta đến cửa cấm chị a!

- Em nghĩ nhiều quá rồi đấy

Hai người bước lại phía anh ta rồi Kì Băng vội hỏi xem có việc gì mà hắn quay lại, phải chăng muốn đưa cô về gặp Dương Thạc?

Anh thanh niên đó chỉ đưa cho cô một tấm thiệp mời rồi đi, anh ta nói cô đọc rồi sẽ rõ.

Jenny thắc mắc nên cứ muốn xem tấm thiệp mang hơi hướng sang trọng kia muốn mời Kì Băng đi đâu, làm gì?

Có lẽ sự tò mò của Jenny sẽ đánh chết cô bé trong tối này vì Kì Băng đã không cho cô bé xem điều cô bé muốn

Và kết quả là cô bé cứ đứng trước cửa và hét thất thanh ” Nếu chị không cho em xem em sẽ pha cửa ” ” Chị mà không cho em xem thì em sẽ đuổi chị ra khỏi nhà “.....cuối cùng là.....” Chị à em năn nỉ chị đó cho em xem chút đi mà!”

Nhưng động tĩnh của Kì Băng trong nhà vẫn không có chút gì phản hồi lại, biết số phận mình hẩm hiu Jenny liền men theo coi đường quen thuộc về nhà.

Trong ngôi nhà không rộng, Kì Băng đang ngồi đọc tấm thiệp bên cửa sổ, tấm thiệp ghi rõ thời gian địa điểm, đây là tấm thiệp mời dự dạ tiệc.

Đã từ lâu rồi Kì Băng không bước chân vào những nơi xa hoa như dạ tiệc hay tiệc rượu, đối với cô nơi đó dần xa lạ hơn khi người mời là Dương Khải Uy.

Cô biết ông ấy mời cô với mục đích gì. Cô cũng nghĩ mình nên đến dự, dù gì trong 3 năm qua cô cũng chẳng muốn bàn đến sự việc đó nữa, gặp lại họ cũng chẳng to tác gì.

Vấn đề ở đây là cô không biết làm sao có thể đối diện với Dương Thạc, người con trai luôn ở trong tim cô chắc hẳn đã kết hôn với cô gái con của một doanh nhân nào rồi.

Hay không chừng hắn ta đã oán hận cô từ ngày cô bắn thẳng vào vai hắn.

Có lẽ ai cũng quên nhưng chỉ riêng mình cô nhớ.

Cô rất nhớ.....nhớ con của người giết gia đình mình.....

Gió chiều luồng qua cửa sổ làm chiếc chuông gió va đập vào nhau tạo ra những âm thanh có vài điệu du dương, đôi lúc cả thấy chói tai.

Âm thanh đó thoáng chốc làm Kì Băng định thần lại, nhưng có vẻ nước mắt đã rơi rất nhiều làm đôi mắt màu nâu có phần ury mị.

16. Chương 16

Buổi tối trần trọc của Kì Băng cũng qua đi, ánh bình minh xuyên qua từng bụi hoa oải hương, len lỏi qua chiếc màn màu trắng trên khung cửa sổ mang theo mùi hương của loài hoa tinh khiết kia.

Mùi của hoa oải hương hòa cùng sương sớm và ánh ban mai làm Kì Băng thoải mái vô cùng, cô cầm ly capuchino ra ngoài, đang tay hít lấy không khí trong lành như mọi ngày.

Xa xa là hình dáng của ba mẹ Jenny đang cắt hoa để bó lại, đợi hoa nở đã khó thể mà mới chỉ mấy tuần rồi qua lượng hoa đã vơi đi nhiều.

Jenny nói đúng thấy hoa dần hết thật buồn, nếu là cô thà lỗ vốn còn hơn bán hết chúng đi. Mỗi ngày ngắm và đi dạo trên cánh đồng này đã là quá đủ.

- Fils maman Jen (Con chào mẹ Jen)

Kì Băng hôn vào má đã dần có nếp nhăn của mẹ Jenny, nói thật cô rất muốn ngày nào cũng được nói tiếng Pháp như bây giờ.

Nhờ hòa nhập vào ngôn ngữ Kì Băng cũng dần tiếp nhận mình vào một thế giới khác, một thế giới tràn ngập niềm vui và sự hồn nhiên mà khi tuổi 19 cô đã bỏ lỡ.

Đến khi 22 tuổi mới tập tành làm một thiếu nữ vui tươi, thuần khiết như Jenny

- La mère de Jenny dit aujourd'hui, j'ai quelque chose de nouveau sans doute revenir à la fin de nuit. Désolé maman et trois enfants d'aujourd'hui ne sont pas aider deux personnes et (Mẹ nói với Jenny là hôm nay con có việc bận chắc hẳn tối khuya mới trở về. Xin lỗi mẹ và ba hôm nay con không giúp được hai người rồi)

- Les hiboux ne sont pas dérangés, vous nous avez aidés beaucoup et ont besoin d'un répit plutôt (Con cứ việc không phải bận tâm, con giúp chúng ta nhiều rồi cần có thời gian nghỉ ngơi chứ)

- Phải! Con cứ đi chơi thỏa thích đi.

Bên cạnh ba của Jenny cũng lên tiếng khuyến khích, gia đình họ tốt với cô thế đấy!

Lúc nào cô cũng nhận được từ họ sự khuyến khích, nói rồi cô cười với họ, cô quay về ngôi nhà gỗ màu trắng của mình.

Rửa sạch ly xếp lên tủ, Kì Băng quay ra dọn dẹp ngôi nhà nhỏ của mình sau đó bước lên gác, ngôi nhà tuy không có chiều rộng nhưng lại nghiêng về chiều cao và nghệ thuật.

Ngôi nhà nhỏ này rất có sáng tạo, còn nhớ lúc xây nó ba Jenny phải đặt mua gỗ từ một nơi xa ở thành phố, cả nhà 3 người họ và cô đã có một tháng vui vẻ khi dựng nên ngôi nhà này.

Vừa nghĩ cô vừa lấy trong chiếc tủ gỗ một chiếc áo sơ mi màu xanh lá sọc ca rô và một chiếc quần sooc hơi rác kiểu cao bồi.

Mặc quần áo xong cô mang đôi bata màu đen khá cá tính, cô ra ngoài khóa cửa lại rồi vẫy tay về phía ba mẹ Jenny hét lớn chào họ.

Cô chạy trên con đường từ cánh đồng vào làng Roussillon, đến nhà của Jenny cô lấy chìa khóa ra mở gara lấy chiếc xe yêu quý của mình.

Ở một góc của gara là một chiếc xe được bọc một lớp nilon, kéo tấm nilon đầy bụi xuống Kì Băng ngấm nhìn lại chiếc xe của mình.

Chỉ những dịp lễ cô mới đưa cả nhà Jenny đi chơi bằng xe của mình nên bụi bám nhiều cũng chẳng lạ gì.

Chạy xe ra khỏi gara, chiếc xe Aventador màu đen lướt trên con đường ngoại ô của Pháp, vào đến Paris chiếc xe số lượng có hạn này bị không ít người dòm ngó.

3 năm trước nói Aventador là số lượng có hạn thì không gì thất mắc

3 năm sau Aventador đã thành một cực phẩm

Chạy quanh con phố, xe Kì Băng dừng trước một shop thời trang không lớn, nhìn từ ngoài vào các bộ áo quần được trưng bày gọn gàng và rất phong cách.

Bước vào trong nhân viên chào hỏi rất lịch sự, Kì Băng đưa cho nhân viên một tờ giấy có một hình sấm sét nhờ nhân viên đưa tới cho chủ của họ.

Ngắm nhìn một vòng thì cô nhân viên lúc nãy cũng quay lại và đưa Kì Băng vào một căn phòng kính, ngồi ở bộ sofa là một cô gái 22 tuổi.

Cô gái có mái tóc nâu xõa dài, khuôn mặt trái xoan toát lên vẻ hiền từ và thanh cao của một quý tộc, cô gái đó nhìn về phía Kì Băng rồi mỉm cười.

- Lâu quá không gặp! Nghe nói trốn nhiệm vụ bị tổ chức truy lùng phải không Kì Băng.

- Đã nói là lâu ngày mà còn.....xem ra cậu kinh doanh cũng không tồi đấy Tiểu Mặc!

Lâm Tiểu Mặc là bạn của Kì Băng trong tổ chức, cô ấy rất yêu thích thời trang, mặc dù nhiệm vụ không ít nhưng Tiểu Mặc luôn giám sát mọi hoạt động kinh doanh.

- Vậy hôm nay cơn gió nào đưa Chu tiểu thư đến đây a!?

- “cơn gió”, ” Chu tiểu thư” có phải ở đây lâu ngày quên cả cách giao tiếp của người Trung Quốc không?

- No no! Nói đến ngọn gió chắc hẳn không ngọn gió nào có thể đưa được cậu đến đây đâu, vả lại nơi đây khách của tớ chỉ toàn là tiểu thư và danh gia vọng tộc thôi đấy nhé!

- Xem ra thiết kế của nhà thiết kế Tiểu Mặc cũng thuộc dạng nổi tiếng ấy chứ?

- đương nhiên

17. Chương 17

Thời gian có dài thì cũng chẳng thể nào so bì với tình bạn bao nhiêu năm của Kì Băng và Tiểu Mặc, họ nói chuyện với nhau khá vui vẻ, đối với độ tuổi 22 thì mọi cô gái thuộc vào hai loại.

Loại trưởng thành thái quá

Và loại vừa chỉ mới nhận ra mình lớn hơn so với tuổi 18 không là bao mà cứ thoải mái vừa chơi như đứa con nít biết nhiều hơn một chút

Họ thuộc tuýp người thế đấy!

Điểm đặc biệt của đôi bạn ” cùng tiến” (*) này làm họ khác với những đôi bạn thân chỉ cười nói vui vẻ và kè kè bên nhau mỗi lúc là chỉ có thể nói móc nhau mọi lúc thôi!

(*): cùng tiến ở đây là cùng làm mấy việc mờ mờ ám ám hihi

-Thế thì ra đây xem vài thiết kế mới của mình đi, đặc biệt chỉ dùng cho những chị em sát thủ chúng ta thôi nha!

- Tớ thấy chỉ cần phù hợp với tính cách của tớ là được rồi!

- Ok luôn

Kéo Kì Băng ra ngoài cạnh những bộ đồ được treo ở góc bên phải, hầu hết màu sắc nào cũng có, kiểu dáng thì không hề giống với các sản phẩm của nhà thiết kế khác.

Tiểu Mặc thừa biết nên chọn gì cho Kì Băng nên không đá động gì đến mấy bộ trước mặt Kì Băng, cô kéo mấy bộ ấy sang một bên để lộ ra một cánh cửa gỗ màu trắng.

Mở cửa bước vào là một căn phòng khá rộng, à không phải là rộng mới đúng! Đây như là một căn nhà mini vậy.

Bên trái là bếp, bên cạnh có một phòng tắm bằng kính, chính giữa là một chiếc giường lớn, cạnh giường là một kệ sách toàn là sách và tạp chí thời trang.

Bên phải là một bàn may lớn vẫn còn một bộ chiếc áo đang may dở, phía dưới rải rác vải vụn và những cây vải lớn. Cạnh đó vào bước chân là một tủ quần áo dài và cao.

Tiểu Mạc đẩy Kì Băng đến giường ấn vai cô ngồi xuống, Tiểu Mạc mở tủ lấy một bộ váy màu đen và đôi giày cao gót có ánh kim màu bạc.

Thấy bộ váy cho Kì Băng đẩy cô vào phòng thay đồ, Kì Băng lấy huây một lúc rồi bước ra với bộ váy lúc này.

- Thấy sao?
- Verry good! Qua đây tớ tạo cho cậu một kiểu tóc đẹp
- Đơn giản thôi!
- Nói nhiều thì tự đi mà tìm người khác giúp nhé!
- Khó chịu thế!
- Đến đây rồi quyền quyết định thuộc về nhà thiết kế
- Vâng thưa nhà thiết kế đại tài

7h Khách sạn ở Paris

Tại đây là một căn phòng để tổ chức tiệc của một khách sạn không nhỏ ở Pháp, những ánh đèn pha lê lấp lánh làm những ly rượu trên tay khách mời càng thêm phần sang trọng và sa hoa.

Hai bên gian phòng là hai chiếc bàn dài phủ khăn trải bàn màu trắng, trên bàn là đầy đủ các loại nước uống và vô số các món ăn nhẹ.

Nói cho cùng dù có bày thức ăn ra đó thì cũng chẳng ma nào động tới, nói đơn giản đây là một tiệc rượu của giới thượng lưu, chứ không đơn giản là buổi họp mặt hay tiệc tùng hoành tráng.

Nơi đây bước vào chủ yếu xã giao là chính, nhìn những vị khách có mặt xem. Thanh niên trẻ thì đồ vest lịch lãm khẳng định mình là đứa con phá cửa, mấy ông chú tứ tuần thì vẫn đồ vest lại tỏ ra bệ vệ như kẻ ăn hối lộ cả ba đời không hết.

Khoác tay, choàng vai, ôm eo là cử của cánh đàn ông dần cho những người con gái chảnh chọe, yếu điệu đến chả nước. Dành cho những bà vợ lớn nhỏ chỉ thích khoe của, soi mói đời tư của đối thủ thương trường.

Đó là cách xã giao thường gặp của giới thượng lưu.

Nhưng đó cũng chỉ là một mặt.

Thương nhân có tiền mà không lên mặt cũng không thiếu chẳng hạn như gia đình Dương Gia hay Bạch Gia hôm nay.

Dương Khải Uy - Thảo Di cặp vợ chồng khiến bao người ghen tị vì có một gia sản kết xù và hai người con trai giỏi dang.

Trong hai năm trở lại đây tập đoàn lớn về bất động sản như Dương Gia thì không ai không để mắt tới.

Không ai rõ vì sao những năm nay con trai trưởng Dương Thạc của nhà này lại lao đầu vào công việc một cách cực lực như vậy. Chuyện ăn chơi của cậu ấm này cũng dần phai nhạt trong giới, bây giờ mấy ai không biết "cổ máy" in tiền của Dương Gia là Dương Thạc.

Các nhà đầu tư lớn nỏ của các lĩnh vực hay các nhà kinh doanh đại tài đều muốn con gái của họ gả cho hắn ta. Tiếc là ngoài Dương Phong vừa mới đính hôn với cô gái Bạch Thủy thì Dương Gia vẫn chưa tiếp nhận thêm đứa con dâu nào từ Dương Thạc.

Tối nay có lẽ là cơ hội của các cô gái ở đây, dù là bữa tiệc không tổ chức ở Mỹ nhưng lượng khách không hề có chút gia giảm nào so với những bữa tiệc khác.

Quan khách cũng rất thắc mắc lý do tại sao họ lại tổ chức ở nơi này.....?

18. Chương 18

Trời càng về tối buổi tiệc có vẻ náo nhiệt và đông vui hơn, từ cánh cửa lớn của phòng tiệc này không biết bao nhiêu nam nhân lẫn mỹ nhân bước vào.

Mọi người đều muốn nhân dịp này tìm một món hời cho mình.

Vào thời khắc nhộn nhịp này cô gái tên Sally bước vào từ cửa, mọi ánh không ngừng đổ dồn về phía cô.

Thân hình thon thả, da trắng như tuyết nhờ vào bộ váy màu đen mà tôn lên hết. Chiếc váy xuyên, hở vai, đôi chân dài thon thả thoắt ẩn thoắt hiện dưới làn váy đen. Do thiếc kế độc đảo này dành cho nữ sát thủ nên phần vai hở cúp ngực, phần váy dài che giữa bên trong là chiếc quần bó gấu cùng màu tất cả đều thuận lợi cho việc hành động của một sát thủ.

Kì Băng rất thích chiếc váy này rất thoải mái và năng động, kiểu tóc buộc xệ bên phải cũng rất tuyệt. Cũng nhờ kiểu tóc đó làm cho gương mặt thanh tú của cô rực rỡ hơn bất kì người con gái nào ở đây, không son phấn nhưng vẫn lộng lẫy, thanh khiết.

Trong khi để mắt ai muốn nhìn thì nhìn ngấm thì ngấm thì Kì Băng bước đến bàn rượu chọn một ly rượu nhẹ uống, cô không muốn say, cô muốn thật tỉnh táo với mọi việc xảy ra hôm nay.

Đèn phòng chợt tắt là quan khách có hơi bất ngờ, tiếng xì xào một lúc nhỏ dần cho đến khi mọi thứ chỉ còn là sự im lặng.

Ánh đèn dội vào sân khấu phía trên, tướng mạo cao lớn của một người đàn ông đã qua tuổi tứ tuần xuất hiện, mặc dù đã già nhưng có vẻ những đường nét trên người Dương Khải Uy cho thấy thời trẻ ông là một thanh niên có dung mạo và tướng mạo phi phàm.

- Cảm ơn mọi người đã dành thời gian và không ngại đường xá đến buổi tiệc này cùng gia đình chúng tôi.

Một tràng vỗ tay nồng nhiệt vang lên, Kì Băng vẫn lẳng lặng nhìn cho đến khi Dương Khải Uy giơ tay lên tiếng vỗ tay ngưng hẳn thay vào đó ông lại phát biểu thêm.

Ông nói về một số điều về khu đất cạnh làng Roussillon, có lẽ với quyền uy của Dương Gia muốn khu đất đó cũng không khó, cô đến đây trước cũng vì việc đó, sau là muốn kết thúc mọi quan hệ không rõ ràng với nhà họ Dương để quay về sống những ngày tháng tốt đẹp kia.

- Và đây là đều là tôi Dương Khải Uy tôi hạnh phúc nhất khi được tuyên bố trước bữa tiệc này. Trước là tôi sẽ rút khỏi giới làm ăn, mọi người cũng hiểu tôi nay đã già chỉ muốn sống những ngày tháng vui vẻ cùng gia đình, nay hai đứa con của tôi đã đủ lớn để lãnh nhiệm công việc của tôi không còn gì khiến tôi phải bận lòng.

Dường như câu nói của ông khiến mọi người hoan mang, biết là năng lực của hai người con trai ông không tệ nhưng cũng chưa đến mức ông giao cả quyền hạn lớn lao ấy cho họ.

Tiếng xì xào vẫn tiếp diễn, một số người thương gia lớn tuổi lộ rõ vẻ mặt hài lòng về việc này, Dương Khải Uy là đối thủ thương trường đáng để họ kiêng dè, vậy mà bây giờ ông đưa hai người thanh niên chưa đủ trình độ lên tiếp nhận quả là cơ hội lớn để lật đổ ván cờ.

- Sau..tôi muốn nói về hôn ước của hai đứa con tôi Dương Phong và Bạch Thủy sẽ tổ chức lễ cưới vào cuối tháng này. Về phần Dương Thạc sẽ sớm tổ chức vào đầu tháng 8.

Mọi người xì xầm với nhau về vấn đề của Dương Thạc, tiếng xì xầm không nhỏ nhưng sao Kì Băng vẫn cảm tưởng như mình đang ở trong khoảng lặng nào đó.

Tim cô đập mạnh, đầu óc mơ hồ nghĩ về điều mọi người đang bàn tán. Thông tin báo chí cũng không ít, trong những năm qua mặc dù bận rộn ở Pháp nhưng chưa bao giờ Kì Băng quên đọc báo mỗi khi mặt trời ló dạng.

Chuyện công ty Dương Gia lên như diều gặp gió, chuyện đính hôn của Dương Phong, cả chuyện họ đi thử áo cưới tất cả đều nằm trên mặt báo....Vậy tại sao Dương Thạc sắp kết hôn cô lại đứng đưng không biết.

Hướng mắt về sân khấu Kì Băng cười khổ. ” Mày nghĩ mày là ai? Đáng để người ta nhớ nhưng đến vậy sao? Mày đã bắt người ta kia mà, sao vẫn còn phải bận lòng?”

Bỗng từ tay cô truyền đến cảm giác ấm áp lạ thường, nhìn lại thì đã không kịp nữa....

Dương Thạc.....anh đang kéo cô đi về phía sân khấu, chỉ nhìn từ phía sau cô cũng thừa biết bao năm qua anh sống ra sao....anh cũng như cô sao?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô, cô vẫn dõi theo hành động của Dương Thạc không hề để tâm đến việc mọi người nhìn mình bằng ánh mắt ra sao.

Bước lên sân khấu Dương Khải Uy mỉm cười với hai người, chợt tim cô đập mạnh...

- Thưa ! Đây là vợ sắp cưới của tôi

Một tràn ồ dài, tiếng xì xầm cả tiếng gót giày của vài cô gái tức giận bỏ đi Kì Băng đều nghe rõ mồn một. Ngấn ngơ vài giây cô đá chân Dương Thạc.

- Anh điên sao mà nói vậy chứ?

Dương Thạc cười tươi kể sát tai cô thỏ thẻ ” Cười lên nào! Nếu không muốn mất mảnh đất đó”

19. Chương 19

Trong thời khắc mọi người, ai nấy đều ngỡ ngàng thì Kì Băng không biết nên khóc hay nên cười, nghe những lời nói đó của Dương Thạc không biết đã đưa cô đến bao nhiêu tầng mây hay đẩy cô xuống 18 tầng địa ngục không chừng.

Vì mảnh đất đã che chở cô suốt ba năm qua cuối cùng Kì Băng cũng đè nén mọi bi thương và cả những suy nghĩ rối bời qua một bên, thay vào đó là một đường cong đẹp tuyệt trên môi.

Ấy tầm gần tan tiệc cô vẫn đi cùng Dương Thạc, anh dẫn cô ra ngoài đến một căn phòng, bỗng tim Kì Băng đập dồn dập, dường như Dương Thạc nhận ra vẻ mặt căng thẳng của cô nên châm chọc.

- Ai ăn thịt em đâu mà căng thẳng

- Tôi mới không căng thẳng vì mấy chuyện vớ vẩn

Dương Thạc cười cười rồi mở cửa phòng, hai người cùng bước vào, trên hàng ghế sofa đã sớm có bốn vị khách quen thuộc ngồi đó.

Ông bà Dương ngồi cạnh bên trái, hai người đang hướng về họ cười cười là Dương Phong và Bạch Thủy ngồi bên phải.

Chiếc ghế đôi ở giữa phải chăng là vị trí của hai người?

Dương Thạc kéo cô ngồi xuống rồi cười với mọi người. Kì Băng vẫn thế vẫn dùng vẻ mặt có chút ngơ ngác nhìn họ, nụ cười sáng sủa dường như bị đờ.

Dương Khải Uy: Lâu rồi mọi người không gặp cháu không ngờ cháu đến tận nước pháp xa xôi này sống đây à!

- Cháu thấy nơi đây hợp với cánh sống của mình.

Thảo Di : Xem ra quần gia Kim của chúng ta đang ở nhà trong chờ cháu rất lâu.

-.....

Bạch Thủy: Có phải em đi lâu quá rồi không? Không định về dự lễ cưới của chị luôn à!

- Em xin lỗi

Bạch Thủy: Người em cần xin lỗi đang ngồi cạnh em a!

-

Dương Khải Uy: Chuyện giữa ta và ba mẹ cháu có vẻ ta cũng nên đính chính, quả thực năm đó ta và mẹ cháu có dần co về việc ta muốn cô ấy ở với ta. Nhưng người bắn cô ấy không phải ta, vì tính chất công việc cô ấy đến cùng vẫn bảo vệ ta khỏi tên sát thủ của một tập đoàn khác. Lúc đó tình thế rất hỗn loạn, ba mẹ cháu đều ra sức bảo vệ ta, đó là nhiệm vụ và họ đã hoàn toàn xuất sắc.

Thì ra chuyện năm đó là vậy, cô liếc sang Dương Thạc ý muốn nói: Anh và quần gia Kim không hiểu sự tình mà cũng dám nghĩ cha mình giết ba mẹ cô a!

- Sao ba không nói con biết?

- Thằng nhóc này ai bảo con không đi hỏi ta mà cứ suy diễn với quần gia Kim làm con bé bắn con một phát súng cũng không uống

Cuộc nói chuyện diễn ra khá dài, họ còn cùng nhau ăn tối tại khách sạn, ăn xong ai về phòng nấy. Kì Băng ở trong phòng bên cửa sổ nhìn ngắ lại quan cảnh của thành phố Paris.

Trong đầu cô không còn rối rắm như những đêm trước nữa, không cần phải luôn đặt cho mình câu hỏi về quá khứ nữa.

Cốc cốc

- Mời vào cửa không khóa

- Tối rồi không khóa cửa muốn dẫn dụ ai vào vậy?

- Anh vào đây làm gì?

- Ngủ

- Về phòng mình đi

- Phòng của vợ không phải cũng của chồng rồi a!

- Tôi nói sẽ gã cho anh sao?

- Em không nói nhưng đôi mắt xinh đẹp của em cho thấy khát vọng đó.

- Nhâm nhi.

Cô đẩy đẩy anh ra, bỗng chốc anh quay lại ôm chầm lấy cô, ôm rất chặt khiến cô không kịp thở.

- Anh nhớ em. Băng!

- Chứ không phải anh quên tôi rồi sao? Anh muốn gì đây hả? Sao phải lấy mảnh đất ra uy hiếp tôi?

- Anh luôn nhớ đến em. Anh rất muốn em về bên anh. Chỉ có dùng mảnh đất đó mới giữ chân em bên anh như nó giữ em ở đây 3 năm vậy.

Từng câu trả lời của Dương Thạc như thấm dần vào tim cô, cô đẩy anh ra xa một chút nhìn lại khuôn mặt đã sớm gầy đi của anh.

Kì Băng đưa tay mình áp lên mặt anh, rồi nhón chân lên hôn nhẹ lên môi anh, Kì Băng nhìn anh rồi cười.

- Em rất nhớ anh đấy biết không?

Dương Thạc nghe được lời đó liền áp đảo lấy cánh môi hồng của cô, vị ngọt của hai người vẫn không đổi vẫn chỉ dành cho nhau.

Cứ thế mà quấn lấy nhau, đến khi Dương Thạc không kiềm chế thêm một phút nào nữa liền ôm lấy Kì Băng đặt xuống giường.

Quần áo của anh, làn váy đen của cô tất cả nhanh chóng nằm dưới đất, hai cơ thể quấn lấy nhau, khi vật mạnh mẽ của anh đưa sâu vào người cô cơn đau đớn dâng lên.

Cơn đau đó không khiến cô bật khóc như lần đầu cùng anh, ngược lại nó dâng lên đến tột cùng của sự hạnh phúc.

- Thạc....

-Hử?

- Sao anh..... không tìm em sớm hơn...?

- Anh muốn em xác định được tình cảm của mình

- Em....á

- Ngoan nào em có biết vì em anh đã tu 3 năm oan uổng không?

- Tại...anh ...ngô

- Em vẫn đẹp.... như ngày nào

Anh giữ chặt lấy eo cô tùy ý mà thúc từng cơn vào cơ thể cô, căn phòng nóng lên hẳn, bên ngoài từng ánh đèn màu của thành phố vẫn lấp lánh sáng minh chứng cho một đêm tình cảm và dục vọng hòa hợp.

20. Chương 20

Những tia nắng đầu tiên chiếu vào cửa sổ tỏa sáng khắp căn phòng, độ ẩm áp cứ thể tăng dần trong khi không khí ở Pháp dần se lạnh.

Trên chiếc giường trắng, hai thân ảnh một nam cường tráng, một nữ thuần khiết vẫn quấn lấy nhau. Đối với Kì Băng khoảnh khắc này là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong ba năm trở lại đây. Cô đã tự mình đánh mất nên giờ sẽ luôn cố gắng giữ lại.

Trước mặt cô là khuôn mặt anh tuấn của Dương Thạc, trông có vẻ anh đã trở nên hạnh phúc hơn. Lúc ngủ khuôn mặt rất điềm tĩnh, đôi môi có chút ý cười nhẹ, cô đưa ta lên vẽ theo chân mày của anh chắc hẳn bao năm qua nó đã chau lại rất nhiều.

Kì Băng cố xê dịch người ngồi dậy để không đánh thức anh, thế nhưng cánh tay rắn chắc của anh đã giữ cô lại, kéo cô đến gần lồng ngực anh hơn.

- Khuôn mặt này không phải để nhìn miễn phí thế đâu!

Anh vẫn cứ nhắm mắt, biết thế không thèm nhìn cho xong. Kì Băng nhướn người lên cao một chút rồi đặt nụ hôn lên má anh. Lúc này Dương Thạc mới chịu dậy mang theo nụ cười sáng rực như ánh mặt trời.

- Được rồi chứ em về nhà đây!

- Anh đi cùng em có được không?

- Đi cùng em làm gì?

- Em là vợ chưa cưới của anh a! Muốn xem người đã cứu vớt số phận của em 3 năm qua là người như thế nào? Anh muốn cảm ơn họ.

- Không cần đâu! Anh về Mĩ đi tuần sau em về với anh

- Sao thế được! Em không về anh ăn nói sao với quần gia Kim.

- Thế anh cứ ở đây mà giở thói con nít đi em đi tắm.

- Băng! Em nở lòng nào xua đuổi anh

Dương Thạc vùi khuôn mặt anh tuấn đang làm nũng kia vào tóc Kì Băng, cô phải phục tính con nít đã nâng cấp của anh.

Cô thở dài rồi nhận lời cùng anh trở lại cánh đồng, trước sau cô cũng quay về Mỹ nên cuộc chia ly này sẽ phải đổi mặt thôi.

Cô đi quá lâu rồi, còn những người đang trong ngóng cô về như Hàn Nhuận và bác Kim thế nên cô không thể ích kỉ như thế.

- Vậy đợi em tắm xong ta sẽ cùng đi. Anh phải xách đồ phụ em a!

- Tuân lệnh!

Kì Băng mặt chiếc áo sơ mi của anh bước vào phòng tắm, đến cửa thì Dương Thạc nhắc bổng cô vào trong khóa cửa lại. Đặt cô ngồi lên thành bồn, anh pha nước rồi cho tinh dầu vào, Kì Băng vẫn ngơ ngác nhìn những hành động của anh.

- Anh ra ngoài đi em tự là được rồi!

- Ai bảo làm cho em thôi, anh cũng phải tắm đấy!

- Thì đợi em xong không được sao?

- Thế thì rất mất thời gian sao có thể nhanh chóng quay về Mỹ được.

Kì Băng tiến lại gần Dương Thạc hai tay vòng qua cổ anh thả thả

- Anh còn không mau ra ngoài em thề sẽ ở lại đây suốt đời

- Anh ra...anh ra ngay! Nhưng phải cho anh xíu lợi nhuận chứ.

Kì Băng bắt lấy môi anh hôn một cánh nhẹ nhàng, nụ hôn có vẻ còn con nít ấy khiến Dương Thạc không khỏi động lòng. Có lẽ đối với cô anh dần đã có được vị trí nào đó, Dương Thạc cười nhẹ rồi ra ngoài.

Sáng hôm ấy là buổi chia tay đáng buồn nhất, trên cánh đồng ngập tràn ánh nắng ấm áp có sao khoảng lặng vẫn bao trùm không gian dưới kia, nơi mà cuộc chia tay diễn ra khá súc động.

Khi Kì Băng quay đi trên tay vẫn ôm chặt bó hoa oải hương to đùng, mẹ Jen khóc nức nở phía sau ba Jen đứng cạnh an ủi cũng không nén được nỗi xúc động.

Riêng chỉ có Jenny vẫn mỉm cười hét lớn : Chị Sally đi cẩn thận, khi buồn em sẽ đến Mỹ thăm chị, em có địa chỉ của chị rồi đừng mong trốn nhé!

- Em và ba mẹ giữ sức khỏe khi nào lễ cưới tổ chức chị sẽ mời mọi người đến chung vui

Khoảnh khắc nước mắt chan chứa nỗi tiếc ấy vẫn đọng lại khi cô đang ngồi trên máy bay, phía dưới những tòa cao ốc, nhỏ dần rồi biến mất sau làn mây.

Lúc này Kì Băng mới bắt đầu nhỏ lệ, những cánh đồng màu tím trải dài, những buổi sáng sớm hay chiều tà sẽ không sưởi ấm cô được nữa. Vùng đất này đã quá quen thuộc với cô, rời xa nó cô như mất đi một vật quý giá.....

Quãng đường từ sân bay về đến biệt thự không xa nhưng đối với Kì Băng nó không còn quen thuộc như trước nữa.

Mặc dù vẫn biết đó là quán bar cô và Dương Thạc thường lui tới, còn kia là cửa hàng quần áo có nhiều thiết kế của Tiểu Mặc nhất, phía đó là quán cà phê cô thường cùng Bạch Thủy đi mua cho anh em Dương Thạc.

Mặc dù biết nhưng cảm giác lạ lẫm vô cùng, phản xạ tự nhiên níu lấy tay Dương Thạc, anh quay sang cười với cô, cười rất nhẹ nhàng và hấp dẫn. Tìm Kì Băng âm thầm, từng kí ức ủa về, những kí ức cùng Dương Thạc là vô số.

- Về nhà sẽ làm gì?

- Đi ngủ

- Anh ngủ một mình đi!

Dương Thạc ôm lấy Kì Băng nhẹ nhàng nói với cô bằng giọng trìu mến vô cùng.

- Đáng tiếc là không nghỉ ngơi được dù mệt cũng phải xem phim cả em đóng chứ!
- Em không phải diễn viên, nhưng em tin chắc diễn viên chính là bác Kim và anh Hàn Nhuận a!
- Nhóc con họ nhớ em một anh đây nhớ em mười
- Dẻo miệng
- Thế mới nhiều cô theo ấy chứ!
- Cút

Dương Thạc vẫn ôm khư khư cô, vẻ mặt lúc tức giận của Kì Băng trông rất giống con mèo nhỏ nổi giận, với người khá chắc hẳn sẽ bị cô đâm cho vài phát nhưng với anh cô chỉ có thể làm nũng như thế!

Cánh cổng biệt thự luôn mở vào buổi sáng, con đường sỏi trắng chính giữa, bãi cỏ rộng hai bên, vẫn thế....Bước khỏi xe Kì Băng nhìn quanh một lúc rồi bước vào nhà, quản gia Kim đã cung kính đứng bên trong cuối đầu chào Dương Thạc.

Vẫn nhánh hoa màu tím như lúc nhỏ, vẫn giọng nói ấy nhưng là một cô gái xinh đẹp hơn.

- Cháu vẫn sống những ngày tháng vui vẻ không lo lắng, không buồn đau như cảnh hoa này vậy! Cháu rất nhớ người ” mẹ”
- Về là tốt rồi ta rất nhớ cháu!

Nước mắt quản gia chang chứa niềm vui sướng, hạnh phúc và cả lòng tin đặt vào lời nói của cô lúc này. Bà giờ tay lấy cành oải hương trên tay cô cười nhẹ, ngày tháng là kẻ thù đối với mọi phụ nữ và nó đã qua đi nhưng vẫn để lại dấu tích trên khuôn mặt của quản gia Kim.

Khác với khuôn mặt đã sớm có nếp nhăn kia thì Hàn Nhuận vẫn khá hơn nhiều, anh ngồi yên vị ở sofa uống tách trà đã nguội không còn hơi khói.

Kì Băng nhau đôi mày ảnh khảnh lại, tiếng lại gần rồi đá vào chân anh.

- Sống có vẻ tốt nhỉ? Chắc không cần tới đưa em gái này đâu!
- Con anh còn chưa lo xong lo cho em phát phiền.
- Thảo nào có gia đình rồi cơ đấy!
- Chứ ở vậy để nuôi em sao? Đi đủ rồi thì về sống với nó đi, ngày nào cũng đến năn nỉ anh chỉ ra chỗ em ở phiền chết đi được.
- Anh bán đứng em gái nuôi cơ đấy!

21. Chương 21

Dương Thạc nhìn anh em họ nói với nhau bằng giọng châm chọc không nhịn được cười, ai mà có cô em gái như Kì Băng chắc sẽ phiền chết đi.

Sắp tới đây chẳng phải cô cũng sẽ trở thành vợ anh sao? Nhưng anh không cảm thấy phiền, vì mỗi ngày nhìn thấy cô là điều hạnh phúc nhất của anh rồi.

Anh đã mất không ít thời gian để hỏi Hàn Nhuận về tung tích của Kì Băng, mãi đến tháng trước hẳn ta mới nói anh biết: ” Con nhóc đó rất thích hoa oải hương, nó cũng rất thích ở trong ngôi làng tên Roussillon”

Dương Thạc cất công tìm cô mấy ngày mấy đêm, đến khi biết cô ở ngôi nhà gỗ trên cánh đồng cũng không vội đưa cô về, anh muốn nhìn xem người con gái anh luôn tìm kiếm và hết mực yêu thương sống cuộc sống trong ba năm thế nào?

Ngày ngày thấy cô ra vào lượn lờ trên cánh đồng với nụ cười trên môi khiến anh thật sự rất vui, mãi đến mấy ngày gần đây khi lượng hoa bắt đầu giảm dần thì mỗi tối cô lại ngồi bên cửa sổ nhớ về điều gì đó rồi khóc.

Anh nghĩ cô cũng như anh cũng nhận thấy tình cảm đó nhưng cô là người đã làm sẽ không quay đầu nên anh mới quyết định mời cô đến buổi tiệc hôm qua. Anh biết cô sẽ không dễ gì từ chối!

- Bác Kim phiền bác đuổi tên anh trai bội bạc này đi giúp cháu đi!
- Con bé này mới về chưa được hai giờ mà đuổi anh nó đi trong vòng một nốt nhạc cơ đấy!
- Thì sao nào?
- Chả trách lo lắng cho nó nhiều năm....haizzz

Kì Băng ôm lấy Hàn Nhuận vỗ vỗ vào bả vai vững chắc, qua năm tháng vẫn là nơi giúp cô nương tựa, bỗng chốc đứng thẳng người quay đi về phía cầu thang.

- Thạc! Anh đem đồ lên giúp em đi, tối nay chúng ta sẽ đến thăm gia đình nhỏ của ai kia nhé! Anh phải giúp em mua món quà thật to đấy!
- Anh nghe rồi!
- Anh cũng về chuẩn bị đây, tối hai đứa tới mà không mang theo rượu thì đừng vào nhà đấy nhé!
- Chào anh!

Căn phòng của Dương Thạc vẫn vậy, cô bước vào rồi nhả vạt lên giường, mệt mỏi cả nửa ngày trời. Cô đi cũng rất nhanh, về cũng rất nhanh, trông phút chốc có chút mệt mỏi.

- Xem ra anh vẫn thích hình ảnh chiếc áo sơ mi thắt ngang bụng và chiếc quần jean của em hơn
- Thế thì tối em sẽ mặc thế!
- Em mệt thì ngủ chút đi! Anh bảo quản gia Kim làm chút gì cho em ăn nhé!
- Cảm ơn ông xã

Dương Thạc đi nhanh về phía Kì Băng đang nằm, ghé sát vào mặt cô hỏi với vẻ mặt cười toe toét.

- Em nói cho anh nghe thêm lần nữa được không

Kì Băng không trả lời có lẽ đã ngủ, cũng có thể không muốn trả lời. Dương Thạc vẫn giữ nụ cười đó rồi ấn nhẹ nhẹ lên đôi gò má hồng nhuận kia.

- Ngủ ngoan nhé bà xã

Đã không ngủ thì thôi một khi đã nằm xuống thì đến tận 3h chiều Kì Băng mới dậy, nheo nheo mắt nhìn quanh căn phòng, không thấy Dương Thạc đâu chỉ thấy bó hoa oải hương đã cắm vào bình và đặt trên chiếc bàn trang điểm của cô.

Kì Băng đang cảm thấy rất hạnh phúc khi được sống những ngày tháng như thế này, bước xuống giường mở tủ quần áo lấy ra một chiếc áo sơ mi của Dương Thạc rồi đi về phía phòng tắm.

Tính sơ một ngày ở Pháp cô tắm những ba lần nên về đây tắm chỉ mới hai lần cũng chưa tính là nhiều.

Tóc búi cao, mặc chiếc áo sơ mi của Dương Thạc xem Kì Băng như đứa con nít không hơn không kém, bước xuống nhà đảo quanh vẫn không thấy bóng dáng tên đào hoa đó đâu còn tưởng đi tìm cô nào ở Bar rồi, ai ngờ hỏi quản gia Kim mới biết hắn ở sân sau.

Kì Băng bưng cả khay đồ ăn và thức uống ra ngoài, thấy Dương Thạc đang lay hoay làm gì đó với đám đất dưới tán cây hôm nào mới đi đến xem.

- Anh ăn với em nhé!
- Anh không đói em tự mình ăn đi anh đang bận.

- Cơ mà trồng hoa oải hương trong vườn?

- Em thích!

- Phải em rất thích nhưng không muốn phiền đến anh, em tự mình làm được.

Kì Băng vừa ăn bánh kem vừa nói với Dương Thạc bằng giọng cực kì nhẹ nhàng, Dương Thạc phải bót lớp cát bám đầy tay rồi tiến đến gần về phía cô.

- Số hạt và phân bón này anh lấy từ nhà Jenny về, con bé có gọi cho anh nó bảo em sẽ không buồn mà chăm sóc chúng.

- Em nhớ họ lắm....

- Ngoan nào! Em sắp làm vợ nhà người ta rồi sao cứ mãi để trái tim mình ở Pháp thế!

- Em tiếc cho cuộc đời mình phải giao cho anh quá sớm

- Chẳng phải cô nhóc ngày nào đã luôn quần lầy anh sao? Cuộc sống của em sớm đã thuộc về anh rồi

- Tự cường

- Haha ăn cho hết đấy nhé! Anh trồng xong số hạt này nữa sẽ cùng em đi mua quà cho Hàn Nhuận!

Kì Băng nhìn anh chăm chú gieo từng hạt xuống đất cũng thấy choáng, có sao anh ấy biết cách trồng vậy?

Chắc hẳn đã hỏi Jenny không ít, nhìn về phước người con trai ấy lòng cô không khỏi ấm lên. Không cần biết thời gian hạnh phúc này giữ được bao lâu nhưng cô vẫn sẽ giữ chặt tình cảm luôn dành cho anh cũng như anh luôn đặt nó ở nơi cô.

22. Chương 22

Chạng vạng chiều, những ánh đèn đường thấp dần trên từng con phố nước Mỹ. Kì Băng khoác tay Dương Thạc đi quanh những dãy phố rồi dừng lại trước một tiệm trang sức, trên tay Dương Thạc lúc này biết bao là quà cáp mà vẫn bị Kì Băng kéo đi như người hầu thế kia.

Đây được coi là thế giới trang sức không? Nhìn mà xem biết bao loại trang sức được trưng bày trong nhiều tủ kính khách nhau, mỗi màu được sắp xếp trong cùng một tủ kính để tiện cho sở thích của các quý cô.

Kì Băng nghĩ một lúc mới tiến lại hỏi cô nhân viên, cô ấy nở nụ cười thân thiện rồi dẫn Kì Băng lại xem vài bộ trang sức làm bằng thạch anh tím.

Kì Băng nghĩ phụ nữ nào cũng thích thạch anh, ngay cả người mạnh mẽ như cô đây còn rất mê cơ mà!

Cô chỉ vào sợi dây chuyền màu tím hình giọt nước đơn giản, rồi hướng mắt nhìn Dương Thạc. Anh móc ra một chiếc thẻ tín dụng, cô nhân viên vui lòng thanh toán cho họ rồi gói món trang sức kia lại.

Trong lúc đợi họ gói lại Kì Băng nhìn quanh cửa hàng, ma xui quỷ khiến đập vào mắt cô sợi dây chuyền mặt thiên nga đen, chắc hẳn làm bằng kim cương nên có vẻ lấp lánh vô cùng.

Kì Băng kéo Dương Thạc đi sau khi lấy gói hàng, cô phải ra khỏi đây nếu không lại tiêu tiền vào con thiên nga đen ấy mất.

Chiếc Audi màu trắng lao đi trong màn đêm huyền diệu, cùng ngoại ô nước Mỹ rất yên tĩnh, trong đêm tiếng gió vút qua tai nghe rất êm.

Kì Băng ghé ra ngoài cửa sổ tận hưởng không khí thiên nhiên nơi đây. Nhà ở đây khá thưa thớt, khi xe chạy đến khu vực núi thì Kì Băng lập tức ngỡ ngàng hỏi Dương Thạc.

- Không phải anh ấy chuyển nhà đấy chứ?

- Ủ! Chuyển ngay khi em trời khỏi đây
- Ôi trời!
- Trông như nhà của chúng ta vậy có điều nhìn lằng mạn chết được
- Không phải vì có vợ nên thế chứ?
- Hẳn vậy

Xe dừng trước cổng một ngôi biệt thự lớn, Dương Thạc nhấn kèn xe liên tục hai tiếng thì cổng mở, xe tiến vào sân.

Phải! Lằng mạn chết được! Một chiếc bàn gỗ mà trắng đặc trong sân cỏ, đằng sau là một cái cây lớn được treo nhiều đèn lấp lánh. Bên cạnh có một chiếc bếp nướng cỡ to, bên trong than vẫn đang cháy dường như mới vừa bắt lên không lâu.

Trên bàn có vô số đồ ăn nhưng vẫn còn sống, xem ra thực phẩm có vẻ rất tươi a! Đợi Dương Thạc mang quà xuống cô mới cùng anh bước vào nhà, không gian một màu trắng, đèn chùm thiên nga tỏa sáng cả một căn phòng.

Bộ ghế sofa màu kem rất sang trọng, cô vào Dương Thạc ngồi đợi một lúc thì Hàn Nhuận đi ra phía dưới dắt theo một cô bé và một cậu bé xem chừng cũng gần 3-4t gì đó.

- Con anh lớn thế cơ à!
- Hai đứa chào cô Kì Băng và chú Dương Thạc đi nào!
- Con chào chào cô Kì Băng, chú Dương Thạc.

Dương Thạc hiện trên môi một nụ cười ấm áp còn Kì Băng thì cười cười với chúng nhưng trong lòng suy nghĩ khá nhiều.

Bé trai rất giống Hàn Nhuận rất anh tuấn a! Còn bé gái mặt dù đôi mắt có phần giống nhưng khuôn mặt và mái tóc vẫn lộ ra tổ chất giống một người.

- Hai đứa lại đây cô hỏi chút nhé!
- Dạ vâng!

Hai đứa rất thích thú chạy về phía Kì Băng, hai đứa bé ngồi hai bên Kì Băng vòng tay ôm chúng rồi hỏi bằng giọng nhẹ nhàng êm ái khiến Dương Thạc ghen tị phát điên lên.

- Hai đứa tên gì?
- Con là anh con tên Hàn Lâm
- Con là em con tên Hàn Mạc Kì

Nghe đến tên của bé gái cô mới khựng lại rồi nhếch mép cười, hai đứa bé này có lẽ là sinh đôi trông chúng có nét hòa hợp lạ thường.

- Cậu ra được chưa Tiểu Mạc

Từ trông bếp Lâm tiểu Mạc bước ra trên môi giữ một nụ cười rất tươi như trông có vẻ khó xử lắm! Biết là không thể "múa riu qua mắt thợ" được, Kì Băng rất giỏi nhận diện khuôn mặt thế nên không một nhiệm vụ nào của cô thất bại cả.

- Hai người có vẻ hạnh phúc nhỉ? Một người đưa tôi sang Pháp ở, một người tự tay chọn cho tôi thiết kế của mình ở đất Pháp. Ấn ý nhỉ?

Hai người họ cười cười rồi nhìn Kì Băng với ánh mắt trốn tránh, nói thật họ đã có quan hệ từ lâu hai đứa nhóc là kết tinh của họ lúc ở Pháp trước năm Hàn Nhuận đến Mỹ. (chuyện anh chị này chắc dành cho bộ truyện sau rồi nếu không ngoại truyện sẽ dài lắm)

- Tổ qua Pháp vì tên đấy bảo tổ phải chọn cho cậu bộ trang phục làm hẳn thích nhất!

Kì Băng nghe vậy lờm lờm Dương Thạc, anh cười cười lay lay tay của cô vì sợ cô sẽ giận rồi bỏ đi đâu thêm mấy năm nữa chắc anh sống không nổi.

Hai đứa nhóc thấy người lớn có vẻ căng thẳng với nhau liền kéo cô Kì Băng nóng tính này ra ngoài sân, trong lúc đó cả ba người Dương Thạc, Hàn Nhuận và Tiểu Mặc đều thở dài. Nếu không có hai đứa nhóc kia có lẽ họ đã chầu Diêm Vương vì tội cấu kết với nhau mà xem Kì Băng là người đứng.

23. Chương 23

Buổi tối là lúc những ngọn gió đua nhau thổi về trên những ngọn núi, trong sân hai đứa trẻ ngồi vào lòng Kì Băng liên tục hỏi cô những câu hỏi vui tai.

Bên kia là dáng người thon thả của Tiểu Mặc đang cùng Hàn Nhuận đang nướng đồ ăn bên lò nướng rực đỏ, hai người họ đang có vẻ rất vui nhưng...nhìn bên kia mà xem từ trong nhà Dương Thạc bước ra cầm theo hai chai rượu, xách theo vài lon bia và nước ngọt .

Anh mắt Dương Thạc cứ quét tới Kì Băng, hẳn ta có vẻ đang ghen a! Ghen với lũ trẻ vì cả buổi cô cứ mãi mê ôm chúng cười đùa chẳng thèm đá động gì đến anh.

- Kì Kì em đừng làm con anh bị ám sát gián tiếp a!

Kì Băng không ngờ đến nỗi không hiểu được hàm ý câu này, cô quay sang mỉm cười thật tươi với Dương Thạc rồi vỗ vào mông hai đứa trẻ bảo chúng tự đi chơi đi.

Dương Thạc để nước lên bàn sau đó qua sang chỗ Kì Băng ngồi rồi tiến lại, khuôn mặt anh tuần với thái độ không hài lòng dường như không trung hòa vào nhau khiến Kì Băng nhìn mà không giấu được sự tức cười.

Hai hàng lông mày của Dương Thạc từ từ giãn ra, trên môi nở một nụ cười tà mị...áp sát vào tai Kì Băng. Hơi thở nam tính pha chút rượu nồng thật mê người nhưng lại tuyên bố một câu bá đạo khiến Kì Băng giật nảy người.

- Tối nay anh sẽ bắt em đền cho anh gấp đôi

- Nhưng em nghĩ có vẻ anh sẽ bận đây!

Vừa nói Kì Băng vừa cười rồi chỉ chỉ vào túi quần của Dương Thạc nơi vang lên tiếng nhạc chuông chỉ dành riêng cho gia đình. Thói quen của Dương Thạc là luôn đặt nhạc chuông cho từng người trong danh bạ điện thoại, thế nên chỉ cần nghe tiếng Kì Băng cũng đoán ra được.

Dương Thạc cười dơ rồi thở dài, anh cầm điện thoại đến một góc sân rồi mới áp sát lên nghe. Kì Băng cũng thở dài một hơi, với tình thế đó nếu không có cuộc gọi nào xuất hiện thì chắc cô đã mặt đỏ tía tai đối diện với Dương Thạc rồi.

Kì Băng bật dậy đi đến chỗ bàn thức ăn quơ tay bóc lấy miếng mực nướng cho vào miệng, bên bếp lửa đỏ khuôn mặt tươi tắn của Tiểu Mặc bỗng chốc chau lại nhìn như bà cụ non í!

- Lớn rồi có phải trẻ con đâu sao cậu cứ mãi ăn như lúc nhỏ thế?!

- Ăn thế mới ngon a!

Kì Băng lại quơ lấy lon bia bên cạnh bật nắp uống một hớp ánh mắt vẫn dõi theo Dương Thạc phía góc sân. Dường như Dương Thạc cảm nhận được có ai đó nhìn mình nên qua về phía này đối mặt với ánh mắt tò mò của Kì Băng rồi chợt nở nụ cười dịu dàng.

Nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy, Dương Thạc đi về phía Kì Băng và mọi người nói lớn.

- Chắc tôi phải về rồi! Lúc này ba tôi gọi nói có việc cần tôi giải quyết.

- Ừ thế cậu về đi kéo Dương Gia mà phá sản lại đến đòi nợ nhà tôi đấy!

- Nhuận! Anh nói thế chẳng phải trù gia đình người ta sao? Dương Thạc anh về đi kéo công ty có chuyện gấp không nên.

Hàn Nhuận và Tiểu Mặc tranh nhau "xua đuối" Dương Thạc riêng chỉ Kì Băng vẫn im lặng, Dương Thạc đến gần cô hơn nắm lấy bàn tay nhỏ bé đẹp đẽ rồi nói bằng giọng nhẹ nhàng.

- Băng em có cần anh đưa em về không?

- Lát nữa em nhờ Tiểu Mặc đưa về, anh về nhanh đi không bác Dương đợi.

- Thế anh đi! Nhớ đừng uống nhiều quá nhé!

- Em biết

Xe Dương Thạc lăn bánh ra khỏi khuôn viên rộng lớn, đuôi đèn đã khuất Kì Băng mới không nhìn theo nữa.

Kì Băng cùng gia đình họ anh uống no say đến tận 9h sau khi dọn dẹp xong mới vào phòng khách ngồi nói chuyện phiếm.

- Anh nè! Gần dường như tổ chức không tìm em nữa thì phải, ngày em về vẫn chưa thấy động tĩnh.

- Gia đình Dương Thạc đã giúp em giải thích với tổ chức và chuộc em về luôn rồi.

- Thế cơ à!

Kì Băng cười thầm, trong thời gian cô lẫn trốn mọi việc khá xông, cứ nghĩ Hàn Nhuận đã sắp xếp cho mình hết rồi nào ngờ...

- Thế thì anh kết nối lại các thiết bị giúp em nhé!...Em vẫn mồn quay lại tổ chức.

- Nếu em muốn thì anh không cản...nhưng em hãy nghĩ kĩ Dương Thạc đã vì em như thế sau cũng chỉ muốn em ở cạnh nó...sợ rằng khi nghe em muốn quay lại tổ chức nó sẽ buồn.

- Phải đó có người lo cho cậu thế rồi hà tất phải đi theo con đường cũ làm gì?

Tiểu Mặc ru hai đứa trẻ ngủ xong cũng bước xuống nhà khuyên bảo Kì Băng, hai người họ nói cũng không sai...nhưng cô sống đến nay luôn quan niệm vì nhiệm vụ mà hoàn thành. Mặc dù 3 năm không hành động có phần thích ứng...nhưng bảo cô cả đời quên công việc này đi thì có vẻ khó khăn hơn cô tưởng.

Điện thoại Kì Băng bỗng chốc đổ chuông, cứ tưởng Dương Thạc gọi hỏi cô về chưa nào ngờ lại nhận lấy một lít nước mắt của Jenny.

Nói ra mới biết mảnh đất bị người ta phá, đến cả các chủ đầu tư của các nhà sản xuất hương liệu và nước hoa cũng hủy tất cả hợp đồng. Tình hình xem ra rất rối, Kì Băng mới rời khỏi không lâu bao biến cố ập đến khiến gia đình nhỏ của Jenny không kịp trở tay.

Con bé nhờ cô giúp, cô không thể từ chối mà còn khẳng khái nói với con bé yên tâm mà chờ đó cô sẽ thu xếp và giải quyết giúp gia đình họ.

Kết thúc cuộc nói chuyện ướm át Kì Băng mang tâm trạng nóng rực như lửa gỏi liên tục nhiều cuộc cho Dương Thạc. Vẫn giọng nói quen thuộc của một cô gái phát lên nói rằng thuê bao không thể liên lạc được làm Kì Băng sôi máu bắt Hàn Nhuận đưa mình về nhà gấp.

24. Chương 24

Bên ngoài trời đã dần lạnh hơn, ngôi biệt thự ấm áp cũng Dương Thạc tỏa ra một luồng khí bất thường. Kì Băng cuộn mình trên chiếc sofa hướng mắt về màn hình tivi đang chuyển kênh liên tục. Quấn gia Kim xem ra rất mệt nhưng vẫn đứng cạnh đó im lặng không nói gì.

Tiếng cốc va chạm vào mặt bàn mỗi lúc một nhiều, Kì Băng ngồi đợi Dương Thạc đến lúc này cũng hơn hai tiếng đồng hồ. Cô đã cố gọi Dương Phong nhưng anh em nhà hần làm quái gì lại khóa máy cô phải đành ngồi chờ ở nhà.

Nhắc đến chuyện nhà Jenny cô chỉ nghĩ nhanh đến tập đoàn nhà Dương Gia ngoài ra không có ấn tượng nào khác. Nếu khu đất có chuyện ít nhất Dương Thạc cũng biết, mà không đương nhiên hẳn ta phải biết rồi vì khu đất đó công ty hần không phải cũng rất cần sao?

- Bác Kim! Bác mệt thì đi nghỉ đi, thức như vậy không tốt cho sức khỏe đâu!
- Con bé này! Ta là quản gia cậu chủ chưa về thì người với thận phận như ta phải quản lí cái nhà này chứ!
- Bác thật! Bác quên cháu làm gì sao? Bác đi nghỉ đi.

Kì Băng đã nói thế mà quản gia Kim cũng không lung lay ” ý chí ”, Kì Băng ngồi xem phim đến mệt lại quay sang lướt web...

Đúng 11h45 xe của Dương Thạc mới tiến vào sân, lúc bước vào nhà sắc mặt Dương Thạc có vẻ mệt mỏi Kì Băng vẫn không nhìn anh lấy một cái mà thận trọng lướt tay trên bàn phím.

Dương Thạc ngồi phịch xuống cạnh Kì Băng, anh day day thái dương rồi cụp mi lại dựa vào thành ghế. Kì Băng có lẽ đang giận anh....nhưng cô đè nén cơn giận lại một chút rồi hỏi anh, ngữ khí có vẻ dịu dàng nhưng cơn giận lại lẫn ác một chút.

- Anh không nghe điện thoại, cũng không thèm gọi lại cho em
- Anh xin lỗi điện thoại anh hết pin.
- Anh qua mắt cô nào em không biết, em chỉ biết điện thoại anh không những còn pin mà còn đầy

Dương Thạc mở mắt luồng lấy bàn tay mảnh khảnh mà mềm mại của Kì Băng rồi đan tay anh vào tay cô. Kì Băng quay sang nhìn sắc mặt mệt mỏi của anh cô biết lúc này cô không nên tức giận. Cô bỏ mặt dây số đang chạy trên màn hình laptop, cô quay sang ôm lấy thắt lưng anh tựa đầu vào lòng ngực ấm áp đang chắc chắn tâm sức của anh.

- Việc em muốn hỏi anh em sẽ hỏi vào sáng mai, nhưng việc anh muốn nói có cần nói ngay bây giờ không
- Anh không biết nói sao nhưng anh sợ em lo lắng
- Vậy có sao anh còn làm em lo lắng hơn với cử chỉ và khuôn mặt anh lúc này. Em hiểu anh hơn bất cứ người nào ngoài kia, em lớn lên bên anh mà...có việc gì anh không thể nói cho em nghe chứ?
- Công ty đối đầu với chúng ta đã quay lại...họ là người đã giết ba mẹ em

Kì Băng vốn đã để chuyện đó vào một góc kí ức, cô vẫn thản nhiên nhưng hơi thở vẫn dồn dập khiến Dương Thạc hiểu cô đang cố để nén cảm xúc. Anh biết dù trái tim có sắt đá cỡ nào thì sức mạnh tình thân vẫn sẽ đánh bật tất cả...

- Em sẽ tự mình giải quyết, việc đó trước sau gì cũng rơi vào nhiệm vụ hàng đầu của em.
- Kì Băng thả lỏng người bật dậy rồi quay đi, vừa đến chân cầu thang âm thanh nặng nề của Dương Thạc lại phát ra.
- Vậy chuyện cánh đồng vốn bản thân em có mặc kệ
- Bản thân em không mặc kệ chuyện gì xảy ra...em chỉ liệu thời cơ mà hành động liệu tình thế mà dè chừng.

Tầm lưng mảnh khảnh có chút run nhẹ của Kì Băng khuất dần, Dương Thạc vẫn ngồi đó một lúc. Anh biết Kì Băng mạnh mẽ hơn bất kì người nào kể cả anh, anh nên để cô yên tĩnh một lúc.

Sương lạnh bắt đầu rũ xuống, Kì Băng mới tắm xong đang ngồi sấy tóc bên bàn trang điểm. Cô mơ hồ nghĩ về việc trả thù rồi quay sang cầm lấy điện thoại, tay siết lấy chiếc điện thoại thời thượng trong tay rồi ấn vào danh bạ.

- Alo!

- Em biết chọn thời điểm mà gọi nhỉ?
- Họ đã xuất hiện...người giết ba mẹ em
-
- Em muốn anh và Tiểu Mặc giúp em...em muốn...trả thù
- Được

Sau tiếng nói kiên định của Hàn Nhuận cô cúp máy rồi nhanh tay gọi đến số của Jenny, chỉ sợ bây giờ Jenny đang nôn nóng đợi điện thoại của cô. Sau một tiếng chuông rất nhanh có người bắt máy...

- Chị Sally
- Jenny em đừng lo, nói với ba mẹ em chị sẽ sớm giải quyết việc này nên mọi người hãy an tâm, nếu cần chị sẽ về lại Pháp.
- Sẽ không phiền chị nhiều chứ? Nếu thấy khó khăn gia đình em sẽ bán khu đất
- Không được! Không được mất lòng tin như vậy, chị sẽ nhanh chóng giải quyết thôi nên em cứ an tâm. Gia đình sống tốt vào đừng lo nghĩ, giờ thì an tâm đi ngủ đi
- Em cảm ơn chị! Chị ngủ ngon nhớ đừng cố gắng quá
- Chị biết.

Vừa cúp máy tiếng đóng cửa phòng tắm lọt vào tai Kì Băng, cô không quan tâm từng tiếng nước chảy động lại trong cô những gì cô chỉ biết bây giờ đi ngủ sáng mai có thể thông suốt mà nghĩ kế sách.

25. Chương 25

Dương Thạc tắm xong bước ra ngoài thì thấy Kì Băng mặc chiếc váy ngủ đứng ngoài ban công, vốn đã định đi ngủ nhưng cứ chợp mắt lại nghĩ đến việc đó thì chả còn giấc ngủ nào ngon lành nữa.

Từ phía sau hơi ấm của cánh tay Dương Thạc truyền qua eo cô khiến mạnh cảm xúc của cô bỗng chốc ngất quăng, cô quay người lại đối diện với khuôn mặt anh tuần của anh.

Phải chăng ánh trăng cũng như họ cố tình chiếu lên từng góc cạnh trên khuôn mặt anh để lộ ra vài đường nét mơ hồ một mối. Cô yêu khuôn mặt này...nhưng không yêu cảm xúc ẩn sau nó...nó làm người cô yêu thiếu đi sức sống.

Kì Băng quàng tay ôm lấy thắt lưng anh, trong hơi ấm của anh cô cảm nhận như mình luôn được che chở, trong nhịp tim đập vang ở lồng ngực anh cô cảm nhận được như mình đang được cổ vũ.

Anh vỗ vỗ lên tấm lưng mảnh khảnh của cô rồi hai tay giữ lấy vai cô phũ xuống một nụ hôn nhẹ nhàng. Cảm giác môi chạm môi của hai người không còn xa lạ nhưng vào lúc này, dưới ánh trăng, ngọn gió nụ môi có vẻ kích tình hơn.

Khi lưỡi anh tiến sâu vào khoang miệng cô, chiếc lưỡi nhỏ xinh chạm vào lưỡi anh mơ hồ quấn lấy nhau. Có vẻ như nụ hôn càng chậm lại càng làm hai người họ trở nên hưng phấn, mọi thứ diễn ra mỗi lúc một nhanh...không khí nóng lên trông thấy.

Khi Dương Thạc đặt cô xuống giường vòng tay của họ vẫn chưa rời nhau, nụ hôn có sức nóng bỏng vẫn chưa làm anh thỏa mãn.

Nụ hôn trơn mượt mang hơi ấm của anh lướt qua cổ cô, mùi hương trên người cô vẫn in sâu trong đầu anh từ ngày đầu tiên đến thời điểm hiện tại.

Cô là người con gái mạnh mẽ, có chút bướng bỉnh nhiều người nhìn có lẽ nghĩ cô lạnh lùng , hờ hệt nhưng không...đơn thuần cô vẫn là con mèo nhỏ.

Thân hình mảnh mai lướt qua vài cử chỉ run nhẹ khi môi hôn của Dương Thạc chuyển dần xuống hai bầu ngực trắng nõn đang phập phồng theo từng nhịp thở. Tay Kì Băng vốn dĩ không yên cứ luồn theo từng cơ bắp rắn chắc trên cơ thể Dương Thạc, khiến không thể dừng lại trước dự chủ động mê người đó.

Ta anh tách cặp đùi thon của cô ra, ngón tay đưa sâu vào vườn hoa của cô. Cơ đau có chút tê dại làm dây thần kinh của cô truyền đến cơ thể một loại kích thích không nhẹ. Ta cô siết chặt lấy vai anh, trên môi anh vẫn giữ nụ cười quyến rũ như vậy mỗi khi ” yêu” cô.

- Băng!

Hơi thở Dương Thạc phả vào tai Kì Băng mang hơi ấm quyến rũ mê người, phía dưới tay anh vẫn chuyển động ra vào...nhưng có lẽ việc đó không khiến cô thấy thỏa mãn. Cô ôm lấy cổ anh bắt lấy cánh môi, nụ hôn có chút ướm át nhẹ nhàn vụt qua rồi chuyển dần xuống cổ, lồng ngực của anh.

- Thạc! Em yêu anh. Dù sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra em vẫn yêu anh như vậy!

Tiếng nói êm đềm cả Kì Băng chảy qua tim anh, như làn gió mát ngoài khi thổi hết ưu phiền của anh đi , chỉ để lại tình cảm của anh dành cho cô.

Vật nóng bỏng kia từ từ đi vào cơ thể Kì Băng, một chốc các dây thần kinh co thắt, cơ đau xôn xao thẳng đến tận cổ họng phát ra những âm thanh rên rỉ mê người.

Bàn tay Dương Thạc siết chặt lấy eo cô đưa đẩy tình yêu của hai người vào chốn dục vọng xa xôi, mái tóc dài của cô vừa sấy khô lại rơi vào trạng thái ban đầu.

Nửa đêm gió lạnh thổi qua khung cửa dài, tấm rèm phất phới lộ ra hình ảnh đôi trai gái đang ôm nhau trên chiếc giường ấm. Cô gái dựa đầu vào lồng ngực người đàn ông của mình ngủ rất say. Anh gửi đến cô một nụ hôn nhẹ lên trán rồi cười thầm.

- Anh sẽ không để em phải lo lắng nữa! Anh yêu em bà xã của anh.

Ánh trăng huyền ảo , quyến rũ cũng đã nhường chỗ cho ánh mặt trời ấm áp tỏa nắng xuống thành phố xinh đẹp này. Lúc Kì Băng tỉnh dậy đã là 11h trưa hôm sau, đáng lí ra còn định nướng cho khét bánh ai ngờ bị cuộc gọi của vợ chồng Hàn sư huynh đánh thức.

- Alo~

- Giờ này còn ngái ngủ hả kẻ thù sắp đến rồi đấy không lo mà phòng thủ

- Không có gì thì anh đừng gọi cho em, em mệt lắm bye!

- Khoan đã! Cậu không định biết chuyện gì xảy ra sao?

- Con nhỏ này mi không nói thánh cũng chẳng biết!!!

- Ta không nói thì cả thế giới này cũng đang loạn lên vì tin tức Dương Gia sắp bước vào trận địa của Phương Long thôi!

- Cái quái gì mà trận với địa.

- Mi lên xem tin tức hôm nay đi ta cá người sẽ gọi cho ta lá thông tin trong vòng 5 phút nữa.

Sau khi cúp máy Kì Băng quả thực sửng sốt với muôn vàn bài báo trên các trang mạng kinh tế nào là ” Con rồng lớn Phương Long sẽ đánh bật Dương Gia sau khi quay lại“, ” Khu đất được sự tranh chấp của hai nhà đầu tư lớn ai sẽ thắng“, ” Dương Gia đang chống lại thế lực mạnh hơn trước kia”.....

Phải sau đó năm phút cô đã gọi lại cho Tiểu Mạc và Hàn Nhuận để điều tra tất tần tật về tập đoàn lớn này. Khoảng thời gian trước hai tập đoàn lớn nhất giới bất động sản là Dương Gia và Phương Long đã một thời tranh đấu quyết liệt, gần đây tập đoàn này vẫn im hơi lặng tiếng chốt lại chỉ làm những việc mua bán bình thường không động vào công trình lớn hay mảnh đất ” quý ” nào.

Mọi người mới hay tin sáng nay tập đoàn này vừa mở cuộc hội nghị tuyên bố sẽ chính thức quay lại lật đổ các tập đoàn lớn và bắt tay vào việc mua nhiều khu đất có giá trị và mục tiêu đầu tiên là khu đất đang sốt giá ở Pháp.

Điều này đã làm cổ phiếu của Dương Gia trớt giá không ít hẳn đây là dấu hiệu cho sự quay lại của tội ác và danh lợi trên thương trường.

26. Chương 26

Trong căn phòng rộng lớn, giáp với bốn bức tường màu trắng là một không khí lạnh như tờ, đây là phòng họp cổ đông của tập đoàn - công ty Dương Gia. Nhìn quanh mọi người đều chau mày im lặng, phần lớn cổ động là những người cao tuổi giàu kinh nghiệm chinh chiến chỉ riêng hai anh em Dương Thạc và Dương Phong là bậc hậu bối.

- Tôi nói vậy mọi người hiểu hết chứ? Về quyền thế và địa vị hiện nay của chúng ta không hẳn đã thua Phương Long, họ đã im lặng bấy lâu chắc đã vạch ra đường đi cho tương lai nhưng không vì vậy chúng ta phải cúi mình trước họ. Các dự án vẫn thi hành như kế hoạch mọi hoạch động vẫn tiếp tục diễn ra bình thường không gì phải lo lắng hay hoang mang.

Đó là giọng nói lãnh đạm dùng để ổn định "lòng dân" của Dương Khải Uy dù rằng công việc ông đã đưa cho hai đứa con trai tiếp quản nhưng về phương diện này ông vẫn là người nắm quyền hành trong tay.

Lời nói của ông vẫn chưa là liều thuốc tốt đối với căn bệnh mang nhãn Phương Đông trong lòng các cổ đông lớn nhỏ. Sắc mặt mọi người vẫn chưa khởi sắc là bao, chân mày nheo nheo có chút giãn nhẹ nhưng chỉ dừng ở mức lo lắng chứ chưa khá hơn. Họ vẫn giữ bộ mặt ấy cùng bước ra khỏi phòng họp, Dương Khải Uy giao lại mọi việc cho hai người con của mình rồi cũng cất bước....

Lúc Dương Thạc quay lại phòng làm việc trời cũng trở sang trưa, ánh nắng có chút gay gắt chiếu không qua khỏi lớp rèm nhưng sao lòng anh lại chợt lan tỏa sự gay gắt của ánh nắng kia!?

Nhìn từng sấp tài liệu dày chất bên trái, thị trường cổ phiếu lên xuống ngay màn hình tivi bên phải thì bất giác anh day day thái dương. Phải! Ba anh nói không sai Phương Long cũng là một tập đoàn như những tập đoàn khác chỉ có điều khi quay lại tạo nên một làn sóng không nhỏ nên giá cổ phiếu có chút không lạc quan, ngoài ra mọi việc vẫn vậy.

Reng Reng

- Tôi nghe!

- Thưa giám đốc có cô gái tên Kì Băng muốn vào gặp anh???

- Cho cô ấy vào

Cạch!

Hôm nay Kì Băng mặc chiếc đầm maxi màu trắng, chân váy dài không qua đầu gối có họa tiết những chú bướm. Chiếc đầm hai dây nhưng không làm hở vai cô vì cô khoác thêm chiếc áo màu xanh biển đậm không cài nút, chỉ ít chỉ thấy được phần cổ trắng nõn vẫn vương vài vết đỏ mờ của "cuộc chiến" hôm qua. Chân mang đôi giày búp bê cùng màu chiếc áo len rất đơn giản không nơ hay cườm (hạt cườm).

Tóc cô vẫn xoa dài ngang lưng, vốn cô không có tóc mái nên khi xoa tóc phía trước cũng rủ dài xuống nên cô kẹp tóc sang hai bên trông rất dịu dàng. Kì Băng hôm nay đã thay đổi một cách bất ngờ hoàn toàn đối lập với Kì Băng thường ngày.

Cô nở nụ cười rất tươi với anh, cô thông thả ngồi xuống sofa, ánh mắt và nụ cười dịu dàng vẫn dõi về phía anh, cô vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh ra hiệu cho anh.

Dương Thạc cũng nở một nụ cười với cô rồi theo như động tác của cô mà tiến lại ngồi gần cô, hôm nay trong cô rất giống một cô nhóc 17,18t gì đó chứ không giống số tuổi hiện tại cô đang mang. Trông cô rất đẹp, một vẻ đẹp dịu dàng nhưng có lẽ yêu cô từ dáng vẻ lạnh lùng, mạnh mẽ trước kia nên anh có chút cả thấy lạ.

- Công ty này ngoài anh và Dương Phong thì rõ ràng không có ai sánh với sắc đẹp cũng như tài năng của hai anh em anh. Xin hỏi tiểu thư hôm nay đến đây gặp gã gã chàng nào đây?

- Xem kìa ai lại nói mà không biết ngượng như anh chứ? Em muốn cùng anh ăn trưa em vừa mới dậy thôi cũng chưa ăn gì.

- Thế em muốn đi đâu ăn? Ăn gì nào?

- Em không cần biết đi đâu, ăn gì? Chỉ cần anh đi với em là tốt rồi.

Anh nhéo lấy cái mũi xinh xinh của cô rồi đến bàn làm việc lấy điện thoại và chìa khóa xe ra ngoài. Trước khi đi anh không quên dặn dò thư kí nếu có người hỏi cấp thì cứ xếp lịch đừng gọi anh. Lúc thấy anh nắm tay Kì Băng đi khuất Naly thư kí của anh mới chớp chớp mắt qua cặp kính cận mà thầm ngưỡng mộ không dứt. Trai tài gái sắc thế kia trông khi cô chĩa một bóng đi theo.

Chiều Audi màu trắng lướt dần qua từ con đường, anh vẫn chú tâm giữ lấy an toàn trong tầm tay đôi lúc lại khẽ liếc nhìn người con gái đang đọc tạp chí kế bên. Mỗi lần như thế cô đều mỉm cười với anh có lúc lại chồm tới hôn nhẹ lên má anh một cái.

Xe vẫn lăn bánh đến khi Dương Thạc phanh xe trước một nhà hàng không lớn, nhà hàng có vẻ yên tĩnh, cách bày trí rất hiện đại có vài chi tiết pha lẫn chút cổ điển.

27. Chương 27

Phục vụ đã đưa thức ăn lên từ lúc nào, bàn chốc đã đầy thức ăn. Trông dáng vẻ Dương Thạc ăn uống lúc nào cũng ra dáng thế đấy! (dáng thiếu gia ă ^^). Hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng, thắt chiếc cà vạt màu đen trông rất men a!

Kì Băng vẫn chưa động vào món nào trừ ly nước hoa quả đã với một nửa, cô vẫn chăm chú nhìn anh ăn mà lòng cảm thấy có niềm vui bất thường dậy lên.

- Em bảo chưa ăn gì mà, sao chưa chịu ăn đi? Không phải đây toàn là những món em thích thôi sao?

Phải đây đều là những món cô thích nào là cá hồi hấp sốt chanh, cơm chiên hải sản, còn có gà quay Bắc Kinh....Duy chỉ có món Dương Thạc ăn là món cô ghét nhất chính là mì Ý, cô ghét nó vì mỗi lần ăn rất mệt mỏi, còn nhớ lúc nhỏ mỗi lần ăn sợi mì chui tọt xuống cổ họng làm cô ho sặc sụa.

- Em ăn đây này!

- Ăn xong có muốn anh chở đi đâu chơi không?

- À! Xem nào.....đi đến cửa hàng áo cưới của Tiểu Mạc nhé? Em rất muốn đến đó

- Sao lại đến cửa hàng áo cưới làm gì?

- Thử áo cưới!

- Muốn gã cho anh đến vậy sao?

- Phải! Muốn chết được anh ăn mau đi

- Được rồi.

Cuộc nói chuyện rất vui vẻ, Dương Thạc cũng quên đi việc phiền muộn ở công ty. Ăn xong đã quá giờ chuẩn(12h), Dương Thạc đánh xe đến cửa hàng áo cưới của Tiểu Mạc.

Tiểu Mặc có rất nhiều cửa tiệm nhưng đặc điểm là không lớn và không khoa trương chủ yếu là tay nghề nên vì vậy cửa hàng của cô lúc nào cũng có người ra kẻ vào.

Chiếc cửa đẩy vào vang lên tiếng chuông làm mọi người trong cửa hàng đều theo phản xạ mà quay nhìn sang cửa. Ai nấy đều tập trung vào hai người họ một đôi trai tài gái sắc, duy chỉ có hai đứa nhóc đang ngồi ở sofa là chạy đến kêu tên họ bằng giọng vui mừng.

- Cô Kì Băng! Chú Dương Thạc!

Hai đứa trẻ cất giọng đồng thanh, Kì Băng ngồi xổm xuống đất vòng tay ôm chúng, Dương Thạc đứng phía sau cho ta vào túi quần cười rất tươi.

- Kì Kì, Lâm Lâm ngoan! Mẹ hai đứa đâu rồi?

Hàn Mặc Kì: - Mẹ nói tụi con đợi cô chút ở đây để mẹ vào trong gọi điện cho ba một lát

Hàn Lâm: - Cô chú sang đây ngồi đi đợi con vào gọi mẹ nhé!?

Hai đứa kéo kéo tay Kì Băng lại phía sofa ngồi rồi chúng nhanh nhẹn vừa chạy vừa cười vào phòng, Kì Băng ngồi cùng Dương Thạc không lâu thì Tiểu Mặc dẫn theo hai đứa bé ra ngoài.

- Có ai làm bà chủ thế không?

- Tôi gọi ông xã tôi đến đưa ba mẹ con tôi đi chơi thì thế nào?

- Thì lo giải quyết cho tở rồi đi chơi

- Được rồi!

Hai người họ cùng lúc vào phòng thay đồ khi Dương Thạc bước ra cô vẫn còn chưa thấy đâu bèn ngồi đợi vậy! Lúc vén tấm rèm lớn sang một bên thì cô gái mặc chiếc váy cưới trắng đập vào mắt Dương Thạc làm anh không khỏi nở một nụ cười.

Trong chiếc gương lớn cô gái được chàng trai ôm từ phía sau là một tấm ảnh đẹp. Hai bộ lễ phục này chỉ có một không có hai do chính tay Tiểu Mặc thiết kế và may luôn!

Chiếc váy cưới màu trắng cúp ngực với vài họa tiết ren màu đen ở phần ngực có thể thấy được bờ vai mảnh khảnh của Kì Băng, phần eo thon được tôn lên nhờ chiếc váy ôm lấy, chân váy phồng dài, lớp ren màu trắng phía ngoài có vài họa tiết màu đen trải từ eo bên phải xuống chân váy. Họa tiết rất thưa phần nào khắc họa được hình ảnh mạnh mẽ có chút mềm yếu được toát lên mơ ồ trong làn váy cưới yêu kiều.

Bộ comple màu trắng của Dương Thạc đặc biệt được may cắt rất chuẩn với dáng người cao của anh. Từng đường nét được chau chuốt rất kĩ mới có thể thấy được phong cách và ưu điểm của người đàn ông này. Điểm nhấn ở bộ đồ này là áo sơ mi bên trong màu đen với chiếc nơ màu trắng.

Hai người mà không đi làm người mẫu thì thật uổng phí vì từ lúc họ thay đồ tới giờ phút này các cặp đôi trong cửa hàng vẫn nhìn họ như nhìn thần tượng.

Từ cửa hàng về nhà mất 15 phút, về đến nhà Kì Băng lên phòng thay quần áo rồi đợi Dương Thạc trở về công ty cô liền phóng xe đi ngay. Mặc dù thời tiết có vào mùa đông thì những tia nắng vào buổi trưa vẫn muốn tìm đường để nhảy múa, chiếc xe màu đen lao nhanh trên mặt đường đến một thị trấn nhỏ ở khu vực ngoại ô, nơi đây luôn có gió những cơn gió vô tình thổi qua mang chút rất nhẹ của những tia nắng.

Kì Băng mặc áo sơ mi thắt ngang bụng với chiếc quần jean dài như mỗi lúc cô làm nhiệm vụ, đôi giày cao gót va chạm với mặt đường trơn nhựa vang lên những âm thanh sắc bén, vì đường quá nhỏ cô không thể đưa xe qua được. Tóc cô búi cao lộ ra khuôn mặt trắng nõn, nhưng tiếc là ngoài làn da những góc cạnh trên khuôn mặt cô bị che bởi chiếc kính râm cỡ to và khí chất lạnh lùng thoát ra từ người cô.

28. Chương 28

Ánh nắng gay gắt tỏa quanh ngôi nhà gỗ mộc mạc, bên trong tiếng quạt điện qua đều làm người đến có cảm giác tỉnh mạch lạ thường. Nhìn bên ngoài ngôi nhà như một bức trang sơn dầu bình thường, bên trong lại hoàn toàn đối lập.

Bàn ghế ở đây thuộc chừng các thập niên trước, mọi thứ hoàn toàn là đồ cổ nhưng được chủ nhà dùng vào việc tiếp khách có phải quá khoa trương.

Kì Băng vừa ngồi năm phút thì một người đàn ông cao lớn khoác một chiếc áo choàng đen, đeo chiếc kính đen bước ra và thấy lên bàn một túi văn kiện khá dày.

Kì Băng bỏ kính ra rồi mỉm cười mở túi văn kiện ra, bên trong là một sấp hình và một vài lý lịch, tài liệu thống kê của gia đình cũng như các việc làm ăn và xã giao khác của tập đoàn Phương Long.

Người đưa những thứ này cho cô là người của tổ chức, vì bây giờ thân phận cô đã sớm đứng cùng với Dương Gia nếu tự mình ra tay điều tra không khác nào "lạy ông tôi ở bụi này". Vì vậy việc nhờ đến các sư huynh sư tỷ cũng là việc thường tình, vì mỗi nơi đều có những thành viên như vậy nên nhờ chút chắc cũng chẳng vấn đề gì.

- Em đi trước

- Chủ nhân hỏi khi nào cô quay lại vị trí của cô cũng sẽ được giữ.

Kì Băng đeo kính lên bước ra ngoài bỏ lại câu nói nhẹ nhàng "Sẽ sớm thôi" rồi biến mất sau cánh cửa gỗ.

Trên đường về nhà cô đã gọi cho Hàn Nhuận nói rằng cô sẽ sớm cần đến những thứ trước khi cô thường dùng nên nhắc anh hãy chuẩn bị chu đáo.

Về đến nhà cô liền mở laptop xem các tên phóng viên hôm nay lượn lắt được thêm tình hình gì? Sau đó quay sang xem lại tất cả những thông tin quan trọng mình vừa lấy được.

. Chủ tịch tập đoàn Phương Long là Phương Huỳnh Bách năm nay 57 tuổi là người gốc Trung (Trung Quốc)

. Con trai Phương Chấn Vũ năm nay 28 tuổi là giám đốc điều hành

. Vệ sĩ thân cận....Tina (cùng tổ chức)

. Mọi quan hệ rộng luôn tổ chức tiệc rượu vào mỗi tối cuối tuần, kinh doanh chân chính không hề lạm dụng nhân quyền hay có bất kì hành vi hối lộ nào.

Đó là tất cả thông tin quan trọng cô tóm gọn được trong một chuỗi các thông tin dài, hình ảnh đều rất rõ ràng. Duy chỉ khi đọc đến vệ sĩ Tina cô liền khựng lại vài giây rồi cũng lướt qua, đơn giản vì cô và Tiểu Mặc đã đối đầu với cô ta ngay từ lúc bước vào tổ chức.

Thân thủ xem ra cũng thuộc hạng thượng đẳng nhưng chỉ có tính cách của cô ta thì chẳng đâu vào đâu. Chuyên lên mặt với đàn em và luôn tỏ ra mình rất giỏi nhưng suy cho cùng cô ta cũng là sư tỷ cô, cũng vì lí do đó mà Kì Băng đã luyện tập chăm chỉ để mong có ngày hạ gục cô ta.

Một môi cả buổi sáng Kì Băng đánh một giấc đến xế chiều, ở ngoài khung cảnh đã rơi vào giây phút chạng vạng. Gió thổi làm các tán cây trong sân xào xạc, từng bầy chim đập cánh như vũ tổ xé tung bầu trời yên tĩnh.

Ánh sáng yếu ớt màu hồng xuyên vào căn phòng chưa được ngọn đèn nào thấp sáng, bên trong phòng tắm nước nóng từng cơn làm Kì Băng bị đánh thức phút chốc.

Tuy vẫn lặng trong khoảng khắc say ke cô vẫn nheo nheo mắt nhìn về phía người đàn ông mặc bộ đồ thể thao vừa bước ra khỏi phòng tắm. Từng giọt nước óng ánh vươn trên tóc an mang lại sức quyến rũ chết người.

Ánh đèn điện vừa được bật tỏa sáng căn phòng u ám, Kì Băng bắt giắc nheo mắt kéo căn lên trùm kín người. Bỗng một bàn tay to lớn luồn qua chấn siết lấy eo cô kéo ra khỏi chăn, cô không còn đường lui nên bị ném vào phòng tắm là đương nhiên.

Tắm rửa sạch sẽ mà cô vẫn bước ra ngoài bằng vẻ mặt dờ dờ làm Dương Thạc nhin cười không nổi. Cô mặt chiếc áo sơ mi của anh, vì thân hình nhỏ bé lại cộng thêm vẻ mặt của cô lúc này nhìn cô như con sâu chưa ra khỏi kén rất tếu.

- Có gì mắc cười nhỉ?

Cô ném gối ôm trên sofa vào anh, anh bắt được rồi vẫn cười cười như lúc nãy. Đúng là chọc chết cô mà! Cô không nói gì nữa nằm xuống sofa muốn ngủ thêm một lát nữa. Dương thạc không cho cô cơ hội làm sâu lười liền bế cô ra khỏi phòng xuống thẳng bàn ăn đặt cô ngồi xuống ghế.

Hôm nay đồ ăn rất phong phú a! Nước uống cũng rất ngon!

Cô chỉ chuyên tâm vào việc ăn uống đến khi ăn được nửa miếng cá hồi thì Dương Thạc lên tiếng lãnh đạm.

- Em sẽ quay lại làm sát thủ sao?

Cô buông dao nĩa xuống, nhìn anh bằng ánh mắt có lỗi nhưng vẫn dững dưng nở một nụ cười rạng ngời và đáp lại anh.

- Em sẽ! Em không muốn bỏ đi một phần trong cuộc sống của mình.

- Sao phải làm thế?

- Ví đó là cuộc sống của em. Em sống đến nay cũng nhờ làm công việc này!

- Em nghĩ anh không đủ lo cho em!?

Kì Băng cúi trầm mặt, lúc ngược lên nước mắt đã đọng trên khóe mắt, nụ cười vẫn luôn rạng ngời như thế. Cô không muốn anh lo lắng...

- Em biết anh đủ khả năng đó! Nhưng em không muốn dựa vào bất kì ai, em tự lập từ nhỏ đến nay có được chỗ nương tựa em cũng rất muốn ỷ thác nhưng....anh hãy để em hoàn thành nhiệm vụ mà chính bản thân mình đặc ra được không? Bây giờ em chỉ muốn toàn tâm cho hôn nhân của chúng ta thôi!

Nói xong cô kéo ghế đứng dậy, cô hôn lên má anh một nụ hôn nhẹ nhàng rồi bước từng bước nặng nề trở về phòng.

Quản gia Kim đứng đó không xa có thể nghe rõ câu chuyện mồn một, bà quay ra ngoài bàn ăn đứng cạnh Dương Tạc cất giọng an ủi.

- Cậu chủ! Con bé ấy là vậy dù có mười người trăm kẻ lo lắng, chăm sóc nó nó vẫn sẽ tự mình làm tất! Đó là cuộc sống của nó cậu hãy hiểu cho nó. Đưa con gái không khuất phục trước một ai, trước một hoàn cảnh nào!

Dương Thạc lộ rõ ánh mắt đau buồn, nhưng môi anh cũng nhếch lên một nụ cười mãn nguyện, đó chính là điểm để mọi người yêu cô dù là ai khi ở cạnh cô cũng không có cơ hội chăm sóc cô, vì vậy ai ở cạnh cô cũng luôn muốn đem lại cho cô hạn phúc.

29. Chương 29

Đến tối, những cơn gió nhẹ thổi qua mang hơi lạnh của vùng núi xa, riêng đối với Kì Băng những cơn gió này lại rất có ích. Cô đang tập luyện ở sân sau, chỗ này đã có thêm bộ bàn ghế bằng mây rất đẹp, phía dưới những bụi hoa có gắn vài chiếc đèn màu.

Những tán cây dập dờn trong gió hỗn tạp khắc ghi hình ảnh đó xuống bãi cỏ, Kì Băng mặc bộ đồ thể thao ngắn, áo thun bao lỗ, quần đùi. Cô đánh bao cát mệt rồi lại quay sang chạy cứ luân phiên như thế.

Phịch!

Đến giờ phút sức lực không đủ nữa cô nằm thẳng ra đất mặt cho từng cơn gió thổi khô từng giọt mồ hôi trên khuôn mặt mình.

Lúc này cô đã định nói với Dương Thạc rằng cô muốn hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng này, đó là trả thù cho ba mẹ cô. Nhưng từ đáy lòng dâng lên cảm xúc gì đó khiến cổ họng cô tắc nghẹn chẳng nói thêm được gì. Chắc hẳn anh phải buồn cô lắm. Cô nhắm mắt lại để những suy nghĩ cứ thế mà tranh dành vị trí trên từng dây thần kinh cảm xúc của mình.

- Lại đây uống chút gì đi! Nằm dưới đất không tốt đâu.

Âm thanh như một dòng nước mát cuốn đi cái hỗn loạn trong tâm trí cô. Anh vẫn luôn nư thế vẫn quan tâm cô như thế.

Kì Băng bước từng bước rồi ngồi xuống chỗ trống cạnh Dương Thạc, ngã vào lòng ngực anh, cô thấy mình đã quá mệt mỏi.

- Này này anh vừa mới tắm đấy nhé!

- Ích kỉ vừa thôi em mệt chết đây này.

Anh cười cười rồi vén mấy sợi tóc rũ xuống trán cô lên, anh vòng tay ôm lấy bờ vai của cô vỗ nhẹ từng nhịp.

- Mai là cuối tuần em muốn đi đâu đó không?

- Em chưa biết!

Cô nhắc đầu ra khỏi người anh, áo anh ướt một khoảng lớn cô nhìn mà phì cười. Trên bàn đã để sẵn một chai nước suối, cô cứ thế mà uống một hơi. Mệt chết được.

Nhìn phía bên kia mấy cây oải hương anh trồng cũng cao được chút ít rồi, nhìn giống mấy cây nha đam thấp lè tè thế kia.

” Chỉ cần mỗi sáng mở mắt thấy anh, mỗi tối được anh ôm trong vòng tay đó là tất cả đối với em” suốt những năm qua điều này luôn nằm trong suy nghĩ của cô mãi vẫn chưa nói ra thành lời.

Tắm rửa xong cũng hơn 7h tối, Kì Băng đang đọc các tư liệu cá nhân của ” rỗng con”. Xem ra tiếp cận đại long không dễ chỉ đành hạ cổ theo dõi tiểu long nhà họ Phương thôi.

Nhìn ngũ quang của Phương Chấn Vũ không tệ, thân hình cũng thuộc dạng chuẩn. Không có bất cứ hành vi lẳng nhăng như tên Dương Thạc thói tha, rất có chí làm ăn luôn đi theo Phương Huỳnh Bách học hỏi. Xem ra hẳn là người tri thức nếu có tiếp cận cũng chẳng ai chú ý.

- Em xem hình tên này làm gì?

- Oái! Định hù chết người à?!

- Tại em chăm chú “thưởng thức” sắc đẹp thôi!

- Cái gì mà thưởng với chả thức.

Cô gom tài liệu lại rồi cất vào ngăn tủ khóa lại cẩn thận mới quay sang Dương Thạc, định nói lý vài câu với hắn mà ai ngờ hắn sắp bốc hỏa đến nơi, nên cô chỉ biết quan tâm đến dây số trên màn hình laptop thôi!

Dương Thạc nằm im bất động hơi thở kì nén quay sang hướng khác ngủ bỏ mặt Kì Băng làm gì thì làm. Ai đời sắp gã cho anh đến nơi mà lại đi xem hình con trai của kẻ thù cơ chứ? Ngày đó cô cũng hận anh đến phát điên rồi cũng yêu anh thế này...nhỡ mai cô lại làm thế với tên họ Phương kia thì làm thế nào?

Vừa dừng lại ở mạch suy nghĩ đó anh bất giác bật dậy vội ôm lấy eo cô làm cô suýt chút ném các laptop xuống giường.

- Anh làm cái quái gì vậy? Anh sắp làm tim em nhảy khỏi lồng ngực rồi đây này!

- Tên đó có gì đẹp chứ?

- Em nói hắn đẹp sao!!!?

- Thế sao em mãi mê xem hình hắc mà không biết anh đến bên cạnh em? Lúc trước em rất nhạy cảm mà chỉ cần một hơi thở lạ em cũng phát hiện ra mà?
- Tổ tông tôi ơi! Anh nói ra cái lý gì thế? Tiểu Mạc nhờ em phân tích nhiệm vụ thì em phải xem ảnh mới biết tính cách mà ra tay chứ?
- Thế sao cô ta không tự mà làm!
- Nhà người ta có hai đứa nhóc kia kìa
- Thế sao em không sinh cho anh đứa nhóc nào đi để khỏi phải bận rộn.

-.....

Cái lý này lần đầu tiên cô nghe thấy đó! Ghen kiểu gì mà lấy sang đến sinh con để cái luôn vậy? Cô mặc anh ôm, cứ ngồi lướt máy tính. Hiện cô đang định vị xem nhà tên tiểu long đó ở chốn rừng rú nào!

- Bằngggggg!

Anh cố kéo dài tên của cô ra để nắn nỉ, lúc sáng nhìn thấy cô nói chuyện với hai đứa nhỏ anh thấy rất vui nếu như họ cũng có gia đình nhỏ như vậy! Thằng trước thằng nhóc Dương Phong trêu anh rằng sẽ có con trước anh để anh nhìn gia đình họ mà phát thèm. Lòng tự trọng của đàn ông là vô hạn, mà sự chinh phục lại càng vô biên nên anh không muốn bị đàn em dẫn dắt.

Cô đóng laptop sau khi tìm ra vị trí, làm việc cả ngày mệt mỏi hôm nay phải ngủ thật sớm để lấy lại tinh thần cho nhiệm vụ ngày mai. Cô nằm xuống đắp chăn lại liền bị Dương Thạc kéo chăn ra, đè chặt người cô.

- Em còn rất nhiều việc vào ngày mai. Không rảnh....Ừh

Môi của anh áp đảo môi cô, xin thua! Cô chỉ có thể đầu hàng anh thôi! Về phương diện giường chiếu càng cự tuyệt chỉ tổn làm anh càng hưng phấn thôi. Trên môi anh nở nụ cười mãn nguyện rồi cởi áo sơ mi của cô ra.....

30. Chương 30

Những giọt sương long lanh cuối cùng vươn trên những cành cây xanh cũng tan gần hết, ánh nắng sớm dịu dàng hơn bất kì khoảnh khắc nào trong ngày. Nó mở ra một cánh cửa mới cho mỗi cuộc sống của chúng ta, là khoảnh khắc bắt đầu từ một kết thúc.

Reng Reng!!!

Sau một đêm hoan ái nồng nhiệt Kỳ Băng mệt rũ rút vào lòng Dương Thạc, đêm qua cô phải nắn nỉ lắm anh mới dừng ” trận đấu” ở ”hiệp thứ 2”. Gập ra sáng nay tên khốn nào cứ gọi cô liên tục mấy cú điện thoại, cô nghe thấy tiếng chuông như muốn đập banh điện thoại cho xong.

Cô kéo chăn trùm kín đầu dí sát vào người Dương Thạc, anh thấy cô không muốn nghe đàn ông quơ quơ tay lấy ” cửa nợ” ần phím nghe.

- Con nhỏ này ta gọi mi từ nãy đến giờ....
- Tôi Dương Thạc
- Hơ..hơ xin lỗi. Kỳ Băng đâu rồi?
- Cô ấy vừa ra ngoài rồi để quên điện thoại ở nhà
- Con nhỏ này! Ha ha cảm ơn anh

Anh ném điện thoại qua một bên qua sang ôm con sâu trong kén, con sâu chui đầu ra dựa vào lòng ngực anh.

Anh rất thích điệu bộ này của Kỳ Băng, rất giống con nít, rất dễ thương a! Chỉ khi dựa vào anh cô mới có những cử chỉ thế này, đáng yêu chết được. Anh không quên tặng một nụ hôn chào buổi sáng cho con sâu

đáng yêu! (Hai cái người này dễ thương chết được! Các bạn xem mà hưởng thụ đi vì sau này rất nhiều biến cố đau thương)

- Sao anh nói thế? Nhỏ mà biết nhỏ sẽ làm ầm lên đấy!
- Không thì em sẽ rắc rối đấy!
- Tối nay em mới thực hiện nhiệm vụ! Nhỏ gọi để báo cáo cho em thôi!
- Vậy mau thức dậy đi ngày hôm nay em chỉ dành cho anh có một nửa thôi đấy!
- Không! Một chết được còn sớm mà em muốn ngủ thêm chút nữa.
- Thế thì

Kì Băng bây giờ mới định thần được là cô đang không có mảnh vải che thân cứ thế mà dì sát vào người anh. Bị tay anh men theo bờ vai xuống gần đến khuôn ngực cô mở to mắt dụi dụi vài cái rồi cuốn chăn phóng vào phòng tắm.

Dương Thạc ngoài này mặc sức mà cười một tràn cười sảng khoái vào buổi sáng. Hôm nay hai người họ không định ở nhà giải trí vào cuối tuần.

Dương Thạc hôm nay trông rất bảnh a! Tóc vuốt cao, kính mát. Thân hình cực chuẩn được bọc bởi chiếc áo sơ mi màu đen, tay áo xắn lên một nửa. Quần jean xanh đậm xuống theo đôi chân dài. Nhìn qua cô gái nào mà không ngất chứ, mặc dù mặc màu tối nhưng những cơ bắp và từng múi bụng rắn chắc vẫn lộ rõ.

Kì Băng dường như sắp làm cô vợ nhỏ nên nương theo phong cách có chút năng động và dịu dàng chết người. Mái tóc đỏ xỏa dài với vài đường bím nhẹ rất xinh, kết hợp với chiếc nón cói nơ đen trông rất nữ tính. Vẫn chiếc đầm maxi không qua đầu gối, màu trắng chấm bi đen, để suýt tông với Dương Thạc cô chọn chiếc áo len màu đen khoác ngoài. Cuối cùng là đôi giày sandal màu xanh ngọc bích.

Giờ này chỉ chạp mốc 7h, Dương Thạc lái chiếc Audi trắng chở Kì Băng đến một nhà hàng quen. Vì bình thường họ chỉ ăn qua loa cho no rồi bắt tay vào việc của mình, nhân hôm nay cuối tuần anh muốn đưa cô đến những nơi gia đình anh thường cùng nhau đi để cô tận hưởng được cảm giác được quan tâm nhiều hơn.

Đây là nhà hàng lớn, màu kem là chủ đạo. Đèn trần màu vàng dịu, bàn màu trắng, ghế màu kem xem ra rất ấm cúng a! Cứ mãi mê với cách trang trí Kì Băng không hề biết từ lúc bước vào mình và Dương Thạc đã là tâm điểm. Đến lúc chạm thấy những ánh mắt của mọi người cô bắt giác đỏ mặt, đây là lần đầu tiên trong đời cô thấy ngưỡng ngùng(ngoài việc ở trên giường với Dương Thạc). Nhận thấy vẻ mặt của cô Dương Thạc nắm lấy bàn tay nhỏ của cô kéo cô đến một chiếc bàn lớn.

Kì Băng rất ngạc nhiên với sự có mặt của gia đình Dương Thạc họ có mặt đầy đủ trước cả họ, ông bà Dương, Dương Phong và Bạch Thủy họ đều nhìn hai người rồi cười một cách vui vẻ. Dương Thạc kéo ghế cho cô, cô chào họ lễ phép rồi ngồi xuống.

- Hôm nay ta sẽ đưa cả nhà đến những địa điểm thú vị.

Ông Dương tuyên bố bằng giọng cự kì vui vẻ, bà Dương ngồi cạnh cũng vui lây bảo Dương Thạc gọi người đưa thức ăn lên.

- Em thích nhất đi đâu hả Kì Băng?

- Dạ em không biết chỉ cần vui là được!

Bạch Thủy hỏi cô bằng giọng rất nhẹ nhàng, có thể thấy nụ cười của một người mẹ đang nở trên môi cô. Cứ chốc cô lại xoa xoa cái bụng nhô cao của mình, họ đã có con nên đành quảng lại đám cưới nhưng hẳn tin này vẫn là tin vui hơn cả cái đám cưới!

Nghe được tin sắp có cháu bà Thảo Di rất vui, chăm sóc cho Bạch Thủy không chừa đường cho Dương Phong. Chưa chi mà Dương Phong đã làm hẳn một thẻ VIP trong siêu thị quần áo và vật dụng cho trẻ em ở một siêu thị lớn. Có những lúc Dương Thạc đưa cô sang nhà chính (biệt thự của ông bà Dương) là thấy bàn ăn đầy những món bổ dưỡng mà nét mặt Bạch Thủy tỏ hẳn vẻ chán chường. Cũng không hẳn vui nhỉ?

- Đi cùng anh hai chắc em cũng biết được nhiều chỗ vui hả?

- Anh ấy thì đến được chỗ nào thú vị chứ!?
- Ha ha chị dâu tương lai bán đứng anh rồi!
- Thằng nhãi này!

Dương Phong nhân cơ hội chọc tức Dương Thạc, ngoài mặt Dương Phong là người trầm lặng ít nói, vì hầu hết thời gian đều dành cho công việc. Nhưng hẳn ai không biết sẽ không thấy được tính cách hai anh em họ giống nhau mức nào. Chỉ tại chưa “vào hệ” thôi!

31. Chương 31

Cả nhà sáu người cùng nhau ăn sáng, dù chỉ là bữa sáng bình thường đối với Kì Băng như thế là quá đủ. Ai nấy đều vui vẻ cùng nhau ăn, cùng trò chuyện, nếu những ngày tháng như thế cứ tiếp diễn thì chắc hẳn cô sẽ là ” tỉ phú” về mặt hạnh phúc.

Từ nhỏ cô phải tập sống tự lập trong tổ chức, còn nhớ năm cô mới vào là năm nhìn cô đáng thương nhất. Sáng thức dậy rất sớm chạy mười mấy vòng sân, nhìn mấy sư huynh sư tử chạy trước rồi từ sau vọt qua cảm giác như mình rất yếu ớt. Những bài tập khắc nghiệt cô chưa bao giờ vượt qua được cho đến khi cô 15 tuổi cũng chính là năm được giao nhiệm vụ đầu tiên.

Ngày bước vào gia đình Dương Thạc cô cảm thấy rất cô đơn, không gặp được Tiểu Mặc và Hàn Nhuận, lại bắt gặp Dương Phong chỉ suốt ngày đọc sách, Dương Thạc lúc nào cũng dẫn hết cô này đến cô khác về nhà (mới 21 tuổi thôi đó). Mặc dù chỉ ở tuổi mười lăm nhưng cô rất hiểu chuyện và chứng chắn như một người 17-18 tuổi, gia đình này mang lại cho cô một cảm giác rất lạ, rất khác khi cô lớn thêm vài tuổi.

Cái ngày cô làm quen được với Dương Thạc đã đánh dấu với thời gian rằng cô là người của hắn, cô cảm thấy trái tim giao động qua từng ngày tập luyện cùng hắn. Biết hắn là người xấu, biết rằng lao đầu vào sẽ không có kết cục thể nhưng cô vẫn trao tình cảm cho hắn. Sau ba năm rời khỏi gia đình Dương Thạc và anh cô mới cảm nhận được mặc dù cô rất thích ở Pháp nhưng nó hoàn toàn tách biệt với tính cách của cô, từng ngày trải qua như thước đo lòng kiên nhẫn của cô, dù trong thời điểm đó cô đang hận cái gia đình đó khủng khiếp nhưng không thể dối lòng rằng....cô rất nhớ họ.

Trước mắt cô đây là một gia đình vui vẻ, ấm cúng nhất mà cô thấy. Mấy chốc cô sẽ trở thành thành viên chính thức của gia đình này đó là niềm hạnh phúc của cô.

- Bạch Thủy! Con ăn nhiều nữa đi không thì cháu nội của mẹ không khỏe mạnh được đâu!
- Con uống sữa thôi nhé mẹ?! Con no lắm rồi!
- Thôi được rồi! Kì Băng con ăn đi bữa sáng quan trọng lắm. Chốc nữa ta phải đi rất nhiều nơi
- Dạ con biết!

Bà Thảo Di luôn dịu dàng chăm sóc mọi người như thế, nhìn ba người đàn ông ở đây thì biết ai cũng khỏe mạnh và lịch lãm thế kia. Cô cảm thấy rất ấm áp ngay cả khi bề ngoài vẫn bình thản như vậy.

Ăn xong bữa sáng mọi người cùng nhau đến một khách sạn của Dương Gia, khách sạn rất rộng rất đẹp. Phía sau là rất nhiều sân cho các loại hình thể thao, còn có cả một hồ bơi lớn ở đây rất thoải mái.

Cả nhà họ cùng tiến vào một sân tennis, bà Thảo Di và Bạch Thủy ngồi ở trong, còn Kì Băng, Dương Thạc sẽ chiến đấu với Dương Khải Uy và Dương Phong.

Ba người đàn ông mặc quần áo thể thao là chuyện thường, nhưng điều đáng chú ý ở đây là thân hình mảnh mai và cực chuẩn của Kì Băng mặc chiếc đầm bó thể thao, tóc cột cao, cầm một cây vợt Head(hãng vợt nổi tiếng). Nhìn cô cứ như người mẫu quần áo cho các tập chí thể thao vậy, đẹp không chỗ chê.

Tiếng banh chạm vào mặt sân nghe rất êm tai, đến hồi ai nấy mệt rãi rồi thì mới vào trong ngồi. Bà Thảo Di đưa cho mỗi người một chai nước uống lấy sức.

- Con bé này đánh khá đấy chứ!
- Dạ không đâu bác với mấy anh hơn hẳn con đấy ạ!
- Ha ha nếu con không đánh tốt sao ta và Phong thua được

-.....

Nói thật thì mấy môn thể thao này nhìn xơ là cô có thể học được không gì khó, nó vẫn chưa gọi là mệt so với mấy bài luyện tập lúc ở tổ chức.

Đang ngồi trò chuyện thì điện thoại cô bỗng đổ chuông, cô phải xin phép ra ngoài nghe điện thoại. Cô đến một gốc cây gần hồ bơi rồi mới nhấn nút nghe.

- Tổ làm cho cậu một thiệp mời rồi, danh sách người được mời rõ sẽ gửi cho cậu
- Ừ! tớ cảm ơn
- Đang ở đâu là gió nhiều thế?
- Ở khách sạn
- Ồ!!!!!!
- Nghĩ gì thế?! Tớ cùng gia đình Dương Thạc đi chơi đến đây thư giãn bằng việc đánh tennis
- À! Mà nè nên cẩn thận vì tối nay bữa tiệc có rất nhiều bảo vệ, muốn lấy được thông tin xem ra cần chút sức lực
- Ừ! Bữa tiệc ở biệt thự họ phải không?
- Đúng! đây cũng xem là việc tốt vì thường họ sẽ tổ chức ở khách sạn, nếu ở nhà thì sẽ có cơ hội tìm được nhiều điều có ích.
- Ok! Tớ cúp máy đây không thì tên Dương Thạc sẽ ra đây tìm tớ đấy.
- Ok

Sau khi cúp máy cô đi nhanh trở lại với mọi người, giữa đường cô đụng phải một người nhưng cô cũng chỉ xin lỗi và lướt qua thôi. Nhưng cô không biết rằng ánh mắt người đó dõi theo cô đến tận góc khuất.....

32. Chương 32

Mỗi ngày trôi qua được sống trong niềm vui và hạnh phúc bên gia đình là điều không thể thiếu, có lẽ Kì Băng đã thiếu cảm giác đó quá lâu?

Phải! Từ nhỏ phải sống xa ba mẹ, ông nội cũng qua đời bỏ lại cô bơ vơ trên quãng đời dài đằng đẵng, có mấy ai hiểu được cảm giác một mình ngồi bên cửa sổ cô nhi viện, nhìn ra phía trời sao lộng lẫy chỉ ước lấy một ngôi sao băng lướt qua để ước....ước rằng những ngày tháng hạnh phúc sẽ luôn kéo dài mãi.

Một ngày dài như mọi ngày nhưng Kì Băng cứ ngỡ chớp mắt sẽ bỏ qua điều gì đó nên cả ngày hôm nay cô luôn tận hưởng mà không cần nghỉ ngơi, cô nghỉ ngơi quá đủ rồi và đây là lúc hoạt động vì tình thân.

Trái tim của cô nghỉ ngơi quá nhiều rồi....và giờ nên tận hưởng đi!

Từng tia nắng yếu ớt không chống chọi lại quy luật tự nhiên nên phải nhường chỗ cho từng đám mây hồng, tím, xanh đua nhau thay đổi.

Hai đôi trẻ ngồi cạnh hồ bơi tận hưởng cơn gió chiều dịu nhẹ, từng cơn gió thổi qua làm mặt nước xanh dờn trở nên lay động.

- Vâng con biết rồi!

- Mẹ nói gì vậy anh?

- Ta mau về thôi mẹ chuẩn bị bữa tối rồi! Mẹ bảo anh không đưa em về mẹ sẽ giận mà không đếm xỉa tới con trai út này đây.

- Kì Băng em xem có ai như anh ấy không chứ?! Chị ngán chết mấy thức ăn bổ dưỡng rồi.

Kì Băng cười thầm quả thực hai người họ hạnh phúc chết được! Dương Phong phải năn nỉ bà xã của anh đến đờ lười mới đưa được Bạch Thủy về. Bà chị này của cô cũng khá ương bướng, biết là mọi người quan tâm cho mình và baby nhưng cứ một mực không ăn mấy cái đồ bổ dưỡng lạc lõng.

Khi tòa khách sạn cao ngất dần sáng đèn, bên dưới hồ bơi nổi lên ánh đèn làm từng đợt sóng long lanh thì cũng là lúc Kì Băng thực hiện nhiệm vụ của mình.

- Anh về nhà trước đi em phải đi rồi!

- Em sẽ về sớm chứ! Anh không thích ở nhà một mình.

Kì Băng cười rất tươi tặng Dương Thạc nhong nhéo một nụ hôn dịu dàng, anh ôm cô rồi hít một hơi thật sâu mới buông ra.

- Em cẩn thận nhé vợ yêu

- Đây em còn chưa ăn cơm đây nhé!

- Sao thế anh thích gọi em bằng những cách như thế, bà xã!

- Chết mất! Em chưa gả cho anh đâu đấy!

- Cũng sẽ! Gọi anh một tiếng ông xã anh sẽ để em đi.

- Thôi đi! À sư huynh đến rồi em đi đây!

Dương Thạc trầm mặt vài giây thả lỏng tay cô ra từng ngón tay lướt qua nhau mang theo nỗi luyến tiếc vô hạn, trên môi anh nụ cười vẫn trêu mến như thế nhưng hơn ai hết cô hiểu anh....

Kì Băng chạy sang phía bên kia đường vẫy tay với anh, khi anh quay đi một âm thanh tuy lớn như nhẹ như dòng suối chảy qua tảng đá.

- Ông xã em đi nhé!

Mặc dù lưng anh vẫn hướng về phía cô, mặc dù cô đã lên xe Hàn Nhuận đi khỏi nhưng niềm hạnh phúc liên kết giữa hai người vẫn dâng trào và lan tỏa.

Hàn Nhuận đưa Kì Băng về nhà mình, Tiểu Mặc đã chuẩn bị đâu vào đấy. Kì Băng mặc một chiếc váy đen hai dây, tóc thắt hình thác nước, chân mang giày cùng màu áo. Sau lần váy đen là một chiếc quần đùi bó, hai bên đùi cô là súng, máy dò tìm..... (ngụy trang sành điệu gồm)

Khi lúc khách đã đến đông Kì Băng mới vào biệt thự, ngôi biệt thự khá hoành tráng, đèn chùm bật sáng mọi góc. Khách khứa toàn là tên tuổi nhiều năm trên thương trường, cô thừa dịp bắt chuyện với một số người rồi cùng uống rượu với họ.

Nhìn từ nãy đến giờ cái tên Phương Chấn Vũ không biết đã ở xó nào? Cầm ly rượu trong tay cô rảo bước khắp căn phòng chẳng hiểu hai cha con nhà này mắc chứng gì mà chưa thấy đâu bực chết!

Người đời nói không sai quả thực cái tốt không linh cái xấu lại linh, cô vừa lướt qua một thân ảnh quen hơn cả ai khác....Diệp Phi

Chết tiệt! Cái tên ấy ở đây làm gì thế nhỉ? Cũng có thể hẳn thay Dương Thạc lấy thông tin Phương gia trong buổi tiệc này. Không cần biết hẳn làm cái quái gì, nhưng cô biết chắc nếu bước chân của mình không

nhanh lên thì chí ít sẽ bị hấn phát hiện. Xui hơn nữa chắc hẳn hẳn sẽ gọi Dương Thạc. Cô chưa muốn chết! Nếu có chết cũng phải quan min chính đại một chút chứ!

- Kì Bằng?

Hai lông mày Diệp Phi chột chau lại rồi giãn ra hướng mắt về phía thân ảnh vừa lướt qua, mặc dù phong cách đó không phải của Kì Bằng nhưng ngày tháng cô ở cạnh Dương Thạc không bằng anh nên anh thực không thể nhìn lầm. Mà nếu là cô ấy thì cô ấy ở đây làm quái gì?

- Chu Kì Bằng

Tiếng Diệp Phi cất cao làm Kì Bằng muốn dựng tóc gáy. Sao mắt anh ta nhanh thế, bình thường nhìn nhiều cô quá hôm nay nhìn lầm một người cũng không được sao?

Phải nói “tài” của Diệp Phi còn gấp mấy lần Dương Thạc, chí ít Dương Thạc chỉ chơi bởi một tuần hai ba ngày là cùng, còn hẳn ta ở Bar từ đầu tuần đến cuối tuần. Kì Bằng bị hấn để ý từ lúc đi theo Dương Thạc đến giờ, có lúc còn muốn cô làm tình nhân hẳn nữa chứ!

Kì Bằng bước nhanh đến một căn phòng gần đó, tiếng chân phía sau lưng đã khuất cô mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cầu mong tin này không lan đến tai Dương Thạc.

Cô bước ra ngoài đi về phía cầu thang bên cạnh, cô bước lên đến tầng hai thì nghe trong căn phòng đầu tiên phát ra âm thanh trầm ấm của ai đó.

Khe cửa khép hờ giúp Kì Bằng nhận dạng được hai người đàn ông trong đó. Đó còn ai ngoài ai cha con họ Phương chứ!?

33. Chương 33

Sau khi cuộc trò chuyện kết thúc Kì Bằng nép sau một chậu cây kiểng trước phòng đợi Phương Huỳnh Bách đi khỏi, cô mở cửa phòng đi vào Phương Chấn Vũ đang ngồi ở bàn làm việc bỗng hướng mắt về phía cô.

Cô ấy không phải người sáng nay đụng phải anh sao, dù chỉ mới gặp lần đầu anh cũng có thể nhận ra vì từ trước đến nay anh chưa từng gặp ai xinh đẹp một cách dịu dàng như cô.

Chẳng hạn như lúc này mặc dù ăn mặc rất đơn giản, khuôn mặt thì không một lớp nhưng anh cảm thấy cô đẹp gấp mấy lần những cô gái ngoài kia. Ánh mắt cô cho anh thấy được cô là một cô gái mạnh mẽ nhưng sao anh có cảm giác thấy cô dịu dàng đến thế!

Cạch!

Nòng súng vừa lên đạn chỉ thẳng về phía Phương Chấn Vũ, Kì Bằng khóa cửa lại tiến thẳng về phía hẳn ta cất cao giọng.

- Nhìn cái quái gì chứ? Mau đưa tôi bản hợp đồng khu đất ở Pháp

- Cô lấy quyền gì ra lệnh cho tôi

- Quyền tôi đang giữ mạng anh

Phương Chấn Vũ nở một nụ cười trên môi kéo ngăn tủ ra thấy lên bàn một bản hợp đồng phía dưới mới chỉ có chữ kí của bên mua, bên bán thì chưa.

Kì Bằng nhìn bản hợp đồng rồi ngược lên cảnh cáo hẳn ta vài tiếng.

- Nói với Phương Huỳnh Bách nếu ông ta động tới khu đất đó thì ngay ngày hôm sau tôi sẽ lấy mạng ông ta. À! Tôi quên trước sau mạng ông ta vẫn nằm trong tay tôi. Nói với ông ta mỗi thù ông ấy giết cha mẹ tôi tôi sẽ trả lại ông tai sớm thôi!

Vừa dứt cô bắn một phát súng về phía tấm kính sau lưng hắn, cứ nhắc đến nỗi đau đó không tài nào làm Kì Băng nguôi cơn giận được.

Phương Chấn Vũ sớm thấy được sự biến đổi trên nét mặt của cô, cô gái này có thù oán với gia đình anh?

Vài phút sau có tiếng đập cửa dữ dội sau đó cánh cửa phòng bật ra hai tên vệ sĩ và một cô gái tóc ngắn xông vào. Khi Kì Băng quay mặt đối diện với họ thì đối mặt với Tina....ánh mắt dừng ở không trung một phút hai cô gái liền nhoẻn miệng cười.

- Lâu quá không gặp có gan đến tận nơi làm việc của tôi à! Sư muội

Tina cố kéo dài hai tiếng sư muội, vẻ mặt cô chất chứa một niềm háo thắng vô tận, nụ cười mỉa mai vẫn chưa vụt tắt.

- Tôi không biết bây giờ ta là kẻ thù đây Tina

- Chặn cô ta lại, cô ta vào được chưa chắc ra được

Hai tên vệ sĩ gạt đầu rồi tiến về phía Kì Băng, nụ cười của cô càng lộ rõ, bà chị này càng ngày càng không xem cô ra gì. Phải lúc nhỏ dù chỉ là một người trong tổ chức cô cũng không thắng được (trừ Tiểu Mặc) nhưng quá khứ không tồn tại mãi mãi.

Cô vùng chân đá tên bên phải ra rồi liên tiếp chuyển vài cú móc trái rồi móc phải vào vật tên kia, tên lúc này lùi về sau mất bước rồi chạy về phía cô cô lấy đà bật lên kẹp chặt cổ hắn quật xuống. Khi cô đứng vào vị trí khi nãy thì hai tên vệ sĩ đang lảo nhuyển trên mặt đất.

Kì Băng thư thả bước ra ngoài, đến phía cửa bị cánh tay thanh mảnh khánh Tina chắn ngang bụng, Kì Băng chụp lấy tay cô ta bẻ ngược về rồi đá một cú vào bụng cô tay. Bởi vì Kì Băng mang giày cao gót nên vùng ra cú đá khá đau.

Tina ôm bụng nằm dưới sàn cười khẩy, con nhóc này nhanh nhẹn hơn nhiều rồi nhưng sao có thể so với sư tử của nó được cơ chứ?!

Phập

Khi Kì băng vừa quay đi một vật sắc nhọn đã thẳng vào đùi trái của cô, cơn đau bất chợt làm Kì Băng không kịp phản ứng liền khụy xuống. Cô đưa mắt về phía Tina

- Vẫn như vậy! Vẫn luôn tha chết cho những kẻ cản đường mình. Dù cô có tài giỏi hơn xưa thì chẳng khác hơn ai! Cô thật mềm yếu

- Tôi chưa muốn giết cô thôi Tina. Tôi còn có thể mạnh hơn nếu cô muốn.

Kì Băng rút con dao ở đùi ra, Tina là một tay phóng dao chuyên nghiệp, ở tổ chức mỗi người một biệt tài và đây chính là biệt tài của cô ta.

Khi Kì băng định rút súng ra một âm thanh bình thản làm cô khựng lại....

- Hai người dừng lại được rồi! Tôi không thích cảnh bạo lực

Phương Chấn Vũ đứng dậy đi về phía Kì Băng đỡ cô dậy, Kì Băng vội đẩy hắn ra. Phương Chấn Vũ níu tay cô lại ôm cô vào lòng rồi bước ra khỏi phòng bỏ lại câu nói

- Tina! Chuyện hôm nay mà để bố tôi biết cô xem mà liệu

- Vâng!

Phương Chấn Vũ đưa Kì Băng ra cửa sau, ở đây là một khu vườn rộng, lộng gió đêm. Kì Băng đẩy hắn ra, cô sẽ không để ai chạm vào mình trừ Dương Thạc. Cô hét thẳng vào mặt anh, đôi mắt long lanh ứa nước nhưng lệ chưa rơi.

- Anh hãy đi cho khuất mắt tôi. Đừng nghĩ anh tốt đẹp hơn ai. Anh là con của kẻ giết gia đình tôi dù anh có làm ra trò gì thì anh vẫn là kẻ thù của tôi.

Nói xong Kì Băng rời khỏi đó ngay lập tức, khi cô rời đi Phương Chấn Vũ vẫn dõi theo đến khi cô được một chiếc xe đến đón.

Đây là lần đầu tiên hai người nói chuyện với nhau nhưng lại rơi vào tình cảnh này, anh bất giác thấy được trái tim mình khẽ rung động vì cô gái đang bị thương kia. Anh nhất định phải tìm hiểu xem chuyện xảy ra giữa cô và gia đình mình.

34. Chương 34

Kì Băng về nhà đã là chuyện vài tiếng sau đó, máu chảy dài theo đôi chân trắng ngọc cũng đã khô hẳn, vết thương xem ra chưa được xử lý nên đã sưng tấy.

Kì Băng không vội vào nhà mà ngồi lại trong sân, cô thẫn thờ nhìn tán cây đã rụng gần hết lá mà vẫn bị cơn gió làm lung lay. Cơn gió đêm se lạnh thổi qua vai cô, đôi vai run nhẹ khi cảm nhận được trời tiết đang chuyển dần sang đông.

Trong đầu cô bây giờ trăm mối ngổn ngang, Tina nói rất đúng, ngay cả người vừa chặn đường đi của cô như Tina cô còn nương tay thì lấy đâu dũng khí để đối mặt với người giết gia đình mình.

Nếu biết trước mọi việc rồi lên như vậy cô nguyện sẽ ở Pháp nguyện ở đó cả đời để mãi không biết được kẻ giết gia đình mình, để mãi sống trong những ngày tháng đối trá....nhưng êm đềm.

- Sao không vào nhà? Ở đây lạnh lắm!

Hơi ấm của Dương Thạc bao lấy cô trong phút chốc, mùi bạc hà mát dịu trên người anh làm xóa đi những mạch suy nghĩ đang dần tắt nghẹn. Anh luôn ở bên cô những lúc thế này, anh là người cô cần nhất trên thế giới này.

- Có đói không? Quần gia Kim chuẩn bị thức ăn rồi

- Đói chết được!

- Con sâu lười vào nhà thôi!

- A!

Cô đứng dậy đi vào cùng anh, xoay người thì đụng phải thành ghế cơn đau xông thẳng tới làm chân cô bất giác run nhẹ.

- Sao thế?! Em bị thương?

-Em không sao! Vết thương nhỏ thôi

- Vào nhà anh giúp em rửa nó

Kì Băng nằm úp mình xuống mặt giường, Dương Thạc bên cạnh đang giúp cô băng bó vết thương. Nói về phương diện quan tâm, chăm sóc cho cô thì không ai qua nổi Dương Thạc. Anh “tận tình” giúp cô băng bó, tắm rửa nhưng thực chất tên chết dẫm này thừa lúc cô bị thương mà ăn đậu hủ.

Ăn tối xong Kì Băng anh phận ngồi trên sofa xem ti vi, cô đang xem một bộ phim trinh thám rất hấp dẫn cứ dán mắt vào màn hình ti vi không thèm để ý xung quanh.

Ngoài cổng có chiếc xe tiến vào, xe dừng lại trước cửa biệt thự, nhìn kiểu dáng xa hoa của chiếc xe tám phần là xe của Diệp Phi

Quý tha ma bắt hẩn đi! Đến đây mách lẻo à?! Cô tập trung xem phim rồi nghe thấy tiếng của Quần gia Kim chào Diệp Phi liền nhăn mặt

- Bác không cần chào hỏi với anh ta đâu!

- Cô là chủ nhà à!

- Cô ấy là vợ chưa cưới của tớ

Dương Thạc cứ như ma lúc biến đâu mất lúc xuất hiện bất thành linh, nghe câu nói của Dương Thạc bất giác mặt cô hơi nóng một chút. Sắc mặt Diệp Phi có vẻ hơi khó chịu liền đổi sang tâm trạng vui vẻ đi đến sofa ngồi xuống, nở một nụ cười ta mị.

- Thế thưa Dương thiếu! Nếu tớ nhìn không lầm thì cô vợ bé nhỏ của cậu đã có mặt trong bữa tiệc của Phương gia.

- Em đến đó sao?

- Phải!

Cô chỉ còn cách chấp nhận sự thật vì nếu cô không có mặt ở đó thì hà cớ gì tên thối tha Diệp Phi đuổi theo cô đến nơi này. Đợi sau khi cô lành vết thương nhất định sẽ cho hắn một trận vì tội lẻo mép.

- Dương nhiên cô không chối được rồi!

- Anh bớt vài lời đi! Đến đây tớ giác được tội rồi sao không về đi

- Tôi sẽ về sau khi nói chuyện xong với Thạc

- Cậu nói đi

- Cuối buổi tiệc Phương Chấn Vũ đã nói với các cổ đông có mặt rằng hắn sẽ mua mảnh đất ở Pháp vào sáng mai

- Thế sao?

Dương Thạc vẫn bình thản chỉ riêng Kì Băng không kiềm nổi tức giận quăng cái đồ bấm thắng về phía ti vi. Màn hình nứt một khoảng lớn chính giữa, Diệp Phi giật bắn mình không hiểu lí do

- Ngày này cô có tiền mua lại cái ti vi này không?

- Mẹ kiếp anh biến đi ngay cho tôi

Kì Băng rất ít khi chửi tục, mà khi cô đã chửi tức là cô đang rất bức. Cô bỏ lên lầu, Dương Thạc dõi theo rồi quay sang trừng mắt với Diệp Phi

- Gì mà nhìn tớ chứ? Tớ thấy cậu nên dạy dỗ con mèo hư này lại đi

- Dạy cho cái mồm của cậu ấy!

- Gì thế hai cái người này?! Có gì thì nói đi chứ?

- Mảnh đất đó là nơi cô ấy ở trong ba năm nay, mảnh đất đó là của gia đình cư mang cô ấy

- Nói ra có phải tốt hơn không...Gì? Gì chứ?

- Tớ đã hứa sẽ giúp cô ấy nhưng vẫn chưa làm được gì

- Bạn tôi ơi thế thì cậu nên giúp nhiệt tình vào họ mua mảnh đất đến nơi rồi.

- Tớ biết

Khi Diệp Phi rời đi Dương Thạc mới trở về phòng, thấy Kì Băng ngồi cạnh dựa người vào cửa kính dưới đất nhìn ra ngoài anh bất giác đau lòng. Cô gái này rất nhạy cảm chỉ cần là vấn đề cấp bách sẽ như thế.

Dương Thạc nằm phịch xuống giường hơi thở nặng nề, Kì Băng hướng mắt về phía anh. Trong anh có vẻ mệt mỏi hơn cả cô nữa.

- Anh xin lỗi

- Sao phải xin lỗi?!

- Đáng lí ra anh nên giúp em

- Không cần đâu!

Cô tiến lại gần anh nằm vào vòng tay anh, ôm lấy anh như ngỡ sợ anh trốn mất. Anh đã vì cô quá nhiều nên cô không muốn nhận thêm gì nữa, quá đủ rồi!

35. Chương 35

Bầu trời đêm tĩnh lặng, những ngôi sao lấp lánh chiếu những tia sáng yếu ớt lên bầu trời vây kín một màu đen.

Đêm khuya sương xuống lạnh thấu vai, vài cơn gió nhẹ thổi ngang chỉ để lại tiếng lá cây xào xạc xa xăm.

Kì Băng mơ màng kéo mình ra khỏi những giấc mơ ngọt ngào òa lẫn vài hương vị mất mát, chết chóc lạ thường. Cảm nhận hơi ẩm mang hương thơm tinh khiết của bạc hà không còn quấn quanh mình nữa, chỉ đơn giản trên người có một chiếc chăn ấm bao lấy cơ thể của cô.

Giờ này đã tầm 1-2h sáng không hiểu Dương Thạc đã đi đâu và làm gì, Kì Băng mơ màng ngồi dậy rồi vén chăn ra khỏi giường.

Bất chợt nghe tiếng lật sách sột soạt phát ra từ phòng sách phía cuối hành lang Kì Băng tiến lại gần, những tia sáng yếu ớt từ khe cửa chạm đến không gian bên ngoài. Trên chiếc bàn gỗ đầy trầy những tài liệu, sổ sách khiến Dương Thạc loay hoay chăm chú đến nhàu nát mây.

Dương Thạc đã đeo kính từ khi nào thế?

Câu hỏi có lẽ chính Kì Băng cũng có thể tự mình trả lời nhưng sao bất chợt nó làm cô ngạc nhiên và có chút băng khoăn.

Vài phút sau Kì Băng bước vào phòng sách với một khay trái cây và đồ uống nóng lạnh, lúc cô vào Dương Thạc có hơi bất ngờ rồi lại quay về với công việc trong tích tắc.

Kì Băng đặt xuống bàn khay đồ ăn rồi kéo một chiếc ghế ngồi đối diện Dương Thạc. Cô đưa miếng trái cây nào đến miệng Dương Thạc thì anh mới phát giác rồi ăn, đa phần là cô chén sạch. Ly cà phê với đi rất nhanh chẳng bù cho ly nước cam không được Kì Băng “cưng chiều” cho lắm.

Cô hết đọc tạp chí rồi cuối cùng cũng yên vị với cái máy tính bảng đang hiển thị trò chơi kim cương cực đỉnh. Chăm chú với mấy viên kim cương vô màu đủ kiểu rồi lại đắm đắm với cột thời gian đang với dần Kì Băng không biết rằng công việc của Dương Thạc đã hoàn thành rất tốt và khá nhanh.

Dương Thạc ngồi xem Kì Băng chơi với nét mặt tức tối khiến anh phì cười mà quên đi mệt mỏi. Cô gái này là con mèo nhỏ của anh dù là một mối hay căng thẳng chỉ cần ngắm nhìn con mèo nhỏ tự mình chơi đùa bên cạnh cũng khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Kì Băng có cảm giác bị “chiếu tướng” trong thời gian ngắn nên buông máy tính bảng ra nhìn về phía đối diện. Dương Thạc không buồn cười với cô rồi bế cô về phòng.

- Có phải công việc nhiều lắm không?

- Không nhiều chỉ là phải giải quyết hết mới có thời gian ở cùng em

- Dẻo miệng

Về đến phòng Kì Băng vẫn loay hoay giải quyết cái đám kim cương chết tiệt kia, Dương Thạc nằm cạnh lâu lâu cốc cho cô mấy cái vào đầu nói rằng IQ không cao bằng ai rồi giật lấy máy tính bảng chơi thế cô.

Không biết nằm xem Dương Thạc chơi bao lâu lúc sau cô đã chìm vào giấc ngủ, Dương Thạc để chiếc máy tính bảng sang một bên rồi ôm lấy Kì Băng chìm vào giấc ngủ.

Tình cảm giản đơn đến kì lạ, chỉ cần luôn ở cạnh nhau, cùng nhau làm chung một việc thì nhịp đập của trái tim sẽ nói cho bạn biết mình đang hạnh phúc với tình yêu thật sự.

Ánh nắng cứ thế chen chút nhau nhảy múa trên thảm cỏ xanh trước biệt thự, sau khi cùng nhau ăn sáng Dương Thạc đến công ty ngay còn dặn Kì Băng 11h đến công ty anh cùng nhau đi ăn trưa.

Kì Băng quy theo phong cách năng động chọn lấy một chiếc quần jean ngắn, một chiếc áo ba lỗ rồi khoác ngoài một chiếc áo sơ mi sọc ca rô. Cô xõa tóc, mang một chiếc ba lô sau lưng, chọn một đôi giày boot rồi “phi ngựa chiến” đến cuộc họp báo của công ty Phương Long.

Hội trường rộng lớn với biết bao thương nhân ngồi ở những hàng ghế khác nhau cười nói vui vẻ, phóng viên lớn nhỏ ở nhiều tạp chí khác nhau tung “vũ khí” ghi lại những khoảnh khắc trịnh trọng nơi đây.

Tiếng động phát ra từng các máy chụp ảnh không ngừng nghỉ, ánh sáng ở đây vô cùng dư thừa vậy mà vẫn phải thu nhận thêm ánh sáng từ các máy chụp hình.

Kì Băng ngồi ở góc phải cuối gian phòng nhìn về phía bàn cổ động dài phía trước. Trên chiếc bàn đó chỉ toàn là những gương mặt lão luyện trên thương trường. Thế nhưng phía chủ tọa lại dành cho một chàng trai trẻ.

Không ai trong gian phòng này là kẻ ngốc, nhìn lướt qua cũng thừa biết chàng trai đó là ai. Phương Chấn Vũ! Trầm tĩnh, thông minh, cương nghị đủ để paparazzi ghi lại hình ảnh của anh ta.

Khoảng tám gian phòng đầy người tiếng nói trầm ỏn của Phương Chấn Vũ mới vang vọng khắp phòng.

Ánh mắt hần như tia X quét quanh căn phòng đến lúc bốn mắt của hai người họ chạm nhau giữa không trung thì ánh mắt hần lóe lên ánh cười rồi quay về chủ đề cần phát biểu.

- Hôm nay nhân dịp các cổ đông lớn nhỏ có mặt tôi xin nhờ mọi người làm chứng, cũng mong các trang báo đưa tin về việc tôi sắp nói.

Mọi người đều im lặng nhưng vẻ mặt thoáng chút nghi hoặc, âm thanh phát ra từ các máy ảnh vẫn vang lên đều đều.

- Tôi Phương Chấn Vũ giám đốc công ty - tập đoàn Phương Long xin xác định lại việc mua khu đất ở Pháp. Tôi có thể không mua hoặc chỉ nhượng lại cho công ty - tập đoàn Dương Gia, ngoài ra tôi sẽ không động đến khu đất với bất kì hình thức nào.

- Cho hỏi sao anh lại chỉ nhượng lại cho Dương Gia?

- Cho hỏi có phải Phương Long đang cúi đầu trước khí thế của Dương Gia?

- Ngài chủ tịch có biết chuyện không ạ? Ông ấy cũng đồng ý với những gì anh nói sao?

- Cho hỏi....

- Thưa.....

Kì Băng đã không đủ kiên nhẫn ngồi xem trò vui nữa, cô biết hẳn ta đang đem cô ra làm trò cười, mục đích hẳn mở cuộc họp báo lớn lao này chỉ để thấy được vẻ mặt của cô khi nghe tin này thôi sao? Ấu trĩ

36. Chương 36

Éo Éo!!!!

Trong hầm giữ xe yên ắng vang lên tiếng xe của Kì Băng ở một góc khuất, tiếng chân của cô khá dồn dập tưởng chừng như cơn tức giận của cô sắp lên tới đỉnh điểm.

” Hẳn tưởng làm vậy mình cảm kích hẳn sao?” Đấu tranh tư tưởng đối với Kì Băng lúc này có hơi đau đầu nhẹ! Nhưng có lý nào mới tới qua tung tin sẽ mua khu đất mà giờ tráo trở thế được! Như vậy chẳng khác nào chơi cô

Vừa định mở cửa xe ma xui quỵ khiến tên ôn dịch nào chặn đường cô lúc này. Tay áo vest, bàn tan thon dài có phần chai sạn ở đầu ngón tay chắc người này hay dùng bút .

Oh my god!

Hắn ta da mặt dày hay không hiểu được nội tâm người đối diện nhỉ?

Cười gì chứ! Tên Phương Chấn Vũ này lúc nào cũng điềm nhiên cười với người đối diện thế sao? Cho tôi xin tôi không dám nhận đâu! Vì tôi chúa ghét cái điệu bộ ấy cũng anh

- Phiên anh tránh sang một bên Phương thiếu

Kì Băng cố tránh ” dây phong tỏa” trước người mình mà bước lên xe, bỗng có một luồng điện chạy thẳng từ các mạch máu nơi cổ tay xông thẳng lên đầu, tạo thành phản xạ có điều kiện cho cô hất mạnh tay của Phương Chấn Vũ đang cố giữ lấy mình.

- Sao em lại ác cảm với tôi thế không biết?

- Vậy về mà hỏi bố anh sao lại gây ác cảm với tôi trong ngần ấy năm? Và xin anh cũng nên tự đặt ra câu hỏi cho bản thân sao phải làm những trò vô bổ trong hai ngày nay ?

- Tôi làm gì vô bổ? Bố tôi tạo ác cảm cho em như thế nào?

- Tôi đang kiểm chế đến mức có thể rồi tránh sang một bên

- Khoan đã nhưng mà....

O....Phịch!!!

Lúc xe Kì Băng nhanh chóng lao ra bãi đỗ xe thì Phương Chấn Vũ như “cá mắc cạn” nằm sòng soài trên mặt đất.

- Cậu chủ tôi biết không tốt lành gì để cậu tiếp cận con bé đó!

- Tina cô ấy sống với cô bao lâu vậy? Chắc hẳn cô hiểu rõ cô ấy!

- Rất lâu nhưng vẫn chưa từng hiểu được con bé....

Kì Băng ngồi đợi Dương Thạc ở một nhà hàng đối diện công ty, cô ngồi cạnh cửa kính nên có thể quan sát được phố xá tấp nập.

Tâm trạng lúc này của cô khá hỗn tạp nên cô gọi ngay một ly capuchino ưa thích chỉ mong nó sẽ giúp cô một phần nào khó chịu.

Lúc Dương Thạc bước vào thì đã nhận thấy nét mặt có phần ủ dột của cô sau khóe mắt cong cong lúc nào cũng nở ánh cười với anh. Anh không đề cập đến điều gì! Chỉ là cô muốn nói thì sẽ nói, không muốn cũng chẳng ai ép được.

Anh chỉ lẳng lặng chăm sóc đến cô từ những phương diện khác, chỉ đơn giản anh chưa từng ý thức được mình sẽ hiểu cô bao nhiêu phần....đơn giản là vậy.

Thông qua tính cách và ngần ấy năm sống cùng nhau anh cũng đủ thấu hiểu tâm trạng lúc “bốc hỏa” cũng như bất ngờ vui tươi của cô. Suy cho cùng cô chỉ muốn che giấu đi cả xúc bất ổn nhất của mình để chẳng ai phải lo lắng cho cô....cô luôn độc lập với thế giới của mình.

- Chưa ăn gì mà đã uống thứ này!?

- Thứ cái gì mà thứ? Đồ uống của riêng em!

- Tốt rồi anh sẽ xin độc quyền sản phẩm capuchino cho Chu Kì Băng em

- Anh này

- Thôi gọi thức ăn đi anh đói chết rồi

Chiều hôm đó Kì Băng quyết sang tổ ấm của Tiểu Mạc chơi với hai tiểu quý, lúc chiều hai nhóc muốn đi Disneyland chơi.

Hai nhóc này không vừa đâu thấy cô Kì Băng của chúng lẽ loi cũng rất biết cách lấy lòng nha! Chúng giành nhau chiếc điện thoại chỉ với mục đích gọi cho Dương Thạc cùng đi thôi.

Kì Băng cũng đã cố khuyên chúng rằng Dương Thạc thật sự rất bận, chúng còn chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói với cô bằng những âm điệu dễ thương ” Chú Thạc sẽ rất thích nếu có Lâm Lâm ạ! ” Kì Kì thích chú Thạc hơn dady”....

Vậy đành chịu!

Lúc chiều xe Dương Thạc đậu trước cổng biệt thự, ba người từ trong đi ra, Hàn Lâm và Hàn Mạc Kì nắm lấy tay Kì Băng kéo cô đi thật nhanh.

Kì Băng ngồi hàng ghế sau cùng hai đứa nhỏ. Xe của Hàn Nhuận và Tiểu Mạc thì chỉ có hai người họ và chạy phía sau chiếc xe nhện nhíp của Dương Thạc.

- Chú Thạc! Có phải chú rất bận không? Cô Băng nói tụi con không nên làm phiền chú như vậy!

Kì Kì lanh lợi bỗng chốc hỏi một câu hỏi cứ như bà cụ non ý!

- Chỉ một chút thôi!

- Thế à! Sáng nay mamy con nói nếu chú cứ bận như thế không có em bé được đâu!

- Phải rồi con cũng muốn có bạn chơi nữa!

Kì Băng ngồi nghe chúng nói mà không nhịn được cười, Kì Kì luyên thuyên còn thêm phần phụ họa của Lâm Lâm, hai đứa nhóc vốn là sinh đôi nên thần giao cách cảm thế đấy.

Sáng nay lúc thấy Kì Băng chơi với hai đứa nhỏ Tiểu Mạc đùa vui vài câu thúc giục cô lên có em bé nếu không cứ sang đây làm ” kì đà ” ở tổ ấm của họ.

Giờ nghe chính miệng hai đứa trẻ ” truyền đạt ” lại như mẹ chúng cô có chút buồn cười nhưng vẫn theo dõi cử chỉ của Dương Thạc phía trước.

Dương Thạc lãnh đạm lái xe rồi nở nụ cười trả lời chúng.

- Chú sẽ giúp hai đứa có thêm bạn mới nhé! Con của chú sẽ nhờ hai đứa bảo vệ được không?

- Lâm Lâm sẽ bảo vệ con gái của chú nhé!

- Xì! Anh thôi đi em sẽ bảo vệ cả con trai và con gái của cô chú đây này!

Cả hai đứa tranh nhau nói chỉ chốc đến nỗi Kì Băng đang có tâm trạng mà cũng phì cười, chốc chốc cô và Dương Thạc lại nhìn nhau cười rất vui vẻ.

37. Chương 37

Thành phố lớn nhộn nhịp dần lên đèn, hôm nay mặc dù không phải cuối tuần nhưng công viên nổi tiếng như Disneyland thì sao lại ít người được cơ chứ?

Hàn Lâm rất biết cách thể hiện mình là người đàn ông nhỏ tuổi, khi Hàn Mạc Kì khát nó sẽ đưa nước cho con bé, lúc hai đứa đi dạo trên con đường đông người qua lại nó không quên nắm tay em mình để đỡ con bé lạc mất.

Đến những ngọn đèn nhiều màu tỏa ra từ những lầu đài cao ngất, bây giờ Kì Băng mới thấu hiểu tại sao không chỉ con nít đến ngay cả người lớn như cô vẫn thấy choáng ngợp với không gian lung linh và nhôn nhịp ở đây.

Lúc chơi đùa một mỗi hai đứa trẻ muốn đi ăn tối, hai đứa đưa ánh mắt long lanh nhìn Tiểu Mạc với Hàn Nhuận, chúng xoa xoa bụng, chu chu miệng đòi ăn.

Lúc sau họ đến một nhà hàng lớn sang trọng, không gian nhà hàng ở Mỹ vốn luôn được châu chuốt từ đầu đến cuối, mà nơi đây mang đậm không gian ấm cúng và lãng mạn.

Cả bàn thức ăn phong phú, cá có thịt có, rau có canh có, đồ uống thì tùy ý ai nhìn vào cứ ngỡ họ là đại gia đình lâu ngày đoàn tụ cũng không nên.

- Kì Kì ăn nhiều rau vào! Lâm Lâm đừng cứ mãi uống nước như thế ăn thêm cá đi con.

Tiểu Mạc rất biết chăm sóc lũ trẻ, Kì Băng nhìn mà ngưỡng mộ. Thoáng chốc cô lại nghĩ về chuyến đi ngày hôm nay, lúc nhỏ có lúc nào cô được đi chơi, được mặc đẹp tung tăng dạo phố, hơn hết dù cô có được tận hưởng những điều đó thì ba mẹ cô cũng đâu ở bên cạnh cô mà vui đùa.

Còn nhớ lúc nhỏ cô chỉ quanh quẩn ở sân tập thể dục, trường bắn súng, đua xe....đến những năm nhận nhiệm vụ bảo vệ Dương Thạc cô mới có dịp cùng anh đi đến đây đó, rồi dần tiếp nhận cuộc sống này vào tận trí óc. Có Dương Thạc....cô như có cả thế giới

- Cô Băng cô ăn món này đi ngon lắm đấy!!!

- Kì Kì ngoan cô no rồi còn ăn nhiều vào nhé!

- Vâng!

- Em ăn ít quá đấy!? Nếu cứ như vậy nhiệm vụ chưa hoàn thành thì anh phải vác bộ xương khô của em đi đấy!

- Sư huynh lo mà chăm sóc “long thể” đi kéo lại đồ thừa vì lo lắng cho tiểu sư muội mà thân thể có phần bất an

- Con bé này!

Thật ra thì cũng từ rất lâu rồi Kì Băng đã dần quen với cảm giác này nên đối với cô việc chứng kiến những người khác có cuộc sống êm đềm và hạnh phúc hơn thì không còn là trở ngại nữa.

Cô quen cách sống độc lập, một thân một mình chống chọi với cuộc sống, quen cách người khác đặt ra nhiệm vụ mà cô là người thực hiện.

Cô đã dần quá quen thuộc kể từ khi ba mẹ và ông nội mất đi....chính vì thế dù biết mọi chuyện trải qua chính bản thân cô cũng quen dần..... nhưng cô vẫn không thể tha thứ cho người cướp đi cuộc sống của cô. Bây giờ cũng chính những người đó đang ” dạo chơi” trên cuộc sống của cô.Người có ơn với cô, giúp cô có được cuộc sống hạnh phúc trong 3 năm như gia đình Jenny có bao nhiêu? Thế mà họ vẫn phải đấng đo , lo lắng vì gia đình sắp mất đi mảnh đất yêu quý.....

- Cậu sao thế sáng nay đến cuộc họp báo có gì không ổn sao?

- Em đến họp báo của Phương Long?

- Cậu chưa nói với Dương Thạc à!?

Kì Băng phóng cho Tiểu Mạc một ánh mắt có thể bắn chết cô, con nhỏ bạn thân của cô là thế đây có bí mật nào mà không bị nó phát tán đâu!

Mà cũng phải nhỏ cũng có biết cô giấu Dương Thạc đâu!

- Thôi mọi người ăn đi còn đi nhiều nơi nữa

Hàn Nhuận lúc nào cũng là người giải vây cho cô, phù~. Cô chỉ định về nhà rồi mới nói với anh ai ngờ.....

Hàn Lâm :Con no quá rồi mẹ

Hàn Mặc Kì :Con cũng no luôn rồi!

- Hai đứa no rồi cô Băng dẫn hai đứa đến một nơi rất vui nè có chịu không?

Hàn Mặc Kì: Thế thì mau đi thôi cô!!!

- Được chúng ta đi nào!

Kì Băng nhanh chóng dắt tay hai đứa nhỏ đi ra ngoài, ba người lớn còn lại ngẩn ra rồi thanh toán đi theo phía sau.

Xe Dương Thạc đi đầu dừng lại ở một cánh cổng lớn bên trong là một sân cỏ rộng, bước vào trong sân vận động lớn bóng tối bao trùm.

Chào! Trường đua

Lúc ánh đèn hai bên khán đài rọi sáng sân vận động hai đứa nhỏ thích thú chạy ùa ra ngoài, Kì Băng đi qua một góc sân kéo tấm vải đang trùm kín chiếc Lamborghini Reventon màu đen tiếng động cơ xe phát ra như một con hổ đang gầm vang cả núi rừng.

Chiếc Reventon dừng lại trước bọn trẻ, Kì Băng đưa hai đứa trẻ lên xe. Mặc dù là con gái nhưng Hàn Mặc Kì rất hứng thú với chiếc siêu xe và đường đua dài phía trước, chắc do nó ảnh hưởng từ tính cách của Hàn Nhuận hay Tiểu Mặc gì đó.

Chiếc xe di chuyển rất chậm, trên khán đài ba người đứng ở hàng ghế cao nhất nhìn xuống dưới sân.

- Anh còn nhớ lúc ba anh em chơi thân Kì Băng luôn nghĩ cách đưa hai chúng ta đến đây không? Mà mỗi lần về ai cũng bị phạt riêng Kì Băng bị phạt đến khuya

- Nhớ chứ! Anh bảo hai đứa không nên thế nhưng ma xui quỷ khiến anh vẫn bám theo hai đứa

- Tức cười nhất là lúc Kì Băng quyết không từ bỏ việc mình không lái xe được, lúc đó nhỏ mới 15t sao có thể thạo cho được.

- Nhưng giờ nó là "khá" nhất

-Phải!

Dương Thạc im lặng lắng nghe đoạn hồi ức vui vẻ giữa ba người họ thông qua cuộc trò chuyện, hẳn Kì Băng đã rất quyết tâm theo đuổi bộ môn kém lành mạnh đối với con gái này.

Kì Băng là cô sát thủ bướng bỉnh, ngạo mạn trong lĩnh vực của mình, chưa hề tỏ ra yếu đuối.

Cô sát thủ nhỏ này sinh ra là bảo vệ cho anh, đi theo anh và ở bên cạnh anh.Sát thủ đã cướp mất trái tim anh và suýt tước đi quyền sống của anh.

Người mà trên thế giới này anh chỉ có thể có một....không có ai khác ngoài cô....Chu Kì Băng.

38. Chương 38

Trường đua vắng lặng chỉ nghe rõ tiếng xe của Kì Băng chạy hết vòng này với vòng khác, thường thì trường đua những ngày đông không ồn ào náo nhiệt như những ngày vào hạ.

Hàn Lâm và Hàn Mặc Kì đang ngồi trên khán đài nhìn xuống phía dưới, chúng reo hò thỏa thích khi thấy Kì Băng lái những vòng xe mạo hiểm.

Tiếng bánh xe cạ sát mặt đường rít lên inh ỏi, tiếng động cơ như con thú hoang tung hoành giữa chốn núi rừng.

Tiếng phanh xe có vẻ gấp phát ra tiếng kêu chói tai, Kì Băng bước xuống xe với tinh thần phấn chấn hơn nhiều. Cô đi lên khán đài ngồi cùng mọi người, Dương Thạc vẫn luôn dành những nụ cười ngọt ngào cho cô, cô ngồi xuống uống một ngụm nước rồi qua sang thăm dò lũ trẻ.

- Kì Kì con thấy thế nào?
- Cô Băng tuyệt quá ạ! Chẳng bù cho mẹ con chỉ biết may vá
- Haha nên đi theo cô học hỏi cũng nên chứ!? Lâm Lâm còn con thế nào?
- Very interesting! (rất thú vị ạ!)
- Good boy! (chàng trai “khá”)

Lúc về Kì Băng tự lái chiếc Reventon đưa hai đứa trẻ về, ba chiếc xe dừng tước cổng nhưng chỉ một chiếc tiến vào. Đến cổng hai đứa trẻ buông tay Kì Băng vẫy tay chào tạm biệt cô, hai đứa nhóc không quên tặng cho người cô yêu quý một nụ hôn.

Về đến nhà tâm trạng Kì Băng có phần khá hơn nhiều, lúc tắm cô còn nằm trong bồn thổi bong bóng và hát vang.

Dương Thạc ngồi trên giường với chiếc laptop bỗng bị “nhiều sóng” nên không khỏi bật cười, chỉ một trò tiêu khiển con con có thể làm cô gái của anh vui vẻ thế sao? Thú vị!

- Lại đây xem nào!
- Hả?

Kì Băng vừa tắm xong, cô mặc chiếc váy bằng cotton màu đen quyn rũ, tóc ướn nường theo hai bên vai. Dương Thạc thấy cô ngốc hết chỗ nói, nước trên tóc vẫn đọng thế kia mà cô vẫn đứng đưng như không.

Dương Thạc vẫy tay bảo cô ngồi trước mặt anh, Kì Băng quay lưng về phía anh, ánh mắt chăm chú về phía chiếc laptop sáng đèn.

Một khu nghỉ mát đang được xây dựng, nhìn qua bảng thiết kế và mô hình 3d có thể thấy nơi đây rất hoành tráng a!

- Công ty anh đang lên dự án này sao?
- Ủ! Công ty vừa mua được khu đất khá thích hợp cho dự án này! Nó bị trì hoãn khá lâu rồi bây giờ mới bắt đầu xây dựng
- Thế à!

Kì Băng rất hiếu kì kéo màn hình xuống phía dưới xem thêm mặc cho Dương thạc đang vò vò tóc cho khô.

Khu nghỉ mát nằm cạnh bờ biển tại Australia, bãi biển đẹp, cát trắng, những rặng dừa nhấp nhô che nắng. Khu nghỉ mát được xây ở đây không tệ.

Gì đây?

Sát khu nghỉ mát là một căn biệt thự màu trắng, ngôi biệt thự nhìn ngoài không có vẻ gì là xa hoa, nó đơn giản đến lạ thường.

Quả thật rất to và rộng nhưng kiến trúc khá đơn giản, nhìn nó rất hài hòa với bờ biển bên cạnh, yên bình và ấm áp.

- Em thích nó chứ?
- Gì cơ?
- Ngôi biệt thự mới của chúng ta
- Chúng ta sẽ đến đây?
- Phải! Gia đình chúng ta cùng gia đình Hàn Nhuận

- Gia đình chúng ta?

- Ba mẹ, gia đình nhỏ của Dương Thạc và gia đình nhỏ của chúng ta.

- Anh nói nhảm nói cuội gì thế? Gì mà gia đình lớn với nhà nhỏ!

Kì Băng thừa IQ để hiểu vấn đề Dương Thạc đề cập, mà cô cũng dư luôn EQ để hiểu vấn đề anh đang ám chỉ. Muốn cô sinh cho anh vài đứa nhóc ấy à? Mơ đi nhé! Nhiệm vụ của cô chưa đâu vào đâu đây này.

Dương Thạc không yên phận xoay người cô đối mặt với anh, ngón tay anh vén mấy sợi tóc lơa thừa trên trán cô. Anh ôm cô vào lòng, dịu dàng vỗ nhẹ vai cô.

- Chúng ta sẽ xây dựng một gia đình hạnh phúc, một gia đình chỉ có thêm người mà không mất đi ai cả. Không ai phải ra đi!

Nói đến đây Dương Thạc dùng sức ôm chặt cô, anh vốn biết những lời nói này sẽ đục khoét kí ức cô nhưng anh vẫn muốn nói.

Đã đến lúc cô vì bản thân, vì anh vì những người đã khuất mà sống cho thật tốt. Cô phải lấy lại những ngày tháng đã mất và biến nó thành một cuộc sống mới.

- Em...em

- Băng! Nghe anh! Em nên làm việc tốt cho mình!

39. Chương 39

Tất cả như một giấc mơ, giấc mơ ngọt ngào đang lan tỏa mọi thứ chỉ còn lại dư vị của tình yêu.

Kì Băng chủ động ôm lấy Dương Thạc, cô biết....biết anh đã vì cô mà làm rất nhiều chuyện...nhưng cô thì chưa lần nào chia sẻ cho anh cảm xúc của mình...có những việc đôi khi rất khó nhưng thực chất khi làm thì rất dễ chỉ cần mình biết cách.

- Sáng nay em tới Phương Long....

Dương Thạc buông Kì Băng ra, anh giữ lấy hai bờ vai cô, nhưng Kì Băng không ngược mặt lên cô chỉ cúi đầu như nhận lỗi.

- Khi em đến Phương Chấn Vũ nói sẽ không động đến khu đất đó nữa....em ...em có cả giấc hắc đang trêu đùa mình nên em đã cho hắc một trận...anh cũng biết Phương Huỳnh Bách làm gì với ba mẹ em mà đúng không....nên làm sao em có thể.....uhm...

Nụ hôn dịu dàng buông xuống cắt đứt đoạn cảm xúc đang dâng trào trong Kì Băng, nụ hôn hết sức dịu dàng như đang dỗ dành cô.

Cánh môi Dương Thạc kéo dài xuống chiếc cổ trắng nõn thơm ngát của cô, Kì Băng run rẩy nhưng vẫn cảm nhận được trái tim đang dâng lên một niềm xúc cảm. Khóe mi còn đọng nước đang mơ hồ không rõ, từ trước đến nay cô chưa từng khóc chỉ duy nhất một lần...lần cô bắn vào vai Dương Thạc.

- Anh yêu em. Băng!

- Thạc....

Dương Thạc kéo chiếc laptop đặt lên bàn vòng tay ôm lấy Kì Băng, những cảm xúc khi này của cô làm anh đau lòng biết bao nhiêu.

Anh sinh ra trong gia đình " cao quý ", đầy đủ người thân, dư thừa hạnh phúc. Làm sao anh không hiểu được cảm giác cô lúc này!

Từ nhỏ phải chịu cực khổ chỉ mong chóng chọi với cuộc sống mà sinh tồn, từ nhỏ phải đi theo bảo vệ anh ngay khi còn là một cô bé không hiểu sự đời.

Anh lớn hơn cô tầm nửa con giáp (một con giáp là 12 tuổi) vậy mà anh phải được cô bảo vệ?!

Men theo suy nghĩ của lý trí tay Dương Thạc kéo hai dây áo của Kỳ Băng xuống hôn dọc theo xương quai xanh của cô, anh cảm nhận được thân hình bé nhỏ đang run nhẹ.

Nhiệt căng phòng tăng cao, một lưỡi hòa quyện, thể xác giao hòa, trái tim chung nhịp. Những yếu tố tạo nên màn kịch tình hoàn hảo.

- Băng! Em nhạy cảm thật

Kỳ Băng hơi ngượng rồi cũng ưỡng người hôn Dương Thạc, nụ hôn của con mèo nhỏ bé ướt át này làm Dương Thạc không thể kiềm chế thêm được nữa tưởng chừng như các mạch máu đang vỡ ra.

Nụ hôn ướt át dừng trên hộ ngực vạm vỡ màu đồng của Dương Thạc, Kỳ Băng áp sát mặt vào vòm ngực rộng lớn cứ ngỡ khiên chắn an toàn của cô. Ở bên anh cô luôn cảm thấy an toàn.

- Em là miêu nữ rồi!

-Ừm...

Đêm về khuya nhiệt độ xuống thấp, so với căn phòng ấm áp chẳng là gì. Đây được xem là “chiến tích” dài của Dương Thạc, anh vận động không ngừng, đây là lần thứ n trong đêm nay....

- Thạc....

- Băng! Sinh con cho anh được không?

- Sau....khi cưới...đã...ừm

- Bây giờ với sau khi cưới có liên quan gì?

- Á...đáng ghét....đau em

Bàn tay của Dương Thạc rà soát người Kỳ Băng, nụ hoa của cô đã dần ửng đỏ sau nhiều lần hoan ái, mái tóc đen rũ rượi lò xo trên ga giường màu nude. Chỉ cần nhìn hình ảnh này Dương Thạc không muốn dừng lại mặc dù biết sẽ làm cô khó chịu.

Dương Thạc ngừng động tác tách ra khỏi cô, cơ thể Kỳ Băng bỗng chốc trống rỗng cô thở phào. Dương Thạc sao có thể bỏ qua cho cô, cô đã chủ động như vậy ít nhất anh phải hưởng thụ chứ!

Anh ngậm lấy một nụ hoa của cô ra sức cắn mút, nụ còn lại bị tay anh nắm bóp đến cương cứng đỏ ửng như nụ hoa được tưới nước mặt sức vươn cao.

Dương Thạc ôm Kỳ Băng vào lòng để cô tựa vào lồng ngực mình ngủ, đôi mắt Kỳ Băng lim dim, đôi môi đỏ ửng vẫn chưa ngừng rên rỉ nhỏ, chắc hẳn đã quá sức cô.

- Hai tuần nữa ta sẽ cử hành hôn lễ em muốn được tổ chức ở đâu nào?

- Em muốn được tổ chức ở Pháp, em muốn mời Jenny

- Lần trước tiệc cưới Dương Phong em có nói sẽ tổ chức giống vậy phải không?

- Vâng! Em muốn màu chủ đạo phải thật dịu dàng, pha chút mạnh mẽ nữa nha anh!

- Ừ anh nghe thấy rồi!

Nhớ hôm tiệc cưới của Dương Phong được tổ chức ngoài trời, màu chủ đạo là hồng trắng, khách rất đông. Kỳ Băng hôm đó bắt được hoa của Bạch Thủy ném nên có chút ngượng ngùng, lúc Dương Thạc đến bên cô, cô nói nhỏ với anh ” Em muốn có tiệc cưới ngoài trời thế này rất vui”.

Sáng hôm sau Dương Thạc vẫn phải đến công ty sớm, đến tận giờ khi mặt trời lên đến đỉnh Kỳ Băng mới chịu lò mò dậy.

Không dễ gì lê được tấm thân nhứt mõi ra khỏi giường đâu cũng chỉ tại cái điện thoại cứ inh ỏi mãi. Tin tốt sao không đến vào ngày mới nhỉ? Tên Phương Chấn Vũ mời cô ăn cơm, đã ra sức từ chối nhưng cô cũng phải đồng ý khi nghe hắn nói ” Lẽ nào em không muốn biết ba tôi đã nói gì khi nghe đến em?”

Tò mò hại cái thân.....

Kì Băng đang đi bộ trên dãy phố dài, hai bên là tiệm cà phê và quán ăn, chốc chốc lại thấy một shop quần áo hay công ty đại loại là vậy! Khi này đi ăn sáng và ghé vào một siêu thị lớn để mua sắm Kì Băng đã để xe ở đó, cô quyết định đi bộ đến vì địa điểm hẹn không xa.

Ánh nắng vào những ngày đông luôn sưởi ấm mọi vật, chơi với cô bạn Lam Tiểu Mạc bao lâu nên phong cách ăn mặc cũng phải chỉnh chu hơn người thường. Cứ mà ăn mặc sơ xài, quần nọ áo kia thử xem ” Chu Kì Băng câu xem ăn mặc ra cái phong cách gì thế này? Đừng bảo với người khác cậu là bạn thân của Tiểu Mạc này nhé! Vào đây nhanh lên tớ chọn cho cậu vài bộ”

Nghĩ đến Kì Băng lại phì cười, nhỏ Tiểu Mạc xinh đẹp, hoạt bát chỉ tổn hay nói nhiều mà còn cần nhân suýt. Anh Nhuận cũng hay thật rước được của nợ về! Chuẩn phết!

Hôm nay nắng đẹp nhưng chỉ tiết là nắng lúc 10h không ổn cho lắm! Kì Băng mặc một chiếc áo len dài tay màu kem, bên dưới là chiếc quần sooc jean, chân mang giày boot đen. Tóc vẫn xõa như mọi khi, đầu đội chiếc nón len thụng kiểu Hàn Quốc.

Phong cách khá năng động, Kì Băng rất thích những gì mang tính cách năng động nhưng phải phù hợp với mọi thời điểm.

Đây là một quán cà phê mộc mạc mang phong cách đồng quê, Kì Băng thích thế! Thực chất điểm hẹn là do cô chọn vì cô không thích đi những nơi lạ cùng người lạ. Đó là thói quen, chỉ duy nhất Dương Thạc có đặc quyền đưa cô đến những nơi mới lạ và vui vẻ.

Quả thật đúng như tính chất công việc của Phương Chấn Vũ, rất đúng giờ!

Phương Chấn Vũ ngồi ở một chiếc bàn bên trái gần cửa sổ, chắc hẳn là đi từ công ty sang đây nên anh ta diện một bộ vét đen, sơ mi trắng ở trong thắt một chiếc cà vạt sáng màu. Ánh nắng từ ô cửa chiếu vào người anh tôn lên khuôn mặt vốn ưu tú và nghiêm nghị. Phong cách của anh ta khá đơn giản nhìn chung là một người òa nhã có phần dịu dàng.

- Chào!

-.....

Kì Băng luôn giữ im lặng chỉ gọi một ly capuchino rồi ngồi đó hướng mắt về anh ta. Phương Chấn Vũ đối mắt với cô, đôi mắt chứa chang sự lạnh lùng đang nhìn về phía anh nhưng anh vẫn đáp lại bằng một ánh mắt biết cười.

40. Chương 40

Nói cho cùng Phương Chấn Vũ cũng bị Kì Băng hút hồn từ lâu, anh vốn chán ngấy cái kiểu con gái yếu điệu lượn lờ xung quanh anh.

Anh vốn là con trai duy nhất của tập đoàn lớn Phương Đông có cô gái nào mà không để mắt đến, số người muốn kết hôn với anh có hàng khối.

Mẹ anh đã qua đời vì sinh khó, ba anh ở vậy nuôi anh. Đối tác ba anh rất nhiều họ thường giới thiệu con gái họ cho anh nhưng cũng chỉ ăn cơm được vài bữa rồi anh cũng từ chối thẳng.

Kì Băng rất khá với họ, ngày đầu gặp cô cô mang phong cách dịu dàng lướt qua anh, hôm bữa tiệc diễn ra cô một lần nữa gây ấn tượng cho anh bằng phong cách duyên dáng và lạnh lùng chỉ sủng vào anh.

Bản thân anh vốn nghĩ cô chỉ dọa hấn sẽ không bắn...nhưng thực chất khi cô nổ súng anh có hơi bàng hoàng.

Khi thấy cô giao đấu với Tina anh mới biết cô là người trong tổ chức sát thủ, nhìn ánh mắt cô xuyên sâu vào đáy mắt anh chỉ chứa một nỗi thù hận....bây giờ anh vẫn chưa biết rốt cuộc giữa hai người có thù hận sâu sắc gì?

Mới chỉ hôm qua cô lại tặng anh thêm một cú “chào” ngoạn mục, thân thể có chút ê ẩm nhưng thay vào đó anh biết cô không thích anh đến gần cô...được anh sẽ tránh xa.

- Thưa Phương thiếu! Tôi không có thời gian để làm người mẫu cho anh ngắm hay dò xét. Nếu không có việc tôi xin phép

- Khoan đã! Em gấp gì chứ chưa nói gì mà!

- Tốt nói đi

Lúc phục vụ đưa thứ uống lên Kì Băng đã muốn dện cho hấn một trận, cô có phải cùng hấn đi xem mắt hay hẹn hò trai gái đâu mà hà cớ gì nhìn cô như thế. Lửa sắp bốc lên đến đâu cô liền tự nhủ “Kì Băng bình tĩnh nào! Đã nhận lời đến để nghe hấn nói phải gắng gượng”

- Tôi có nhờ Tina điều tra về việc em đề cập. Em không nghĩ mình hiểu nhầm từ vô tình sang cố ý giết người chứ?

- Vô tình? Ba anh cử người đến giết Dương Khải Uy trong khi biết hôm đó ông ta chỉ đi với hai vệ sĩ là ba và mẹ tôi. Anh nói xem vô tình là thế nào?

- Ba tôi không cử người làm vậy đâu!

- Chắc có lẽ cô vệ sĩ vô dụng của anh điều tra không rõ chăng? Cô ta có một bên tôi ba người thông tin khá dư dả đấy! Ngày 27 tháng 4 năm * ba anh dùng tiền đến đâu anh không biết à? Đến ngay tổ chức của tôi cử người giết Dương Khải Uy, số phận khá trớ trêu.

- Nếu hai bên nhận ra nhau sao phải sát hại nhau như thế?!

- Vậy sao tôi và Tina nhận ra nhau lại phải đối đầu như thế?! Một lý do thôi NHIỆM VỤ. Anh cứ về mà hỏi Tina nguyên tắc của chúng tôi thế nào?

- Tôi không tin ba tôi làm như vậy!

- Anh đang ngốc thật hay giả ngốc vậy! Anh đã nhờ Tina điều tra sao còn nói những điều dư thừa và siêu vớ vẩn như vậy chứ? Cho anh biết thêm ngày hôm đó trong tay Dương Khải Uy là bản hợp đồng khu nghỉ mát hôm nay công ty Dương Gia xây dựng, ba anh vẫn chưa từ bỏ nên mới chọn thời điểm này mà quay lại hoạt động công ty. Nhưng mong anh về nói với ông ấy rằng có Chu Kì Băng tôi ở đây ông ấy đừng mong động vào nhà họ Dương.

Lúc Kì Băng rời đi khuôn mặt Phương Chấn Vũ vẫn lãnh đạm và bình tĩnh, anh hướng mắt về cửa sổ suy nghĩ.

Anh biết rõ chứ! Tina đã điều tra tất cả...nhưng anh chỉ sợ có sự hiểu lầm khi cô gái nhỏ tự mình điều tra chẳng?

Nhưng không cô ngược lại biết và nắm rất rõ, khi nghe những lời chất vấn của cô lòng anh như một quả tạ đè nặng mãi không xê dịch được.

Có lẽ những điều này khắc sâu vào cô rất nhiều nên khi nói cô nói bằng giọng vô cùng kiên quyết và ổn định. Ánh mắt cô lấp lánh tia lạnh lùng và thù hận, cô gái này....cô ấy còn bao nhiêu biểu cả dành cho anh nữa đây.

Lúc trưa Phương Chấn Vũ về nhà nghỉ trưa thì Phương Huỳnh Bách đang ăn cơm, ông gọi con trai đến ăn chung.

- Sổ sách con nên tổng kết hết đi đến cuối tháng sang Australia kí hợp đồng khu resort mới xây dựng.

- Ở Australia?

- Phải ta vừa xây dựng một khu nghỉ mát ở đó nghe nói có nhà Dương Gia nữa

-....Ba

- Sao ?

- Ngày 27 tháng 4 năm* ba đã làm gì?

Phương Huỳnh Bách buông dao và nĩa xuống lau miệng một cách từ tốn, dỗi mắt về phía con trai mình. Bên này Tina đang đứng sau lưng Phương Chấn Vũ cũng khựng người hướng mắt về bàn ăn. Tina không nghĩ Phương Chấn Vũ sẽ hỏi ba mình.

- Nói đi con muốn biết gì?

- Con muốn biết có phải...

- Phải!

- Ba?.....

- Ta đã làm vậy! Đó là tội ác duy nhất ta làm từ khi sinh ra đến nay

-.....

- Khu đất năm đó là nơi mẹ con và ta từng đến du lịch. Lúc đó ta chỉ có sự nghiệp gì nhưng mẹ con đã từ bỏ gia thế cao sang kia để theo ta, bà ấy chỉ muốn một ngày gia đình ta sống trong một ngôi nhà cạnh bãi biển xinh đẹp ở Australia

- Chỉ vì sự ích kỷ đó ba nỡ ra tay sát hại người khác

- Phải! Chỉ cần vì mẹ con, vì người phụ nữ ta yêu duy nhất trên cõi đời này dù ta có làm xã hội đen, buôn lậu thì sao chứ? Chỉ bà ấy vui

Phương Huỳnh Bách đứng dậy đi lên lầu, lúc đến chân cầu thang Phương Chấn Vũ hậm hực kiềm nén cảm xúc thốt ra vài lời cảnh báo.

- Con gái của hai vệ sĩ kia đã trở lại

- Con bé và ta sẽ sớm gặp nhau thôi!

Phương Huỳnh Bách bước lên vài bậc thang rồi cười nhẹ nhàng như đang rũ bỏ được gánh nặng.

- Đừng tìm con bé ấy, tình yêu rất khó rũ bỏ! Ta muốn đi gặp mẹ con rồi Vũ ạ!

Tim Phương Chấn Vũ chậm vài giây rồi đập dồn dập, ba anh biết, biết cảm xúc của anh? Phải ba anh luôn là người hiểu anh nhất, nhưng bỗng một cảm xúc đau nhói chạm đến tim anh....

Ba yêu mẹ như thế! Người phụ nữ đã vì ba từ bỏ tất cả.....Con có nên giống mẹ....bất chấp giữ tình cảm và nhịp đập đầu tiên cho cô ấy.....

41. Chương 41

Định mệnh không đến thì thôi nếu đến sẽ đến rất nhanh, Kỳ Bằng dự liệu sau đám cưới sẽ tính đến việc trả thù sau. Bây giờ cô chỉ chuyên tâm cho hạnh phúc của mình.

Nhưng đời người đâu mấy suôn sẻ, vài ngày sau cuộc gặp mặt với Phương Chấn Vũ bào chí khắp nước ồ ạt đưa tin Con dâu của Dương Gia cùng cậu chủ tập đoàn Phương Long có quan hệ mờ ám

Hình ảnh mà mấy tên phóng viên ghi lại cũng rất chân thực, giả dụ như việc Phương Chấn Vũ chặn Kỳ Bằng ở hầm giữ xe trong công ty hay mới đây nhất là chuyện hai người “hẹn hò” ở quán cà phê hôm trước.

Tin tức nhanh chóng được lan truyền khiến tranh chấp giữa hai công ty ngày càng căng thẳng. Chiều qua Dương Thạc vì nóng lòng cũng như muốn giữ vững tình hình tài chính của công ty đã dời tiệc cưới lại vào tối nay.

Hiện giờ Kì Băng đang trong phòng trang điểm cô dâu cùng Tiểu Mặc và Jenny, nói thật việc dời đám cưới nghe có vẻ không hay cho lắm nhưng tận sâu trong đáy lòng của Kì Băng hẳn cô đang rất hạnh phúc.

Còn nhớ mấy hôm gần đây Phương Chấn Vũ một lòng muốn làm bạn với cô đã hao công tốn sức rất nhiều về nhiều phương diện.

Sáng tối mời cô dùng cơm, còn hết lòng muốn tặng cô thêm một “chiến mã” mới. Mấy lần cô đến trường đưa hẳn ta đều mai phục sẵn.

Bào chí đưa tin dường như chẳng liên quan đến hẳn, cứ mặt mọi người như thế...hẳn vẫn muốn tiếp cận cô.

Cuộc họp bào hôm qua vừa kết thúc hẳn đã chạy đến tận biệt thự để chỉ nói với cô mong cô nhận lời làm bạn gái hẳn.

Lúc đó cô còn tưởng hẳn lâu ngày không giải phóng tinh lực nên làm chuyện hoan tưởng ai ngờ sáng nay hẳn chạy theo cô sang Pháp.

Lúc cô và Dương Thạc đang bày biện ở khu đất nhà Jenny hẳn còn dám chạy đến chỉ muốn tặng cô một bó hoa. May mà Dương Thạc chỉ dẫn cô đi chỗ khác nếu không chẳng biết chừng giờ này hẳn đang nằm viện không nên.

Trang điểm làm tóc xong Kì Băng muốn ở lại phòng một chút, cô thấy hơi hồi hộp. Mọi người hiểu cảm giác của cô nên cũng chẳng hối thúc mà lui ra ngoài.

Căn phòng bỗng chốc im lặng, điện thoại reo Kì Băng nhắc máy nghe, đầu dây bên kia là tiếng chúc mừng của lão đại và chủ mẫu của tổ chức.

Vài phút sau Kì Băng vẫn giữ tư thế khi Phương Chấn Vũ bước vào với bộ vest trắng lịch lãm và nụ cười rạng rỡ trên môi.

- Hôm nay em rất đẹp!

- Cảm ơn

- Với những gì tôi làm cho em hẳn vẫn chưa đủ? Tôi cũng chẳng mong em nhận lời đến với tôi, chỉ cần em hạnh phúc là tôi mãn nguyện rồi. Tặng em

- Vâng cảm ơn anh

Kì Băng nhận bó oải hương từ tay anh nở một nụ cười dịu dàng. Vài giây sau cô mơ hồ không rõ ảo giác trước mắt mình là gì rồi mắt cô nhắm nghiền đến lúc nào không hay.

Khi Kì Băng mở mắt chỉ thấy trên bầu trời đen chỉ chút những ngôi sao lấp lánh, cô chống tay ngồi dậy, trên người vẫn là bộ lễ phục sang trọng...cô đang ở nghĩa trang!

- Chào cô

- Hà có gì ông lại đưa tôi đến đây, tôi nghĩ ông không muốn sống nữa rồi

Phương Huỳnh Bách nhã nhận đứng trước một bia mộ, thân hình cao gầy khoác một chiếc áo vest trông có vẻ nặng nề, khóe mắt ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

- Tôi muốn chúng ta được giải thoát. Tôi không phải dấn vật mà cô cũng chẳng cần thù hận con trai tôi nữa.

- Được thôi cho tôi một cây súng tôi sẽ đưa hai ta đến bờ vực hạnh phúc.

Cô không nghĩ ông ta điên rồ đến mức sẽ nghe theo cô...nhưng cô đã sai, sai hoàn toàn...ông ấy đã làm thế đã đặt cây súng lạnh giá vào lòng bàn tay cô.

- Tốt rồi cô gái nhỏ làm đi

Bỗng tim cô co thắt, bây giờ cô chỉ nghĩ đến một việc rằng lẽ nào ông ấy đang hối hận về việc mình đã làm bỗng chốc tay cô run run, chưa bao giờ cô run khi cà súng....

- Sao thế? Cô không trả thù sao? Thế cô có biết ba mẹ mình đã nằm trên vũng máu tươi như thế nào không? Giây phút cuối cùng họ vẫn nắm chặt tay nhau...miệng thoi thóp...mẹ cô đã rơi nước mắt và nói ” Kì Băng mẹ yêu con”

Băng!

Ông ấy đã kích cô, từng lời ông ấy nói như hàn ngàn viên đạn, nhát dao xuyên sâu vào lòng cô, bỗng chốc nước mắt cô rơi lã chã....người đàn ông bị bắn vào tim....nằm thoi thóp. Miệng ông ta nhoẻn cười....tay giữ lấy bia mộ bên cạnh nói nhỏ điều gì đó rồi nhắm mắt....xuôi tay.

Lúc Phương Chấn Vũ nhào đến từ rào cản của bọn vệ sĩ thì Kì Băng đang ngồi trên mặt đất lạnh giá, cô thấy nước mắt Chấn Vũ rơi....vài giây sau lệ cô cũng chảy...

Cô khóc không vì mình giết người...mà chỉ vì tưởng tượng đến cảnh nếu lúc ba mẹ mình qua đời mà mình cũng có mặt ở đó chẳng khác nào....chẳng khác nào cô đang lập lại tội ác trên cuộc đời Chấn Vũ....

Tina đứng một bên rồi đi đến bên Kì Băng đỡ cô đứng dậy, Kì Băng vung tay đến bên Chấn Vũ cô chỉ ngồi ở đó và quan sát, trên bia mộ hình ảnh người phụ nữ cười dịu dàng đang đâm sâu vào mắt cô, bây giờ anh cũng như cô, cũng đã mất hết người thân.

Chuyện Chủ tịch Phương Long qua đời đã là chuyện nhiều năm trước đó.

Đến giờ Kì Băng mới biết rằng năm đó Phương Huỳnh Bách nhờ con trai đem hoa đến tặng cô, chính bản thân Phương Chấn Vũ cũng chẳng biết gì. Lúc Kì Băng ngắt anh ta cũng bị đám vệ sĩ kéo đi nơi khác.

Từ ngày đó tình cảm của Phương Chấn Vũ dành cho Kì Băng cũng dần xóa nhòa, thay vào đó là lượng công việc đang chờ anh giải quyết. Tập đoàn lớn vẫn trên đà phát triển trong tay Phương Chấn Vũ, có nhiều lúc Kì Băng cùng anh ăn cơm thái độ và biểu hiện của anh vẫn ôn hòa và nhã nhặn nhưng cô hiểu mình đã rạch lên cuộc đời anh một vết thương.

Sau đó hai người trở thành bạn của nhau, Chấn Vũ cũng lập gia đình, anh cưới một cô luật sư ngang tuổi cô....sau nhiều năm cũng không gặp lại nhau nữa.

42. Chương 42- End

Australia

Hoàng hôn buông xuống, ánh mặt trời chuyển sang sắc hồng dịu nhẹ đổ trên bãi biển. Vùng biển lộng gió chốc chốc lại nghe tiếng cười đùa của trẻ con.

- Và nàng công chúa được đánh thức bằng nụ hôn của chàng hoàng tử. Cuối cùng hai người đã ở bên nhau trọn đời.

Kì Băng đặt cuốn truyện sang một bên chống tay xuống ghế, một tay giữ bụng mình ngồi dậy. Cô đang nằm trên chiếc ghế dài màu trắng bên ngoài resort, nằm cạnh cô là thân hình nhỏ bé của cô con gái ba tuổi.

Dương Uyển Như có khuôn mặt bầu bĩnh rất dễ thương, con bé mắt to mũi nhỏ cái miệng lúc nào cũng chum chím.

Kì Băng sau khi sinh Uyển Như thì lại mang thai em trai con bé, Dương Thạc nhiều lần khẳng định có thêm em trai con bé sẽ rất thích vì thế cô hạ cố mang thai lần hai.

Truyện Công chúa ngủ rong rừng này Kì Băng đã đọc cho con bé nghe không biết bao nhiêu lần nhưng con bé vẫn thích nghe. Đặc biệt là khi con bé nghe truyện này sẽ rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Kì Băng ngằm nhìn con gái ngủ một chốc lại mỉm cười, từ ngày rời xa đất nước phồn vinh và chứa chan niềm hạnh phúc như nước Mỹ cô đã dần có cuộc sống mới ở đây...Australia

Ngày cô đi cũng chính là ngày Phương Chấn Vũ kết hôn, cô và Dương Thạc có đến chúc rồi mới ra sân bay, khi đi bụng Kì Băng đã to, Chấn Vũ có gửi cho cô một sợi dây chuyền hình viên đạn anh nói ” Hãy giữ lấy nó và nhớ đến anh, một chàng trai đã từng yêu em, viên đạn này là lúc em bắn vào cửa sổ phòng anh, anh đã tìm thấy....đó là ngày hai ta biết về nhau”

Ngày đi gia đình họ Dương và gia đình Hàn Nhuận đi cùng nhau, ngôi biệt thự rất rộng rãi và ấm áp, nơi đây là nơi khởi đầu mới của cô.

Con trai Dương Phong và hai đứa nhóc họ Hàn rất tinh nghịch chúng rất nhanh kết thân với nhau, ngày Uyển Như lớn ba đứa trẻ hết lòng yêu thương con bé.

Chúng nó học chung trường, đi đâu cũng có nhau chỉ riêng Uyển Nhi còn nhỏ phải học trường mẫu giáo. Con bé rất muốn ở cùng anh chị nhiều lúc nó khóc đòi phải học chung nhưng ba đứa nhóc kia rất biết dỗ dành em nhỏ nên mỗi ngày đi học về chúng thường hay mua cho Uyển Như bánh hay kẹo.

Ông bà Dương rất thương lũ trẻ mặc dù Hàn Lâm và Hàn Mạc Kì không phải họ hàng thân thiết gì nhưng ông bà vẫn con chúng như cháu mình.

Nhớ lại hình ảnh ba năm qua Kì Băng bất giác mỉm cười, cô thích cuộc sống hiện tại, cuộc sống này hạnh phúc biết bao nhiêu!

- Vào trong thôi gió chiều lạnh lắm!

- Vâng! Anh bế con bé vào trong đi nó ngủ say rồi.

- Tuân lệnh bà xã!

Vài năm trở lại đây công việc của Dương Thạc trên vùng đất mới khá bận rộn nhiều lúc muốn làm anh phát điên. Nhưng lại cứ về nhà thì được Uyển Như kể chuyện trên lớp và múa hát cho anh nghe tâm trạng anh khá hơn rất nhiều.

” Con gái là người tình cuối cùng của cha” rất đúng! Dương Thạc cưng con bé như cưng trứng, hứng như hứng hoa.

Bên kia ba đứa nhóc chạy từ ngoài biển vào đến biệt thự, Kì Băng và Dương Thạc vào nhà liền nghe chúng cười nói vui vẻ trong sân.

Uyển Nhi bị đánh thức, con bé nheo nheo mắt nhìn về phía anh chị mỉm cười. Con bé nhảy từ vòng tay Dương Thạc xuống rồi chạy về phía trước.

Đứa bé ba tuổi có vẻ đã lớn nhưng nhảy từ một mét rưỡi xuống mà vẫn tiếp đất an toàn mà không chao đảo thì hết sức phi thường. Kì Băng nở nụ cười.

- Em cười gì chứ? Con bé sau này như em thì thế nào?

- Thế nào sát thủ thì thế nào? Con trai mai một ngày làm tổng tài trắng hoa như ba nghe chưa?!

- Ấy ấy anh nào có!

- Anh chẳng có gì tốt lành

Dương Thạc ôm lấy Kì Băng bước vào nhà, dưới khoảng trời rộng là một ngôi nhà hạnh phúc. Định mệnh là thế đừng trốn tránh! Cô gái sát thủ đã bắn trúng trái tim của tổng tài cao ngạo. Đã cướp mất trái tim anh.....Sát thủ tìm anh

43. Chương 43 - Ngoại Truyện 01

Bạn tôi ơi! Yêu nghiêm túc vào!

Buổi sáng trên thảm cỏ xanh, những tia nắng ra sức nhảy múa vui đùa cùng lũ trẻ trong ngôi biệt thự màu trắng.

Bên cạnh hồ bơi trong khuôn viên sân là một bàn trà sang trọng, mọi người cùng nhau trò chuyện, vì hôm nay là cuối tuần hẳn ai cũng rảnh rỗi.

Kì Băng đang tự vào vai Dương Thạc nói chuyện cùng ba mẹ chồng thì cô nghe thấy tiếng cười vui vẻ của con gái Dương Uyển Như, hẳn con bé đang rất vui nên cô quay lại xem.

Giữa sân cỏ là hai thân ảnh một nam một nữ rất xứng đôi, chàng trai dáng dóc cao ngạo rất anh tuấn nhìn là biết ngay tên Diệp Phi thoải tha. Đi theo hẳn đến đây hẳn chẳng phải người tình sao? Cái gì?

Cô gái đó....người tình....không phải Jenny sao?

- Jenny?

- Chị Sally!

Kì Băng đỡ lấy lưng và bụng ngồi dậy đi sang phía bên phát ra âm thanh vui mừng của Jenny. Con bé chẳng thay đổi gì so với hôm dự hôn lễ của cô, cứ vài tháng con bé lại bay sang đây chơi với cô cả tuần.

Gon gái Uyển Như của cô rất thích Jenny, Jenny năm nay mới bước qua tuổi thiếu thờ nên tính cách năng động và hoạt bát vẫn chưa đẹp đi được vì thế con gái Kì Băng rất vui khi thấy Jenny đến chơi.

- Sao em không gọi cho chị trước, chị cho người đến sân bay đón em

- Em muốn cho chị bất ngờ mà!

- Phải rồi! Bất ngờ nhất là cô ấy bị một đám du côn chặn ngoài biển kia kìa

Âm thanh mang phần chế giễu đó chỉ có thể là của Diệp Phi thôi, hôm nay hẳn mặc chiếc sơ mi xanh thẫm và một chiếc quần jean bó. Cứ ăn mặc thế này thì suốt đời hẳn chỉ mang danh đào hoa suốt thôi (ý ăn mặc như thế để khoe thân hình đẹp của gái ý).

- Em không sao chứ?

- Vâng chỉ hơi rắc rối thôi!

- Thôi chị bảo người làm đem đồ lên phòng cho em, lên thay đồ đi rồi xuống.

- Vâng

- Úi....cô là quái gì thế?

Diệp Phi đã đắc tội với tiểu tổ tông rồi, Jenny vừa dậm vào chân anh ta một phát mà không thèm dòm ngó tới. Ha! Người như anh ta cũng bị con gái phũ phàng!

- Mẹ ơi!

- Sao vậy con gái?

- Cô Jenny không vui ạ?!

- Cô ấy chỉ hơi bực mình thôi con

Vừa nói Kì Băng vừa vuốt tóc con gái nhỏ, con bé có đôi mắt long lanh như hai giọt sương, hẳn sau này nam nhi chỉ cần nhìn con bé sẽ động lòng ngay. Ngay cả người làm mẹ như Kì Băng bắt gặp ánh mắt của con gái cũng phải động lòng mà lắng nghe con bé nói.

- Sao con không dẫn cô Jenny ra xây lâu đài cát!

- Làm thế cô ấy có vui không ạ?

- Cô ấy thương con như vậy chỉ cần con chơi cùng cô ấy hẳn cô ấy sẽ rất vui.

-Vâng

Bóng dáng nhỏ nhắn của Uyển Như nhảy nhót rất vui vẻ chạy về phía Jenny đang bước ra từ biệt thự, con bé kéo tay Jenny về phía cánh cổng lớn hướng về phía biển.

Hai cô cháu mặt hai chiếc đầm đi biển rất xinh, thân ảnh Jenny lướt qua Diệp Phi “xói xám” lộn tóc mềm màu nâu của cô lướt qua tay áo anh.

Tưởng chừng cách một lớp áo dày sao? Không đâu cảm giác rất thực, lộn tóc mềm còn sót lại dư vị của loài hoa oải hương đất Pháp như cắt đứt từng mảnh máu trong người Diệp Phi.

Ai chứ đối với người bạn thân như Diệp Phi thì Dương Thạc bắt nhịp quá rõ, chẳng phải cử chỉ vừa rồi từng xảy ra với Dương Thạc lúc phát hiện ra mình có tình cảm với Kỳ Băng sao?

Dương Thạc bất giác nở nụ cười, cái thằng này đã hết thuốc chữa rồi, mấy tiểu thư “già sự đời” không vui hơn sao mà cứ bám lấy ” cừ non” bé bỏng thế không biết?

Dương Thạc bỗng nhớ đến chuyện hôm lễ cưới, hôm đó Jenny mặc chiếc váy hồng nhạt xéo vai, một bên tay là tay áo ren dày bên còn lại hở vai.

Trang phục hôm lễ cưới là Tiểu Mạc toàn quyền xử lí, lúc Jenny đi vào sảnh cưới tiếp khách giúp gia đình thì tên Diệp Phi đã lò mò theo sau.

- Cô gì ơi cho tôi xin một ly rượu được không?

- Xin lỗi tôi không phải phục vụ nhưng anh có thể sang bên kia lấy đồ uống

Nói xong Jenny quay đi bỏ lại nụ cười dịu dàng cho Diệp Phi, hôm ấy Jenny tết một đuôi tóc đơn giản nhưng Diệp Phi cứ nhìn cô ấy đến khi khuất bóng sau đám người phía trước. Dương Thạc từ phía sau đi đến vỗ vai Diệp Phi nói nhỏ.

- Con bé là bạn Kỳ Băng

- Thế thì sao?

- Bạn tôi. Yêu nghiêm túc vào!

Lúc Kỳ Băng mất tích mọi người cuống lên đi tìm, Tiểu Mạc nhờ ai đó đưa Jenny và hai đứa nhóc về nhà trước, muốn ghi điểm phải ra tay lúc này, đương nhiên người giơ tay đầu tiên là Diệp Phi.

Dương Thạc cũng chẳng rõ qua ngày hôm ấy họ đã làm gì mà quan hệ thành ra một mèo một chuột thế này. Haizz~ Chắc tên Diệp Phi giỏi trò xằng bậy nên bị cô nàng cho làm ” ứng cử viên ngoài lề ” chứ gì?

- Câu ngây ngốc ở đó làm gì vào thôi

- Cái thằng!

- Ha ha anh hùng khó qua ải mỹ nhân huống chi cậu chỉ là tên Thiên Bồng nguyên soái *

(*) Trư Bát Giới trong Tây Du Ký rất mê gái đẹp nhiều lần sa vào lưới yêu quái, vì trêu ghẹo Hằng Nga mà bị đầu thai thành heo

- Tớ đây là Bạch Mã hoàng tử trong mơ của mọi cô gái đấy nhé!

44. Chương 44 - Ngoại Truyện 02

Con gái lai....là thế sao?

Lúc trưa ăn cơm trưa xong mọi người lên ý kiên đi câu, bọn trẻ nhảy dựng vui vẻ đi thay đồ. Kì Băng chỉ vui vẻ ngồi đợi mọi người chuẩn bị.

Từ lúc mang thai Uyển Như cho đến mang thai đứa nhóc trong bụng cô cứ như “bà hoàng”. Đi đâu cũng có người chăm sóc, chẳng phải động tay thứ gì.

Nhớ lúc không có Dương Thạc bên cạnh thì mẹ Thảo Di cũng chăm sóc cô y như Bạch Thủy lúc có thai. Khác hẳn với lúc chăm sóc Bạch Thủy bà Thảo Di không lo lắng hay chăm sóc thái quá đối với Kì Băng, hẳn bà biết Kì Băng thiếu tình thương gia đình từ nhỏ nên cư xử rất dịu dàng và ôn hòa. Bà mẹ chồng có một không hai.

Vui nhất là khi cô con gái ba tuổi chăm sóc cho mẹ Kì Băng, con bé hỏi chút hỏi ” Em có khát không mẹ?” “Em có đói không? Con nói vú Kim làm đồ ăn nhé?!”....

Vì có lần con bé thấy Kì Băng ăn một lúc rất nhiều nó tưởng mẹ đói nhưng mẹ chỉ trả lời ” Mẹ cũng không muốn ăn nhiều. Nhưng em của con đói thì mẹ biết làm sao?”. Từ đó mỗi lần hỏi mẹ là nó cứ nhắc đến em Kì Băng dở khóc dở cười.

Hôm nay trời nắng đẹp, tuy nắng buổi trưa có phần gay gắt nhưng cơn gió biển liên tục ập tới thì ai mà thấy nóng cơ chứ.

Đại gia đình đang “du sơn ngoạn thủy” trên chiếc du thuyền cỡ lớn, ai câu cá thì đều tập trung phía sau đuôi thuyền. Bọn trẻ rất biết nghe lời ngồi ngay ngắn trong lòng người lớn, chúng ngồi giữ cần câu mỗi lần cá cắn câu gương mặt rất hứng khởi.

Thuyền không tiếp tục di chuyển mà dừng lại ở giữa biển có thể thấy được phong cảnh rất đẹp. Dương Uyển Như không thích những trò mang tính chất “ù lì”, nó cầm máy ảnh ngồi ở tầng ba của thuyền chụp ảnh.

Jenny rất thích con bé tiểu Như này, con bé rất biết cách làm mình vui thay vì cứ lẻo đẻo đi theo anh chị. Con bé chụp được bức nào là đưa cho Jenny xem, đây là loại máy ảnh chụp lấy liền theo phong cách thiếu nhi, thực ra con bé không biết chụp hình đâu mà có lần đang đi trên bãi cát nó thấy du khách đi đến đâu đều chụp hình nên nó bắt chước.

Lúc mua máy nó có biết sử dụng đâu! Nó học rất nhanh sau vài lần Dương Thạc chỉ dạy thế là nó có thể chụp được nhiều tấm ảnh rất đẹp.

- Con muốn ăn gì không cô vào trong lấy cho con ăn nhé?

- Cô Jenny ăn đi con chưa đói.

Ha! Câu trả lời mới vui tai làm sao! Con bé như bà cụ non ý

Đây là chiếc du thuyền lớn có ba tầng, phía sau đuôi thuyền ở các tầng đều có bộ sofa dài để người đi có thể ngồi ngắm cảnh.

Phía trong chia làm nhiều gian phòng rất rộng rãi và đẹp đẽ, Jenny không ngờ gia đình Dương Thạc có thể giàu đến cỡ này.

Đang ngồi ngắm bé con Uyển Như chụp hình thì bỗng chiếc ghế sofa thụng xuống, Jenny có linh cảm không hay về vấn đề người bên cạnh của cô không phải.....Phải! Chuẩn phết! Jenny nên đi làm thầy bói được rồi người vừa ngồi xuống cạnh cô là Diệp Phi.

- Em không đi câu à?

- Nhàm.

Jenny trả lời trống không chỉ muốn làm người đối diện thôi làm phiền cô khi tổ thái độ như vậy. Nhưng cô lầm to , người ta là Diệp thiếu đấy tiểu thư, không dễ bỏ qua cho cô đâu a!

- Sao lần nào tôi cũng có cảm giác em ghét tôi ấy nhỉ?

- Chính xác! Cảm giác của anh “thánh” thật!

- Tôi đắc tội gì đến em

- Tự anh biết lấy
- Hôm đó chỉ là....
- Stop stop tôi không muốn nhắc.

Chuyện khiến vị tiểu thư đây hậm hực là việc Diệp Phi vô tình ôm cô. Ôm cũng gọi là giao tiếp không gì đáng bận tâm, vấn đề đáng đề cập ở đây là Diệp Phi đã siết lấy eo Jenny. Trời đất quỷ thần ơi! Cơ mà đứa con gái này nhạy cảm thế không biết, điểm yếu nằm đúng chỗ thật.

Không như Dương Thạc nghĩ, thực sự hôm lễ cưới lúc hai người và hai đứa trẻ về chẳng có việc gì xảy ra cả. Việc xảy ra là hôm Jenny đến Úc (Australia) lần đầu tiên, hôm đó xuống sân bay Jenny đang cầm điện thoại gọi Kì Băng, vừa định qua đường một cánh tay thò ra bắt lấy tay cô vào trong.

Diệp Phi nghe tin Jenny đến “thừa lệnh” đi đón người đẹp liền ra oai, anh cứ nghĩ chỉ cần là anh ôm phụ nữ vào lòng là sẽ làm người ta chết mê chết mệt. Thôi đi chàng trai của tôi phản tác dụng rồi.

Lúc Jenny định qua đường có một chiếc taxi chạy đến, chỉ sợ người đẹp không để ý mà bị thương soái ca của chúng ta đã ra tay cứu giúp bằng cách kéo cô vào trong. Theo phản xạ người đẹp lao vào vòng tay anh, vô thức anh ôm lấy eo Jenny siết chặt cô vào vòng tay mình. Kết quả....

- Biến thái tránh xa tôi ra!
- Ui! Cô làm trò gì thế tôi có ý tốt giúp cô đấy!
- Cảm ơn ý tốt anh nhắc đến tránh xa cái eo của tôi ra
- Em nhạy cảm thái quá thật

Sau ngày hôm đó Jenny luôn giữ khoảng cách cố định với Diệp Phi, hẳn là anh chàng chưa bỏ cuộc vì thật lòng muốn chinh phục người đẹp, nhưng cứ bị tránh mặt thế này thì ăn thua gì!

- Tiểu Như đi nào! Hai ta đến chỗ mẹ Kì Băng xem mẹ và em thế nào nhé?!
- Con mang hết ảnh đến cho mẹ và em xem nhé!?
- Tất nhiên rồi!

“Ôi trời! Con gái lai là thế này sao? Kiểu con gái có một không hai đấy, người gì cũng chịu quan tâm đến một chàng trai nhả nhặn và tài hoa như anh nhỉ?” Diệp Phi chỉ còn cách dùng chiến thuật khác vậy.

45. Chương 45 - Ngoại Truyện 03

Thành khẩn cầu xin sự tử!

- Đẹp không mẹ?
- Con gái mẹ chụp rất đẹp, sao con không đem cho ba và ông bà nội xem?!
- Vâng

Dương Uyển Như đôi lúc rất trầm tính chốc lát lại hoạt bát hiếu động vô cùng, Kì Băng đang ngồi gần phía mọi người câu cá, xem ra thu hoạch cũng không ít.

- Bà xã
- Sao?
- Cái thằng Diệp công tử cứ làm phiền đến anh mệt chết thôi!
- Chuyện của Jenny à?

- Phải nó cứ khẳng khẳng phải theo đuổi cho được con bé mới hay chứ

- Anh ta có biết chút về gì con bé đâu mà cứ tỏ vẻ

Diệp Phi đứng cách đó không xa nghe Kì Băng nói về Jenny liền ” ba chân bốn cẳng” về phía hai người đó.

- Đại sư tử xin thỉnh giáo!

- Có ngày anh cũng đứng trước mặt tôi bằng điệu bộ này

Mặt Diệp Phi đen xì như mới bị sét đánh trúng, cuộc đời hắn chưa từng lao đao về việc gì mà nay lại lao đao về tình mà còn vì gái mới ác chiến.

Khổ thân cho chàng tự xưng là Bạch Mã hoàng tử chỉ tốn công phí sức, cô bé Jenny tính tình hòa nhã, hoạt bát nhưng khác so với mấy cô gái vây quanh anh.

Nghe Kì Băng kể sơ lược mà anh muốn trở mặt, cô gái nhỏ này rất thích hoa và biển, tâm tính vốn lúc nào cũng tốt, tính tình hiền lành như nai tơ.

Chỉ hại cho đời soái ca là Jenny hể phục lòng ai thì chẳng thêm đối hoài tới. Giả dụ như chuyện của hai người họ quả là nguy to .

- Thế giờ nên làm gì để xin lỗi?

Câu hỏi siêu ngốc nghếch! Nếu Kì Băng có thể biết cách làm cho Jenny không giận Diệp Phi nữa thì cô làm bà mai luôn cho rồi hơi đâu đi làm sát thủ.

Nhìn vẻ mặt Diệp Phi lo lắng thế mà thấy tội thay, hẳn là tên này đang cư xử dè dặt hoàng nhất có thể rồi. Jenny này câu được cá lớn nhỉ? Điều này Kì Băng thấy cũng thường, lúc ở Pháp có mấy chàng mượn cơ mua hoa cũng chỉ để tiếp cận con bé thôi, trong đó có cả người muốn tiếp cận cô nữa!

- Tôi không biết! Chỉ cần anh tỏ ra chút thành ý là được

-.....

- Nay đừng nói với tôi anh không biết làm sao để tỏ thành ý đấy nhé!

- Trước giờ chỉ có người khác tỏ ra thành ý với tôi thôi....tôi....

- Ông xã! Bạn anh giống anh thật đấy

Dương Thạc ngồi cạnh cũng bật cười nhưng trong lòng đang ” ngấm chanh“, phải lúc trước Dương Thạc biết gì về cái gọi là ” thành ý” kia chứ! Chỉ tốn đưa nữ sát thủ lên giường mà hưởng thụ thôi.

Kì Băng không thèm trả lời tiếp mà cư nhiên đỡ bụng đứng dậy, Dương Thạc theo phản xạ cũng đứng dậy đỡ lấy bà xã.

Diệp Phi ngồi đó hồi lâu thì bé con Dương Uyển Như ôm một sấp hình dày ngồi cạnh anh, con bé mân mê một lát rồi đưa mấy tấm hình cho Diệp Phi, bé con chu chu cái miệng nói với ông chú ”xói xám”

- Cô Jenny nói thích có một bữa tối ở bờ biển này này

Vừa nói Tiểu Như vừa chỉ chỉ vào bức hình, trong bức hình là một bãi biển đẹp cách ngôi biệt thự màu trắng ở phía xa một khoảng dài. Nước biển trong vắt, hai bên có nhiều thuyền buồm qua lại.

- Bé con giỏi thế!

Con bé này tuy nhỏ mà lanh lẹ phát mê, mới thấy ông chú ”xói xám” khó xử thôi mà vạch ra chiến lược hết trơn.

Thôi đi ông chú ”xói xám” con bé định khoe với chú mấy bức hình vừa chụp thôi, chẳng may khi này Jenny nói chuyện với Uyển Như thấy bức hình đẹp nên cố ý khen con bé ” Tiểu Như chụp tấm này đẹp thật! Cô Jenny muốn đến đây ăn tối lắm đấy, cảnh đẹp vậy mà“. Con bé không buồn trả lời rất đáng yêu ”Thế cháu nhờ ai dẫn cô Jenny đến đây ăn tối nhé?”

Trong lúc đưa Diệp Phi xem vô tình con bé nhớ lại nên nhắc đến thôi! Xem vậy mà thông tin này có ít cho công tử của chúng ta nhiều đây.

Lúc chiều trong lúc lũ trẻ tranh thủ tắm biển người lớn mới nghỉ ngơi được một chút, dưới ánh chiều tà đang ngả màu Diệp Phi đi đến bên Jenny.

Cô gái chẳng buồn đá động đến anh dù chỉ là ánh mắt, cô đang tập trung cho kiệt tác lâu đài cát của mình với Uyển Như.

- Tối nay mọi người đến một nơi ăn tối chắc cô không muốn ở nhà xe ti vi chứ?
- Sao chẳng ai nói với tôi cả?
- Cô nhìn xem

Vừa nói Diệp Phi vừa thuận tay chỉ về phía bãi cát trắng trong khu resort của Dương Gia. Mọi người đang nằm nghiêng mắt ngủ trên mấy chiếc ghế tựa, hẳn họ đã mệt lã, chỉ có thiếu nữ đầy nhiệt huyết như Jenny mới chống chọi lại cơn buồn ngủ hay đến thế.

Bên phía bãi biển, con trai Dương Phong là Dương Hiệp đang dẫn mấy đứa nhóc khác về biệt thự, lúc này Jenny mới chú ý sắc trời đã dần tối.

46. Chương 46 - Ngoại Truyện 04

Chỉ là nghi thức xã giao của nước Pháp thôi !!!

7:00

Từ sân của biệt thự có thể nhìn thấy một khoảng không gian có một không hai, phía trước là bãi biển dài mát mẻ, sóng đập từ cơn, gió thổi rì rào. Trên đỉnh đầu vàng trắng to được bao bọc bởi màn đêm yên tĩnh, phía xa những ngôi sao chỉ chít lấp lánh.

Tối nay ai cũng sửa soạn tươm tất để chuẩn bị cho buổi cơm tối ấm cúng, Jenny mặc một chiếc đầm maxi màu xanh ngọc. Chiếc đầm dài nương theo thân hình ”chuẩn” đi dọc xuống, hai dây băng to, cổ tròn, chiếc đầm làm nổi bật làn da trắng của con người nước Pháp. Mái tóc nâu xõa xuống lưng, gương mặt với những đường nét giao hòa giữa Trung- Pháp đang ẩn hiện dưới ánh trăng sáng.

- Ta đi thôi
- Mọi người đâu?
- Họ bảo tôi và em đến đó trước
- Ừ

Hai người đi dọc bờ biển, tiếng sóng vỗ ì ầm như gọi lên nỗi lòng của Jenny. Bỗng nhiên đi cùng người con đàn ông này trên bãi biển làm lòng cô bỗng nhiên vừa lo lắng, hồi hộp mà có chút khó chịu.

Từng cơn gió lướt qua mái tóc nhẹ bằng của Jenny, một mùi hương thoang thoảng bám lấy Diệp Phi, khoảng cách giữa hai người không quá xa đủ để người kia lọt vào tầm mắt mình.

Diệp Phi bỗng dừng lại, Jenny theo phản xạ tự nhiên mà bước tiếp vừa lướt qua anh cô liền nghe được giọng nói trầm ấm hiếm khi được nghe từ người đàn ông này.

- Tôi xin lỗi
- Anh đâu có lỗi gì với tôi
- Thế sao em giận?
- Tôi có nói là giận anh à! Chỉ tại tôi thấy khó chịu khi người khác động vào mình thôi

Jenny vẫn bước tiếp chẳng buồn ngoảnh lại xem biểu cảm của Diệp Phi. Soái ca hơn hờ hơn rồi, hai người cùng đi trên bờ biển một lúc lâu, chẳng ai nói thêm câu gì.

Trên bãi cát trắng là một chiếc bàn dài có trải khăn trắng, trên những rạn dừa là những chùm đèn tỏa sáng, không khí rất lãng mạn. Đồ ăn thức uống rất phong phú, Jenny rất thích.

Diệp Phi thấy được biểu cảm đó của Jenny anh bỗng chốc thấy vui, đã làm ra thế này mà không thích thì anh có mà chịu thua.

- Đẹp không?
- Anh làm những thứ này á!?
- Thứ cái gì mà thứ!
- Xin lỗi! Nhưng đẹp thật đấy!
- Em thích là tốt rồi

Đến lúc mọi người đến thì bãi biển yên ắng trở nên náo nhiệt không ngờ, bọn trẻ vừa ăn vừa cười vui vẻ, người lớn thì nói chuyện rôm rã.

Lúc ăn Jenny không hiểu sao mọi người cứ nhìn mình cười cười nhất là hai vợ chồng Dương Thạc , Kì Băng. Biết là họ có ẩn ý nhưng Jenny không bận tâm, điều làm cô ngạc nhiên ở đây là Diệp Phi “xói xám” anh ta rất dịu dàng và hòa nhã.

Nhìn thế này thì quên cả vẻ trắng hoa và kiêu ngạo của anh ta thường ngày, hôm nay trong lúc ăn anh ngồi cạnh Jenny, khoảng cách không gần cũng chẳng xa. Chàng trai này hôm nay chẳng biết uống trúng thuốc gì mà ân cần thấy sợ! Không tỏ ra vẻ cựa cựa hay gạ gẫm chỉ đơn giản là quan tâm tới cô thôi.

Lúc ăn không quên trò chuyện, gấp thức ăn cho cô, lúc cô uống hết nước sẽ tự mình rót cho cô....cái tên Diệp Phi này!

Thật ra những cử chỉ đó không có gì lạ, ở Pháp người ta quan tâm đến nhau như thế rất nhiều. Nhưng những cử chỉ này lại xuất phát từ Diệp Phi.....gì chứ? Tim cô đang đập thành thịch đây này! Trời ơi!

Mọi người đang trò chuyện vui vẻ thì Jenny buông dao nĩa quay sang tỏ vẻ với Diệp Phi

- Anh làm trò gì vậy? Mọi người hiểu lầm thì thế nào?
- Tôi quan tâm em như những người khác thôi! Hay em đang hiểu lầm thế?!
- Nói gì thế!?

Jenny đỏ mặt bưng bưng xin phép mọi người ra ngoài một chút, mọi người xua tay nói cô tự nhiên mà mặt ai cũng ngập tràn ý cười.

- Mẹ con ra ngoài chơi được không?
- Ăn hết đi này!

Mặt Dương Hiệp bí xị khi bị mẹ Bạch Thủy mắng ngầm, thẳng nhóc thấy Jenny ra ngoài nên cũng muốn ra ngoài chơi, chỗ này đẹp vậy mà!

Diệp Phi không từ mọi giờ giấc, địa điểm, cơ hội mà có thể ở gần Jenny. Thấy cô đi anh không lẽ còn ngồi xơi mấy món ăn sao?

- Đi theo tôi làm gì?

Jenny ngồi xuống bãi cát dưới một góc dừa nhìn ra ngoài biển, mặt cô vẫn chưa hết đỏ, ai đời lại bị chơi một vỏ nặng thế không biết!

- Em lại giận rồi!
- Tôi không giận!

Hai người ngồi cạnh nhau một lúc Jenny mới thềm nhìn Diệp Phi một, anh bắt được ánh mắt của cô nên đáp lại bằng một nụ cười hết sức dịu dàng. Làm thế thì mặt cô bé sao không đỏ bừng bừng mà qua sang chỗ khác chứ?!

Diệp Phi thấy cử chỉ của cô vừa buồn cười vừa đáng yêu, ai như mấy nàng xung quanh anh sẽ bạo dạng hôn anh ngay lập tức.

- Em thấy bữa tối thế nào?
- Sao lại hỏi tôi chẳng phải mọi người đã khen tặng hết lời rồi sao!?
- Tôi làm những việc này cho em mà! Phải nghe ý kiến của em mới được!

-.....

- Tôi chỉ muốn tỏ chút thành ý thôi! Chẳng biết làm gì hơn nên.....

- Đẹp lắm!

- Hả?

- Cảm ơn anh! Mọi thứ rất tuyệt hẳn anh phải tốn công nhiều

Đón nhận được tấm lòng của Diệp Phi làm tim Jenny run lên vài nhịp, mọi thứ rất tuyệt, rất hoàn hảo. Cô từng được nhiều hơn thế này từ những anh chàng trước, nhưng cô thích bữa tiệc này vì nó mang không khí gia đình nhiều hơn là hẹn hò riêng tư.

Bắt được nụ cười của Jenny dường như Diệp Phi sắp tắt thở, anh chưa từng làm những việc này, nhưng khi thấy được niềm vui của Jenny làm những gì anh bỏ ra thật đáng. Cảm giác thấy được niềm vui nho nhỏ của cô anh như...đang yêu? Phải! Anh yêu cô gái nhỏ đơn thuần này rồi!

Rào cản lớn nhất với họ là một người đàn ông 31 tuổi và một cô gái chỉ vừa bước qua tuổi thanh xuân 21 tuổi.

- Tôi làm nhiều thế để đỡ em thế mà chỉ có câu xin lỗi thôi sao?

Vừa nói dứt câu Diệp Phi liền cảm nhận được mặt mình được ban một nụ hôn dịu dàng, mùi hương rất ngọt ngào, đôi môi mềm tách ra mà anh vẫn lưu luyến những dư vị đó.

Anh chỉ định đùa vui với cô bé thôi, ai ngờ cô trả lại cho anh một món quà còn bất ngờ hơn chín phần anh làm cho cô. Lúc anh quay sang thì cô đã chạy mất và quay đầu cười với anh

- Đó chỉ là các cảm ơn của người Pháp!

Phải chỉ là cách xã giao thôi! Nhưng Diệp Phi cảm nhận được cái gọi là xã giao vừa rồi chứa ẩn ý. Hẳn cô cũng có cảm tình với anh chẳng? Có cơ hội thì tốt rồi!

Nhưng Diệp Phi đâu biết rằng tận sâu trong lòng người thiếu nữ đã nở một đóa hoa, đóa hoa của niềm hạnh phúc. Jenny thật sự đã tiếp nhận sự quan tâm của anh....một cách chân thành nhất.

47. Chương 47 - Ngoại Truyện 05

Điều ước của anh sẽ trở thành hiện thực thôi

Một ngày đầu tuần yên ắng, mọi thứ trở về trật tự sau ngày cuối tuần thả ga. Cánh đàn ông thì trở về vị trí của mình trên thương trường, các bé con thì tung tăng đến trường cùng bạn học. Thế là ngôi biệt thự trở nên yên ắng với đôi bạn già và mấy cô gái của chúng ta.

Sau bữa sáng ông bà Dương ở biệt thự uống trà xe ti vi, còn các cô nàng của chúng ta kéo nhau ra resort đón nắng.

Phía xa nơi mặt biển không dây phân cách với chân trời, một màu xanh hòa quyện vào nhau hướng về tầm mắt của Jenny. Phía đó như đang ẩn hiện hình ảnh của Diệp Phi, một nụ cười dịu dàng đang lan tỏa, bất chợt Jenny cười chừ rồi lắc đầu.

- Tiểu Mặc cậu có nghĩ có ai đó trong ba chúng ta đang gặp rắc rối không?

- Tớ thấy chứ! Cũng không rắc rối gì chỉ là chưa xác định thôi a!

- Phải! Nếu tớ là người đó tớ sẽ cho ai kia một cơ hội

- Cũng còn tùy

Jenny ngồi thừ ở đó lắng nghe được những lời trêu chọc của hai người họ, với ai cũng thế thôi, Diệp Phi đẹp trai, giàu có mà hết sức quan tâm bạn ai mà không thích kia chứ.

Nhưng đối với Jenny mọi thứ quá nhanh, cô chưa bắt kịp, cũng chẳng thấy nó chân thực một chút nào. Cứ tưởng mọi thứ vừa xảy ra ngay hôm nay sẽ trôi dạt hết.

- Anh ấy thật lòng chứ?

Jenny theo lí trí phân phối nên thốt ra một câu vô cùng ngớ ngẩn. Biết rằng đó là câu hỏi dư thừa nhưng cô cũng tự nhủ sẽ hỏi người đàn ông kia như vậy.

- Ngày trước chị cũng định sẽ hỏi thế với Dương Thạc.

- Vậy sao chị không hỏi?

- Em nghĩ anh ấy sẽ trả lời thế nào? Nên vì thế chị chỉ lẳng lặng quan sát hành động và cử chỉ của anh ấy thôi!

-Vâng

Nghĩ đến việc sáng mai phải lên máy bay về Pháp Jenny có chút không vui, cô chỉ là không hiểu được tâm ý của người đàn ông kia thôi. Nếu đã không hiểu thì về đến Pháp cô vẫn sẽ tràn trọc với bao câu hỏi vấp kín đầu.

- Chị biết tính hần ta, chưa bao giờ hần đối tốt với con gái như vậy đâu

Kì Băng biết rõ tính Diệp Phi hơn ai, hần và ông xã cô cùng một loại mà! Hiếm khi thấy Diệp Phi hao công tổn sức như thế, Kì Băng thật muốn cho hần một vố ghê.

Một ngày trôi qua vốn đã nhanh, mà tuần tự câu hỏi trong đầu Jenny lại càng tăng nhanh hơn, lúc xếp hành lý cô cứ tỏ ra buồn bực phát sợ.

Nếu không phải ở nhà đang có việc Jenny cũng chẳng muốn quay về, thứ nhất là chuyến đi dài hạn đã lên kế hoạch vậy mà bị gián đoạn, thứ hai cái tên Diệp Phi ấy vẫn chưa tiếp nhận một câu hỏi nào của cô, cuối cùng là cô muốn xác định tình cảm chớp nhoáng của mình.

- Cô Jen! Mẹ con nói con tặng cô những món này cô sẽ thích

- Ngoan! Tiểu Như lại đây nào!

Dương Uyển Như mới vừa tắm xong, con bé nghe Jenny về ba chân bốn cẳng chạy đến tìm, chợt nghĩ có nên tặng quà cho cô Jen không? Nó liền nghĩ đến mẹ Kì Băng nên nhanh chân chạy tìm mẹ.

Lúc Uyển Như ngồi cạnh Jenny, nó chìa tay đưa cho cô một cuốn album nhỏ và một sợi dây chuyền bằng da chỉ có một vỏ ốc nhỏ.

- Đây là hình hôm qua con chụp. Còn cái này là lúc ba Thạc lặn đã mang về cho con, nó đẹp phải không cô?

- Ừ tất cả đều đẹp! Của Tiểu Như tặng cô mà.

Lúc con bé rời đi Jenny mới mân mê món quà nhỏ của nó, cô đeo sợi dây chuyền vào, vỏ ốc tuy nhỏ nhưng rất lấp lánh. Quyển album nhỏ mang lại cho Jenny niềm vui vô cùng lớn, hình ảnh bãi biển xanh, cát trắng và nắng vàng sẽ theo cô về Pháp. Gì thế này? Không phải cũng con bé chụp đấy chứ?

Đó là một chuỗi hình ảnh cô cùng Diệp Phi đi trên bãi biển tối qua, nhìn góc chụp rất đẹp hẳn không phải con bé chụp rồi, Kì Băng!

Trong đó có một tấm ảnh làm cô vô cùng ngạc nhiên, đó là lúc cô lướt qua hẳn, hẳn xin lỗi cô. Nhưng trong hình thì hiện thân ảnh người đàn ông cao to phía sau cô gái đang nở nụ cười, một tay dứt túi quần, một tay chìa ra nhưng lại không chạm được người phía trước.

Anh ấy muốn nắm tay cô? Nhưng anh ta đã không làm vậy, chỉ sợ cô không thích sao?

Jenny bỏ cuốn album qua một bên rồi tiếp tục dọn hành lý, cô không muốn khi rời đi lại phải đặt thêm cho bản thân vài câu hỏi nữa.

Lúc này trời đã tối hẳn, sao cũng chỉ chít lấp lánh rồi. Jenny ngồi ở bãi cát tận hưởng âm thanh mà biển mang lại. Lần này cô ngồi rất gần biển, những đợt sóng vỗ vô tình làm ướt làn váy dài của cô. Cô không thấy lạnh, chỉ cảm thấy trăm mối ngổn ngang trong trí óc mình.

- Sáng mai em đi à?

Một giọng nói cắt ngay mạch suy nghĩ dở dang, Jenny tự trấn tĩnh mình rồi nở nụ cười dịu dàng trả lời Diệp Phi

- Phải!

- Ghét tôi đến nỗi phải đi nhanh vậy sao?

- Ừ đi nhanh để khỏi đụng mặt anh

Diệp Phi cũng ngồi xuống cạnh cô, hôm nay vẫn áo sơ mi và quần jean như mọi ngày. Sơ mi trắng bỏ ngoài quần, đầu tóc bị gió thổi tung tạo điều kiện cho khuôn mặt anh tuần nới trội hơn cả. Vẻ mặt anh đang ẩn hiện vẻ trầm ấm, nụ cười vẫn không che được sự hụt hẫng.

Jenny nghĩ sẽ trả lời rằng nhà cô có việc nhưng lại thôi anh đã có ý chọc cô thì cô cũng chẳng nề tình.

- Anh từng ước mơ gì chưa?

- Có rất nhiều

- Ngay bây giờ tôi ước mình có thể giúp ba mẹ mở rộng vườn hoa hơn nữa

- Đơn giản thế cũng cần ước sao?

- Anh giàu có như thế mà! Tôi chỉ muốn tự mình giúp ba mẹ thôi!

- Ngay bây giờ tôi ước sẽ có một cô gái yêu tôi thật lòng.

Jenny chờ người một chút, cô chỉ định trò chuyện một chút thôi....ai ngờ anh lại đề cập đến vấn đề này đâu.

- Tôi mong điều ước của anh sẽ trở thành hiện thực

- Cảm ơn em!

Jenny bỗng tựa người vào vai Diệp Phi, anh có chút bất ngờ nhưng chẳng động đây, chỉ để cô tựa thế thôi.

- Chị Kì Băng từng ước trên thảm hoa nhà tôi, chị ấy nói mong rằng có ngày tình yêu của chị ấy sẽ tìm về với chị

- Dương Thạc tốt rồi

- Anh cũng sẽ như vậy một ai đó trong vô số phụ nữ cũng sẽ tiếp nhận anh

- Nếu là em em có tiếp nhận tôi?

- Có

Không chần chừ mà Jenny đã thốt ra câu trả lời, người đàn ông này tốt với cô vậy kia mà. Chẳng động tay chân với cô thêm một lần nào kể từ ngày đó.....

Cô ngược mắt lên nhìn anh, đầu vẫn tựa vào vai anh. Hai người nhìn nhau rất lâu sau đó Jenny mới đứng dậy, từ tay cô truyền đến cảm giác ấm vô cùng. Hơi ấm như ánh mặt trời từng ngày chiếu sáng vườn hoa tím ngát của cô.

Anh đang nắm tay tôi....cảm giác như tôi đã có câu trả lời cho chính mình.

- Em sẽ cho tôi cơ hội phải không?

- Phải! Anh là người đàn ông tốt vậy mà!

Vừa định quay sang cười với anh thì cả cơ thể cô rơi vào vòng tay anh, mùi hương của người đàn ông xông thẳng vào mũi cô, hơi ấm của anh bao trùm lấy cô.

- Cảm ơn em

- Anh có thể công tôi về biệt thự không? Lần này thôi

Diệp Phi đỡ Jenny cùng đứng dậy anh phải bớt lớp cát trên áo rồi quay lưng lại , hơi khom xuống. Jenny ôm lấy cổ anh, mặt tựa vào vai anh, nhắm mắt lại.

Từng bước chân chậm chậm lún trên cát, cả hai đều im lặng, gió nhẹ vờn quanh trong không khí. Hai thân nhiệt áp sát nhau, tận hưởng mọi điều họ đang có.

Lúc đến cổng Jenny nhảy xuống, cô cười với anh nụ cười rất tươi. Cô bắt lấy bàn tay anh, hai tay mềm mại giữ lấy bàn tay anh.

- Khi em quay lại, anh phải cho em biết câu trả lời nhé!

Cô quay đi không ngoảnh lại và chẳng nói thêm gì nữa, một cuộc chia tay ngắn ngủi, đêm vắng lặng trôi. Hai trái tim dần dập hướng về nhau minh chứng cho một niềm tin đặt ở nơi nhau.

48. Chương 48 - Ngoại Truyện 06

Thời gian sẽ trả lời....sẽ xóa nhòa mọi khoảng cách

Hôm Jenny rời đi chỉ thấy được cái vẫy tay của mọi người...anh thì không

Ngày cô về Pháp, Kì Băng vẫn gọi điện thoại đường dài như thường lệ....anh thì không

Tối hôm cô ngồi xem tin tức trên ti vi, Dương Thạc mở hộp báo ai cũng dự....anh thì không

Dường như khi tôi trở về Pháp, anh ấy như biến mất khỏi cuộc đời tôi. Đúng rồi! Người như anh ấy sao có thể mãi dậm chân một chỗ để chỉ chờ đợi tôi...tôi sai rồi...đáng lí ra không nên đặt niềm tin quá nhiều vào ai đó như thế.

Mùa hạ đến, thế là biển hoa màu tím chứa chang trong ánh nắng ấm áp lại nở rộ. Tôi đã làm được, tôi đã thực hiện được ước mơ của mình, mảnh đất của gia đình tôi nay đã rộng, rộng hơn rất nhiều, hoa cũng nhiều hơn.

Thế còn anh....đã có ai nơi đó yêu anh bằng cả trái tim?

Tôi vẫn luôn nghĩ về thời gian ngắn ngủi hôm ở Úc, nơi bãi biển xinh đẹp đã chứng kiến tình cảm chớp nhoáng của chúng tôi....

Giờ đây đứng trước biển hoa tím ngát tôi chỉ muốn xé tan không gian yên bình ở đây bằng câu tôi rất nhớ anh. Nhưng không...tôi kịp thời nhận ra rằng....anh không là của tôi....chưa khi nào anh là của tôi...như vậy khi tôi nhớ anh hẳn anh sẽ không rõ....

Bình minh và hoàng hôn thay nhau xoay chuyển cuộc sống của tôi, mở mắt ra tôi chỉ biết ngắm nhìn những cảnh hoa mang sắc màu thủy chung đứng đưa trước gió, đến giờ tôi mới kịp nhận ra...tôi đã chán ngấy mảnh đất này...nó đã không níu giữ một chút gì của tôi....

- Sao thế con gái?

- Ba?

- Ba thấy dạo gần đây con cứ như người mất hồn ấy!

- Con chỉ hơi mệt thôi!

- Thế thì tốt!

Ba vỗ nhẹ lên đầu tôi, xoa xoa mát tóc đã rối vì gió của tôi. Dưới ánh hoàng hôn màu hồng, tôi vẫn ngồi trên cánh đồng như những ngày còn Kì Băng ở đây....như thế tôi cảm giác được sự tĩnh lặng trong đáy tâm hồn tôi....sự giằng xé nơi trái tim thiếu đi hơi ấm.

- Con biết không? Không phải cứ theo bản thân là ta có được tất cả. Nếu chỉ vì bản thân vậy con người ta sẽ mất đi cái gọi là cảm xúc, nó quan trọng lắm con ạ! Lúc ba gặp mẹ, mẹ vẫn đứng trên cánh đồng gặt từng bó hoa và chẳng màng đến ta, cứ như thế, một ngày mẹ mới hỏi tại sao những mấy ngày ba không đến chăm sóc hoa. Ba chỉ cười, vì ba biết thời gian sẽ giúp bản thân tự nhận thức được ta cần gì và lúc đó chính là lúc cảm xúc của ta trở lại đầy mãnh liệt.

Tôi không biết ba tôi đã kể bao lâu nhưng sao tôi thấy mắt mình cay cay, phải, ba nói đúng thời gian như mũi dao tàn hình, cứ từng ngày rạch lên tim tôi một nhát....để đến hôm nay khi trái tim đã chất đầy những vết thương nó sẽ tự nhận thức được hà cớ gì phải tự làm đau mình....cứ vui vẻ mà làm theo gì nó cho là đúng.

- Diệp Phi là người đàn ông tốt, con không thích anh ấy sẽ không làm. Anh ấy chưa bao giờ quan tâm con cả, chỉ suốt ngày trêu chọc đứa con nít như con....mà sao....bây giờ con cảm thấy....anh ấy như biến mất mà chẳng để lại gì cho con....không nói....chẳng gọi....cũng chẳng ở bên con nữa.

Vào lúc đó tôi như cảm thấy chính mình là một đứa ngốc, trăm phần trăm là một đứa ngốc không hơn kém. Tôi đã nức nở như thế, đã dùng lời lẽ chân thật nhất gào thét trong không gian tĩnh mịch của buổi hoàng hôn.

- Thế có tốt hơn không? Con cứ như mẹ con vậy! Bà ấy cứng đầu thôi nhé! Ngoan vào trong nghỉ ngơi, khi mùa hoa kết thúc con hãy đến nơi đó để xác nhận tình cảm của mình.

Và sau ngày đó tôi đã chẳng còn bận lòng gì nữa. Tôi đã thôi nghĩ đến anh vì cứ tự nhủ nếu anh ấy yêu tôi thì chính bản thân anh ấy cũng đang đau khổ như tôi....thế là tốt hơn thôi!

Mỗi ngày tôi hoạt động hăng say, tích cực hơn, đã không còn thời gian để tôi lơ đãng nữa, nhưng không phải là tôi quên anh ấy đi, cứ khi màn đêm buông xuống tôi vẫn quen ngắm anh ấy qua những bức ảnh, những bức ảnh thể hiện niềm hạnh phúc bấy giờ của tôi khi đi bên anh ấy mà tôi đã từng dừng dừng coi như không.

Số hoa trên cánh đồng ngày càng giảm, nó thừa thốt đến kì lạ, vậy là mùa hoa đã qua, nó mình chứng cho khoảng thời gian của tôi lặng lẽ chờ đợi...đợi đến ngày nghe câu trả lời từ anh.

Mùa hạ trôi qua thì mùa đông lạnh lẽo đến, đó là quy luật, quy luật của tạo hóa. Ngày tôi rời Pháp, lòng tôi nặng trĩu, ba mẹ cổ vũ cho trái tim nhỏ bé của tôi, ông bà làm động lực cho tôi.

Máy bay xé tầng không, xuyên qua ô cửa bám sương tôi mờ mờ thấy được những khu rừng đang bám đầy những bông tuyết nặng trĩu.

Lòng tôi cũng nặng, nặng vô cùng....chẳng biết bây giờ tôi gần với giới hạn của người điên yêu chưa?

Nơi bãi biển nhộn nhịp thường ngày nắng ấm vậy quanh nay chỉ phất phơ làn mưa bụi, nó khá lạnh, chẳng biết là gió mang theo hơi biển hay...nước mắt tôi.

Tôi đi chân đất, cảm giác nơi bàn chân tiếp với bãi cát đã ướt mưa, vết cát lún sâu sao làm tôi đau lòng đến thế!

Làn váy dài của tôi đã ướt, hai vai tôi run nhẹ, ngày tôi lên máy bay chẳng mang theo gì. Chiếc giỏ xách nhỏ trên vai tôi chỉ đựng vài thứ linh tinh, ngoài ra chẳng còn gì. Hẳn là vì quần áo ở phòng tôi tại biệt thự họ Dương đã chất đầy, Tiểu Mặc thiết kế cho tôi rất nhiều quần áo các loại, ai cũng tốt với tôi như vậy.

Thoáng chốc bước chân tôi chùn lại, cánh cửa lớn màu đen vẫn luôn mở rộng, bãi cỏ trong khuôn viên biệt thự vẫn cứ xanh như ngày nào, ánh sáng ấm áp nơi cửa chính tỏa ra ngoài sân.

Giờ đã tầm 3-4h chiều, màn mưa làm bầu trời u ám vô cùng, tiếng sóng đánh vỗ từng suy nghĩ của tôi, tôi quên mất niềm tin, lòng dửng dưng và sự kiêu hãnh của mình....

Tôi quay bước, làn mưa giăng lối, khung cảnh của vùng biển xanh lộng gió, hàng dừa và bãi cát trắng nhợt nhòa trước mắt tôi. Mưa cứ xóa đi tất cả nơi tôi...tôi không đủ can đảm bước vào biệt thự...tôi đắn đo...sẽ phải nói gì với họ.

Tâm trạng tôi bất ổn như thế, long lắng như thế....tôi sẽ rơi nước mắt khi nói đến mục đích tôi đến đây vào thời tiết xấu thế này....là vì anh...vì người chỉ mới vài tháng trước đây làm tôi bức tức, làm tôi ghét anh đến cỡ nào....

Trước mắt tôi một thân ảnh cao to, chiếc sơ mi xanh thẫm làm anh nổi bật hơn làn mưa trắng xóa, anh vẫn thế vẫn chẳng thay đổi vẫn nụ cười ngạo mạn, vẫn hai tay đút túi quần tiến gần tôi một cách khoan thai.

Mái tóc anh ướt sũng, nước mắt chợt làm hình ảnh anh ẩn hiện trước mặt tôi...tôi buông tay...cây dù trong suốt rơi xuống mặt cát tối màu....

Hai tay tôi ôm lấy vai...ngồi khụy xuống....nước mắt nước mưa là một. Tôi tự nhủ rằng mọi thứ là ảo ảnh....âm thanh của tôi như xé tan không gian đã vốn hỗn tạp giữa làn mưa và sóng biển.

- Không! Anh lừa tôi....anh quên tôi nhanh như thế....anh chỉ làm theo bản năng....anh chẳng có gì tốt lành....anh không cần đến đứa trẻ mới lớn như tôi...tôi yêu anh....yêu anh đến thế! Tại sao....tại sao...

Mặc dù mưa rất lạnh....nhưng từng mạch máu trong người tôi vẫn chảy...tôi cảm nhận được hơi ấm ấy....hơi ấm đêm hôm đó bao lấy tôi....làm trái tim tôi tan chảy giữa hơi lạnh gió mưa.

- Ba tháng! Em quay lại vội thế?

- Anh im đi đồ tôi! Anh chết đi! Ba tháng qua anh chết ở đâu thì về đó đi....đừng xuất hiện trước mặt tôi

Tôi vô thức vùng vẫy, la hét, dùng hết sức bình sinh đánh vào lồng ngực anh...anh vẫn như thế....vẫn dùng những lời lẽ đùa giỡn kiểu đó với tôi...tôi không thích như vậy....anh đùa giỡn trên sự đau khổ của tôi.

- Thời gian là phương thuốc duy nhất....khiến em nhận ra...tôi quan tâm đến em nhường nào!

Anh vẫn ôm chặt tôi, mặc con tôi như con cóc đang khóc điên trong lòng anh...tôi dùng cánh tay đang run rẩy của mình ôm lấy thắt lưng anh...siết chặt....

Tôi sống trong ánh nắng ấm áp quá lâu....cơn mưa ấy như mở ra cho tôi một lối đi mới....

49. Chương 49 - Ngoại Truyện 07

Hạnh phúc là cảm nhận được khi ở cạnh anh

Hai ngày sau đó tôi phát sốt, Diệp Phi vẫn ở lại biệt thự chăm sóc tôi, anh ân cần chăm sóc tôi thật tốt, cứ khi mở mắt tôi sẽ lại thấy anh nắm lấy tay tôi và ngực đầu cạnh giường tôi, hình ảnh của anh khi ấy làm tôi nhớ mãi.

Sáng hôm nay khi tôi thức giấc...anh đã không còn ở bên tôi...tôi chẳng buồn mà nghĩ băng quơ nữa. Hẳn là anh còn nhiều việc để làm, vệ sinh, thay đồ rồi bước xuống nhà cùng mọi người ăn sáng. Ai nấy đều quan tâm, hỏi han tôi đủ điều, tôi tươi cười đáp lại.

- Em ăn hết bát cháo đi, sáng nay Diệp Phi dậy sớm nấu cho em đấy! Công ty cậu ta có việc nên không thể ở lại được.

- Vâng

Kì Bông thúc giục tôi ăn hết bát cháo rồi uống thuốc, tôi hiểu tình trạng hiện nay của mình chỉ là vừa qua cơn sốt, nếu không chăm sóc kĩ lại ngã lăn ra bệnh thì biết làm thế nào?

Ăn xong ai nấy vào việc của mình, tôi quay trở lại phòng, tôi ngồi co ro dưới đất cạnh chiếc cửa sắt đất hướng về phía biển. Sóng cuộn dữ dội, những hạt mưa vẫn tí tách rơi, tôi có cảm giác mưa đang dần nặng hạt hơn.

Tôi nhấc chiếc điện thoại dưới sàn nhà lên bấm một hai phím, trên màn hình hiển thị số điện thoại nhà của tôi, tôi chỉ muốn ba mẹ an tâm một chút vả lại tôi cũng muốn nghe về tình hình của hai người họ.

Lúc cúp máy tôi liền nhớ đến anh, hai chữ Diệp Phi hiện trên màn hình điện thoại đang nhấp nháy rồi có tiếng chuông vang lên. Một lúc lâu tôi mới nghe được giọng nói của anh, trầm ấm như thường

- Anh đang bận à?

- Ừ

- Thế anh làm việc đi nhé em cúp máy đây

- Khoan đã

- Sao?

- Chiều anh sẽ đến biệt thự ăn cơm, nói với mọi người như thế!

- Vâng

Lúc chiều mọi người nói muốn ra ngoài ăn tôi cũng chẳng ý kiến nhiều, tôi thay đồ xong cũng bước xuống dưới nhà với mọi người. Ai nấy đều lên xe, Diệp Phi đứng mở cửa xe chờ tôi...tôi cũng chẳng ngại mà lên ngồi.

Xe ra khỏi cổng tôi chợt nhận thấy xe nhà họ Dương rẽ sang hướng khác, tôi biết đây cũng chỉ là chiêu trò của tên đàn ông thói tha này thôi.

- Họ không đi cùng mình à?!

- Em muốn anh hôn em trước mặt họ không?

-

- Anh đùa chút thôi! Em thấy trong người khỏe hơn rồi chứ?

- Vâng! Cảm ơn anh

- Sao lần nào em cũng cảm ơn không thôi! Em có biết anh phải hao tổn bao nhiêu công sức để chỉ chăm sóc cho em thôi không?

Tôi nhận ra anh đang đùa nhưng tôi vẫn làm theo bản năng của con tim, tôi cười nhẹ rồi hôn lên mặt anh, anh vốn luôn như thế luôn hài lòng và mỉm cười với những cử chỉ vốn vụn vè của tôi.

Anh đưa tôi đến một quán ăn đơn giản cạnh bờ biển, quán đang rất vắng khách, cũng phải thôi với điều kiện tời tiết như vậy ở nhà không thoải mái hơn sao.

Tôi cứ nghĩ anh sẽ đưa tôi đến một nơi thật sang trọng rồi hoa với cả nến, nhưng anh đi ngược lại cách nghĩ của tôi anh chọn một quán ăn đơn giản, một bàn ăn đơn giản hướng về biển thế thôi.

- Em ăn gì?

- Anh gọi gì cũng được.

Bữa ăn cũng chỉ là bữa ăn, đơn giản là ngồi ăn cùng nhau rồi trò chuyện đôi chút thôi.Lúc tôi đang xơi món tráng miệng đơn giản thì anh kéo đến cho tôi một chiếc hộp dài màu xanh.

- Gì thế?

- Em xem có thích không?

Nụ cười của anh lúc nào cũng dịu dàng, nhưng tôi thấy được phần "yêu nghiệt" nơi anh. Tôi chẳng lo nghĩ nhiều rồi cũng mở chiếc hộp ra....một sợi dây chuyền hình giọt nước. Sợi dây đơn giản với mặt dây chuyền long lanh màu của biển, nhìn nó tôi lập tức nghĩ ngay đến bãi biển chiều đầy ánh nắng....rất đẹp.

- Sao anh lại tặng em cái này chứ?

- Anh có nói là tặng em sao?

- Thế thì em trả đây này

- Trả gì chứ! Anh đang cầu hôn em đấy nhóc

Tôi chẳng bắt bẻ anh vì sao không phải nhẫn, vì sao không nên cũng chẳng hoa và vì sao lại cầu hôn tôi khi chỉ mới biết nhau vài lần.....sau khi tôi thổ lộ rằng tôi yêu anh.

Sau hôn lễ đơn giản tôi đã đến sống tại biệt thự của anh trong thành phố, anh rất yêu thương tôi, mỗi cuối tuần sẽ lại cùng tôi bay sang Pháp. Nhiều lần tôi khuyên ba mẹ nên dọn đến ở cùng nhưng tôi biết ông bà sẽ chẳng thể rời xa mảnh đất ấy.

Tôi chẳng làm gì ngoài việc đến nhà Kì Băng rồi quay về nhà đợi anh đi làm về, mỗi ngày như thế chẳng buồn tẻ mà lại làm cho tôi và Diệp Phi rất vui. Tôi muốn cho anh ấy biết anh ấy cứ làm tốt mọi việc đi vì tôi vẫn ở nhà đợi anh ấy về.

Lúc này cả hai chúng tôi đang đi dọc bờ biển, Kì Băng chỉ vừa mới sinh cục cưng, chúng tôi vẫn qua thăm chị ấy đều đặn.

Anh ấy nắm tay tôi đi trên bãi cát trắng, dưới làn gió mát và trong tiếng sóng biển vỗ từng cơn vào bờ. Tôi dần đã quen cuộc sống khi có anh, anh đi bên tôi như thế, quan tâm chăm sóc tôi như thế và đến ngay giờ phút này tôi mới hiểu cũng chỉ có như thế tôi mới yêu anh đến tận hôm nay.

Anh trao một nụ hôn ngọt ngào trước tiếng sóng biển và tôi biết tình yêu này không chớp nhoáng, nó chỉ đưa chúng tôi đến với nhau nhanh ơn thôi. Tôi đã mở lòng...đón nhận.

Hoàn

50. Chương 50 - Ngoại Truyện 08

Thật ra Song biết nhiều người đọc sẽ thắc mắc rất nhiều về cách viết của Song, hôm nay Song muốn trò chuyện với mọi người.

Trước tiên Song cảm ơn tất cả các bạn đã đọc tác phẩm đầu của mình. Dù biết có nhiều bạn chỉ đọc qua vẫn ấn rồi chẳng đọc tiếp nữa nhưng Song cảm ơn về điều đó. Nó chứng minh các bạn đã ghé qua và xem tác phẩm này.

Trong những tập cuối Song cố ý kết thúc nhanh, mong các bạn đừng trách. Đối với Song tình cảm là một chuỗi những rắc rối....nhưng thù hận thì có thể kết thúc trong chớp nhoáng.

Ngoại truyện, Diệp Phi rõ ràng có thể dùng cách như Dương Thạc để chiếm lấy Jenny nhưng Song không muốn viết thế. Rõ ràng tính cách con người Diệp Phi vốn đã trắng hoa nên viết cho anh vài đoạn H với Jenny là chuyện thường....Song đã không làm thế.

Các bạn biết không? Nếu Diệp Phi làm thế thì khác gì Jenny cũng chỉ là những cô gái trước đó anh ấy quen, yêu một người là chỉ dành tình cảm cho người đó....cách Song viết về Diệp Phi có thể hiểu anh ấy bỏ đi cái tính cách thường ngày để chỉ yêu mỗi Jenny...Ngoại truyện là phần Song lo lắng nhất....nhưng nó vẫn là phần làm Song cảm động nhất.

Chẳng biết có ai kiên nhẫn đọc đến những lời này của Song hay không nhưng Song rất cảm ơn các bạn, nhờ có các bạn hồi thúc Song mới biết mình đã làm rất tốt. Nếu các bạn có ý kiến cũng đừng ngại bình luận, Song chẳng buồn gì đâu, Song muốn biết mình mắc khuyết điểm ở đâu.

Cảm ơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-thu-tim-anh>